

ДЖЕЙМС СИЙГЪЛ ИЗВЪН РЕЛСИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2003

chitanka.info

*На Минди,
която се грижи за семейството си така, както и за
градината си — с огромна любов и всеотдайност*

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Сара Ан и на Сара за огромната им помощ при създаването на този роман, на Лари затова че му повярва, и, разбира се, на Ричард, който го подкрепяше безрезервно.

АТИКА

Пет дни в седмицата преподавам английски в гимназията в Източен Бенингтън, а през две от вечерите — в щатския затвор „Атика“. С други думи прекарвам времето си в спрягане на глаголи с нехранимайковци и изучаване на причастия с престъпници. Единият клас се чувства, сякаш е в затвор, а другият наистина се намира зад решетките.

Когато трябва да ходя в Атика, вечерям рано с жена си и двете си деца. Целувам половинката си и порасналата си дъщеря за довиждане и нося четиригодишния си син на конче до външната врата. Там внимателно го свалям на земята, целувам меките му вежди и му обещавам да поседя до леглото му, когато се прибера.

Качвам се в осемгодишния си „Додж Неон“, все още обгърнат от ореола на емоционалното благополучие.

Когато минавам през металния детектор в Атика, от него не е останала нито следа.

Може би заради месинговата табела, закачена на видно място на стената в помещението за посетители. На нея пише „В памет на надзирателите, загинали при бунтовете в Атика“. Табелка за загиналите затворници няма.

Отскоро преподавам тук и все още не мога да определя кой е по-страшен — затворниците зад решетките или надзирателите, които ги дебнат. Май все пак надзирателите.

Повече от ясно е, че не си падат особено по мен. Възприемат ме като лукс, като кабелна телевизия — като нещо, което затворниците не заслужават. Поредната щура идея на някакъв либерал от Олбъни, на когото никога не са ръгали нож между ребрата, не са му мазали лицето с лайна, нито пък му се е налагало да влачи татуиран труп по под, залят със заразна със СПИН кръв.

Поздравяват ме с едва прикрито презрение. „А, дойде нашият д-р“, мърморят. „Дебил Ръкоблудец“, както го бе разшифровал някой от тях на стената на клозета.

Прощавам им.

Те са малцинството сред едно поробено население, пропито с ненавист. За да оцелеят от омразата, трябва също да мразят. Не им е позволено да носят оръжие, затова се въоръжават с хъс.

Колкото до затворниците, посещаващи часовете ми, те са учудващо възприемчиви. Повечето са нещастни жертви на драконовския закон на Рокфелер, който третира притежаването на единични дози кокаин като тежко углавно престъпление. Изглеждат преди всичко объркани.

От време на време им давам домашни работи. Напишете нещо, казвам им. Каквото и да е. Просто нещо, което ви вълнува.

Отначало ги карах да си четат работите в клас. До деня, в който един от тях — чернокож с бадемови очи, казваше се Бенджамин Уошингтън — не прочете нещо, което звучеше като пълна безсмислица. То си беше безсмислица и останалите започнаха да му се подиграват. Бенджамин приел обидата прекалено дълбоко и по-късно наръгал един от тях, докато онзи поглъщал закуската си от бъркани яйца и препечен хляб.

Оттогава реших да въведа анонимност.

Те си пишат съчиненията и ги оставят на бюрото ми, без да се подписват. Аз ги прочитам на глас и никой не знае кой го е написал. С изключение на автора. Това е повече от достатъчно.

Един ден им възложих задача да напишат нещо, което би заинтересувало мен. Своята собствена история. Например, как са се озовали тук — в класната стая в затвора „Атика“, в часа по английски на господин Уидоус. Ако искате да станете писатели, казах им, започнете с писателя.

Би могло да е поучително, помислих си, а защо не и пречистващо? Сигурно щеше да е по-интересно от „Мъничето пеперуда“ — неотдавнашен напън на... е, не знам на кого, нали така? Мъничето донесло красота и цвят сред осеяната с бурени строителна площадка, докато не било, за съжаление, „смазано като буболечка“ от местния дилър на дрога. Мъничето, както се обясняваше в дъното на страницата, било „цимбол“.

Зададох им домашното във вторник. На следващия вторник бюрото ми бе затрупано с листа. Прочетох ги на глас, като избирах напосоки. Първият разказ беше за един невинен човек, несправедливо

обвинен във въоръжен грабеж. Във втория се описваше историята на един невинен човек, несправедливо обвинен в притежаване на незаконни наркотични вещества. Третият — за невинен човек, несправедливо обвинен...

Е, май не се оказа особено поучително.

И тъкмо тогава...

Дойде ред на следващия разказ. Всъщност не точно разказ (макар и да си имаше заглавие), а по-скоро въведение. Нещо като покана, честна дума.

За един невинен човек.

Който един ден тръгнал към гарата, за да хване влака за работа.

И тогава се случило нещо.

ИЗВЪН РЕЛСИ 1.

На сутринта в деня, в който Чарлз срещна Лусинда, му бяха необходими няколко мига, за да си спомни защо предпочита да си остане със затворени очи.

Тъкмо тогава дъщеря му Ана го повика от дневната. „Да, именно“ — помисли си той.

Трябваша й пари за обяд, бележка за учителя по физическо и помощ за домашно по литература, което трябваше да подготви още вчера.

Не точно в този ред.

Като същински майстор еквилибрист, той успя да се справи и с трите между вземането на душ, бръсненето и обличането. Налагаше се. Жена му Диана вече бе тръгнала на работа и го бе оставила да се справя сам-самичък.

На път към вратата забеляза глюкомера на Ана и използваната спринцовка, оставена на плота в кухнята.

Заради Ана закъсняваше.

Когато стигна до станцията, влакът вече бе тръгнал — чу само отдалечаващия се към града тътен.

Докато чакаше следващия влак, перонът се напълни със съвсем нови лица. Познаваше по лице по-голямата част от пътуващите в 8:43, но сега бе 9:05 и сякаш се намираше в напълно чужда среда.

Намери си място и веднага потъна в спортните страници.

Беше ноември. Времето на бейзбола бе отминало с поредната шампионска титла за местния отбор. Баскетболът тепърва набираше обороти, а футболът вече обещаваще година, пълна с позорни загуби.

Така прекара следващите двадесетина минути — с наведена глава, вперени напред очи и празен ум, погълнат от нищо не значещи статистики, които би могъл да изрече машинално, сякаш са номерът на осигурителната му сметка. Числа, които бе в състояние да изрецитира

и насън — и понякога го правеше, само и само за да не повтаря други числа.

Кои по-точно?

Показанията на глюкомера на Ана например.

Числа, които непрекъснато и ужасяващо се покачваха.

Ана страдаше от детски диабет вече повече от осем години.

Ана не беше добре.

Така че предпочиташе число, като, да кажем, 3.25. Средният показател на водача в лигата Роджър Клемънс Ракетата през миналия сезон.

Или двадесет и две — хубаво цяло число. Средният брой отбелязани точки на игра на Латрел Спрюуъл за „Ню Йорк Никс“. Латрел Спрюуъл с безбройните му плитчици.

Числа, които можеше да гледа, без да се почувства зле.

Влакът рязко намали скорост и спря.

Намираха се някъде между станциите. От двете страни на релсите се издигаха сиво-кафяви крайградски къщи. Изведнъж си даде сметка, че макар да бе пътувал с този влак повече пъти, отколкото би си направил труда да запомни, не би могъл да опише нито едно от предградията, през които минаваше. Някъде по средата на пътя към средната възраст бе престанал да гледа през прозореца.

Побърза да се върне към вестника си.

Случи се някъде между коментара на Стив Сърби за правилото на незабавното преиграване и оплакванията на Майкъл Страхън, че са му отнели част от отбелязаните точки.

По-късно откри, че не може да определи какво точно го бе накарало да вдигне поглед от страниците точно в този миг.

Щеше да се пита отново и отново как щяха да се развият нещата, ако не го бе направил. Щеше да се измъчва с всички безсмислени въпроси от рода на „ами ако...“.

Но в края на краищата бе вдигнал поглед.

Влакът от 09:05 от Бабилон към Пен Стейшън продължи пътя си. През Мерик, Фрийпорт, Болдуин и Роквил Сентър. През Линбрук, Ямайка, Форест Хилс и Пен.

А Чарлз безвъзвратно излезе извън релси.

АТИКА

Две вечери по-късно приключихме с вечерята и четиригодишният ми син се покатери в скута ми и настоя да потърся в гърба му съкровище.

— Сега ще намерим съкровище — зашепнах му заговорнически и прокарах пръсти по гръбнака му. — Мястото е отбелязано с кръстче... — Синът ми се гърчеше и се кикотеше. Миришеше на шампоан, сладкиш и детски крем — миризма, която си беше единствено и само *негова*.

— За да стигнем до съкровището, трябва да правим големи крачки и малки крачки — мърморех аз.

Когато приключих, той ме попита къде точно се намира съкровището. Отговорих му по познатия начин. В края на краищата, това си беше наш ритуал.

— Точно пред мен — казах и го прегърнах.

Жена ми ни се усмихна от другата страна на масата.

Разцелувах ги за довиждане и се поспрях при вратата. Сякаш се опитвах да попия достатъчно положителна енергия, с помощта на която да изкарам дългата вечер зад облицования с червени тухли вход на Атика и в зловонната класна стая. Като някаква вълшебна аура, която да ме предпазва от злото.

— Пази се — каза жена ми на излизане.

Минах през металния детектор. Той зазвъня като пожарна сирена.

Бях забравил да извадя ключовете от джоба си.

— Хей, чип — каза дежурният, докато ме претърсваше. — Ключовете са... а бе метал са.

Чип е обратното на пич. Както и съкращение на „Чвор, идеален за подигравки“.

Д-р е само един от прякорите ми.

— Съжалявам — казах. — Забравих.

Още с влизането си в класната стая забелязах, че ме чака още една част от разказа. Единадесет гъсто изписани страници.

„Да — помислих си. — Историята тепърва започва.“

Останалите части започнаха да пристигат като по разписание.

Оттогава всеки път, когато влизах в час, ме чакаше поредната серия страници.

Понякога бяха само една-две. Друг път — цели глави. Поставени в спретната купчинка върху бюрото ми и, както и първата, без подпис. Историята се развиваше част по част, подобно на сериал, от който не можеш да откъснеш поглед. Накрая щеше да съдържа в себе си всички основни елементи на сапунената опера — секс, лъжи и трагедия.

Не ги четях на учениците си. Бях разбрал, че са предназначени само и единствено за мен. За мен и — естествено — за писателя.

Като стана дума за него...

Класът ми се състои от двадесет и девет души.

Осемнадесет чернокожи, шестима латиноамериканци и петима бледи като призраци бели.

Имах пълното основание да съм сигурен, че никой от тях не се е возил във влака от 09:05 до Пенсилвания.

Тогава къде беше авторът?

ИЗВЪН РЕЛСИ 2.

Невероятно дълго бедро — това бе първото.

Не просто бедро. А стегнато, гладко, покрито със загар. Бедро, което очевидно бе прекарало известно време във фитнес зала, леко прикрито с екстравагантна къса поличка, която изглеждаше още по-къса заради начина, по който бяха разположени краката. Небрежно скръстени в коленете. Общо взето, дължината на полата създаваше впечатление някъде между секси и курвенско, следователно — и двете едновременно.

Това бе първото нещо, което видя Чарлз, когато вдигна поглед.

Можеше да забележи само черната обувка с високо токче, която се подаваше в пътеката между седалките и едва забележимо се олюляваше в такт с движението на влака. Беше обърнат с лице към нея — мястото му бе с гръб към посоката, в която пътуваше. Но останалата част от нея бе скрита зад заглавната страница на „Ню Йорк Таймс“, а дори и вместо лицето ѝ да не се виждаше познатото тревожно заглавие „БЛИЗКИЯТ ИЗТОК В ПЛАМЪЦИ“, той все още не бе погледнал към него — бе го зърнал само с периферното зрение. Вместо това се съсредоточи върху бедрото и от все сърце се надяваше да не е толкова красива, колкото си представя.

Беше.

Обмисляше следващото си действие — дали пак да забодне нос в спортните страници, дали да се зазяпа през прозореца, или да разглежда рекламните стикери на авиокомпаниите, облепени по вътрешните стени на вагона. Накрая просто зарязва всякаква предпазливост и надзърна. Точно в мига, в който вестникът стратегически се смъкна надолу, за да разкрие лицето, което той така се колебаеше да види.

Да, *наистина* бе прекрасна.

Очите ѝ.

Бяха направо изумителни. Големи, подобни на очи на кошута — самата женственост. Пълни чувствени устни. Коса? Толкова мека, че

би пожелал да се свие в нея като в пашкул и никога повече да не излезе оттам.

Беше се надявал, че ще се окаже приятна, интересна или просто красива. Никакъв шанс. Тя бе просто неотразима.

И тъкмо в това бе проблемът, защото в последно време бе станал доста лесно нараним. И мечтаеше за някаква алтернативна вселена.

Такава, в която не е женен и детето му не е болно — просто защото нямаше деца. В която нещата бяха винаги възхитителни. В която всичко бе върхът на сладоледа.

Затова не му се искаше жената, четяща „Ню Йорк Таймс“, да е красива. Това бе като да надзърта през прага на тази алтернативна вселена, а *домакинята* ѝ да го приканва да влезе вътре и да се настани на дивана до нея — а всички са наясно, че алтернативните вселени съществуват само в главите на децата и побърканите на тема фантастика.

Те просто не съществуват.

— Билетът. — До него стоеше кондуктор и искаше нещо. Какво искаше? Нима не виждаше, че е зает да защитава черупката, в която живее?

— Билетът, моля — повтори кондукторът.

Беше понеделник и Чарлз всъщност бе забравил да отиде до касата и да си купи карта за седмицата. Закъснението го бе накарало да се втурне направо към перона. И сега стоеше без билет, пред погледа на цяла тълпа непознати.

— Забравих да си купя — каза той.

— Добре — отвърна кондукторът.

— Нали разбирате, забравих, че днес е понеделник.

— Глоба.

И в този миг Чарлз се сети за още нещо. Всеки понеделник се отбиваше до банкомата и теглеше пари, за да си купи карта. Както и сумата, с която изкарваше седмицата. Сумата, с която в момента не разполагаше.

— Това ще ви струва девет долара — каза кондукторът.

Подобно на повечето двойки в днешно време, Чарлз и Диана живееха по графика на банкомата, който пускаше пари като типичен счетоводител — точно определена сума в точно определено време. Чарлз бе намерил портфейла си на обичайното за понеделник сутрин

място — върху кухненския плот, където го бе оставила Диана — и несъмнено преди това го бе изпразнила, преди да тръгне на работа. В него нямаше нищо.

— Девет долара — повтори кондукторът. Нямаше място за съмнение — човекът бе започнал да губи търпение.

Чарлз погледна портфейла си. Винаги имаше вероятност да не е прав и че някъде между визитните картички и старите фотографии има забутана поне двадесетачка. Освен това от теб се очаква тъкмо това — да отвориш портфейла си, когато някой ти иска пари.

А този някой искаше. При това настоятелно.

— Вижте какво, задържате целия влак — каза той. — *Девет* долара.

— Момент... — продължи да се преструва Чарлз, като ровеше сред измачканите хартийки и се мъчеше да прикрие смущението си, че са го спипали без пукнат цент във влак, пълен с доволни представители на средната класа.

— Имате ли пари, или нямате? — каза кондукторът.

— Един момент...

— Ето — обади се някой. — Ще платя вместо него.

Беше тя.

Държеше десетдоларова банкнота и му се усмихваше по начин, който сериозно заплашваше вътрешното му равновесие.

ИЗВЪН РЕЛСИ 3.

От всички неща, за които си говореха — а си говореха за какво ли не — не стана дума само за едно. Всеки ден ли пътувате за работа? Да.

„Вчера си мислех — каза тя, — че ако и правителството действа като нюйоркската железница, здравата сме я загазили. И тогава си дадох сметка, че може би наистина е точно така.“

За времето? Разбира се.

„Есента е любимият ми сезон — призна тя. — Къде ли е отишла?“

„В Балтимор“ — отговори Чарлз.

За работата? Че как иначе.

„Пиша реклами — каза Чарлз. — Аз съм творчески директор.“

„Аз пък мамя клиентите си — каза тя. — Брокер съм. — И добави: — Шегувам се.“

Ресторантите, които посещаваха... колеги... любими филми. Всичко бе казано, обсъдено, споменато.

Само не и семействата.

Семейства, в множествено число. Тя носеше венчална халка на безимения си пръст.

Може би бракът не е най-подходящата тема за разговор по време на флирт. Естествено, ако онова, което правеха в момента, бе флирт. Чарлз не бе съвсем сигурен по въпроса. По този въпрос бе малко скован и от доста време не си бе позволявал подобни волности с други жени.

Но още когато тя подаде десетдоларовата банкнота на кондуктора (през цялото време Чарлз протестираше — „Недейте, не сте длъжна да го правите“), още докато той ѝ връщаше рестото от един долар (Чарлз продължаваше да протестира: „Не, наистина не е необходимо“), той вече бе станал и се бе настанил на празната седалка до нея. А и защо не — нима това не бе проява на вежливост към някой,

който те е измъкнал от неудобно положение? Дори и този някой да изглежда като нея?

Бедрата ѝ се преместиха, за да му направят място. Макар че очите му бяха приковани върху завладяващото дъха лице, бе успял да забележи движението на краката ѝ — спомен, който остана загнезден в съзнанието му, докато разговаряха за всичко банално, тривиално и кухо (чудесно име за адвокатска кантора, специализирана в посегателства срещу личността, помисли си той).

Например бе я попитал в коя брокерска къща работи. „Морган Стенли“ — му бе отговорила тя. А от колко време? „Вече осем години“. А преди това?

„В «Макдоналдс».“

„И аз работех там като ученик.“

Тя му напомни, че е само малко по-млада от него. В случай че не е забелязал.

Беше го забелязал. Всъщност мъчеше се да се сети за точната дума, описваща очите ѝ. Може би беше „блестящи“. Да, блестящи — почти идеално определение.

— Ще ви върна парите веднага щом стигнем Пен Стейшън — каза ѝ той. Изведнъж се бе сетил, че ѝ е длъжник.

— Може и утре — отговори му тя. — Разбира се, с десет процента лихва.

— Никога не бях срещал финансови акули от женски пол. И крака ли трошите?

— Само топки.

Да, помисли си той, *разбира се*, че флиртуваха. А и той самият като че ли се държеше на положение. Може би щеше да се окаже като карането на колело или секса — нещо, което всъщност никога не забравяш как се прави. Макар че бе възможно двамата с Диана да са *забравили*.

— С този влак ли пътувате обикновено? — попита я той.

— Защо?

— Защото искам да знам как да ви върна парите.

— Забравете за това. Някакви си девет долара. Ще оцелея и без тях.

— Не. Трябва да ви ги върна. Ако не го направя ще имам морални угризения.

— Угризения ли? Е, не бих желала да имате угризения. Всъщност това ли е точната дума?

Чарлз пламна.

— Мисля, че да. Срегнах я в една кръстословица.

И докъде ги доведе това? До темата за кръстословиците, разбира се. Тя ги харесваше. Той — не.

Тя бе в състояние да реши кръстословицата във вестника със *затворени очи*. На него му трябваха и двете очи плюс част от мозъка, с която не разполагаше. Онази, която отговаря за съсредоточаването и упоритостта. Съзнанието му винаги предпочиташе да се рее нанякъде, вместо да измисля шестбуквена дума за... да кажем... „тъга“. Добре де, добре, това беше лесно. „Горест“. Мястото, където напоследък умът му се задържаше все по-дълго. Където си бе устроил леговище и категорично отказваше да излезе навън. Разбира се, с изключение на посещенията в онази негова алтернативна вселена, в която можеше да флиртува с поразителна зеленоока жена, с която се бе срещнал преди по-малко от пет минути.

Продължиха да си разменят какви ли не празни приказки. Разговор, който донякъде приличаше на самия влак — движеше се по гладките релси и от време на време спираше за миг, колкото да качи поредната тема за обсъждане, след което отново набираше скорост. Така и не усетиха как се озоваха под Ийст Ривър. Почти бяха стигнали.

— Е, днес изкарах късмет, че ви срещнах — каза той в мрака. Флуоресцентните лампи примигваха слабо и единственото, което можеше да различи, бе смътното очертание на тялото ѝ. Сякаш току-що бе станало, сякаш просто я бе помолил да му обслужи с девет долара и тя бе размърдала съблазнителните си бедра и бе платила вместо него.

— Да се уговорим така — каза той. — Вземете утре същия влак и ще ви върна парите.

— Е, значи имаме среща — отговори му тя.

През останалата част от деня, дори след като си стиснаха ръцете и си казаха довиждане и той я гледаше как изчезва в тълпата на гарата, след като бе чакал десетина минути такси, докато поздравяваше шефа си Елиот, който му каза да се стегне точно пред вратата на кабинета му, той така и не престана да мисли за думите, които бе избрала.

Не му бе казала — чудесно, добре, ще се видим утре. Не бе казала — става. Или не става. Или пък — просто ми ги пратете по

пощата.

Беше казала — е, значи имаме среща.

Казваше се Лусинда.

ИЗВЪН РЕЛСИ 4.

Нещо ставаше.

Елиот го бе предупредил, че възложителят на поръчката за кредитните карти е дошъл да говори с тях. Или по-точно — да им вдигне скандал.

Изостанали срокове, лоша организация, безотговорни служители... все щяха да си изберат нещо.

Макар че истинската причина бе същата, която се среща винаги. Особено напоследък.

Икономиите.

Бизнесът просто не вървеше. Конкуренцията бе прекалено засилена, клиентите — твърде много, възможностите за избор — също. Здравият разум отстъпваше пред угодничеството.

Щеше да е от онези срещи — като посещение в директорския кабинет, като „я седни сега малко с баща си“, като мъмрене в педагогическата стая. Все места, където трябва да стоиш мирно и да повтаряш — да, сър, слушам, сър, благодаря, сър.

Един поглед към киселата физиономия на Елън Вайшлър на влизане в заседателната зала бе достатъчен, за да потвърди очакванията му.

Тя изглеждаше така, сякаш бе опитала вкиснато мляко или бе помирисала нещо гадно. Знаеше и какво точно. Последната реклама, която бяха направили за компанията ѝ, бе истински триумф на посредствеността. Лоша игра, лош сценарий и лошо приемане. Нямаше никакво значение, че им бяха предложили друга реклама. Че те умоляваха, настояваха и бяха готови дори да пълзят по пода, само и само да се доберат точно до този сценарий. Нямаше значение, че първият вариант бе почти добър — остроумен, дори весел — докато клиентът (и по-специално Елън) не се намеси с цялата си компетентност и не започна да сменя кадри, сцени и идеи — всяка следваща по-плоска от предишната, — докато накрая нещата не приключиха с тъпото куче, размахващо опашка по пет пъти на ден във

веригите магазини из цялата страна. Нямаше значение, защото рекламата бе тяхно творение и парите — 17 процента от сметката за 130 милиона, ако трябва да сме точни — спираха дотук.

Естествено това *дотук* бе Чарлз.

Поздрави Елън с формална целувка по бузата. Докато се навеждаше, си помисли, че май щеше да е по-добре, ако просто се бе ръкувал с жената, която след малко щеше да го направи на пух и прах.

— Така... — каза Елън, когато всички заеха местата си. В залата бяха Чарлз, Елиот, двама счетоводители (Мо и Ло), Елън и нейните хора. „Така“ — по същия начин, по който го казваше майка му, когато намираще под леглото му „Плейбой“. *Така*. Дума, настояваща за обяснения и посипване на глави с пепел.

— Предполагам, че не си дошла, за да ни увеличиш комисионата — обади се Чарлз. Естествено, каза го като майтап, но никой не се засмя. Физиономията на Елън си остана все така вкисната. Ако не стана и още повече.

— Имаме да обсъждаме някои сериозни въпроси — каза тя.

„Ние също. Не искаме вечно да ни казваш какво да правим. Не искаме да не ни обръщаш внимание, да ни омаловажаваш, да ни игнорираш, да ни крещиш. Освен това не обичаме *вкиснати физиономии*“ — за малко да изтърси Чарлз.

— Разбирам — каза вместо това той. И го каза с толкова гузен вид, че беше направо проява на висше актьорско майсторство.

— Явно си говорим, говорим, а никой не слуша — каза Елън.

— Ами, ние...

— Точно това имах предвид. *Изслушай* ме. После говори.

На Чарлз му се стори, че Елън е прекрачила границата на гнева и е станала откровено груба. Че ако бяха познати, щеше вече да си излезе от стаята. Че ако не беше клиент, струващ 130 милиона, щеше просто да й каже да върви по дяволите.

— Разбира се — каза той.

— Всички сме съгласни относно общата стратегия. Всички я подписахме. И след това вие започнахте непрекъснато да променяте едно или друго в различни посоки.

Тези посоки бяха остроумието, хуморът, забавните моменти и всичко друго, което би накарало евентуалния консуматор да седне и да изгледа рекламата.

— Става въпрос за последната реклама.

„Именно.“

— Съгласихме се с проекта. Казахме, че трябва да бъде направен по определен начин. След това ни изпратихте версия, която нямаше нищо общо с одобрената. С всички онези тъпи нюйоркски лафове в нея.

Ако вместо „версия“ бе използвала „бълвоч“ примерно, едва ли щеше да звучи кой знае колко по-гадно.

— Нали знаете, винаги се мъчим да...

— Казах да ме *изслушаш*.

Определено бе станала *груба* и вече бе на път да започне да го *унижава*. Чарлз се запитва дали някой би могъл да се измъкне от подобно състояние.

— Принудени сме да ви върнем поръчката и да настояваме да я изработите точно по начина, по който ви беше казано. — Тя замълча и огледа останалите около масата.

Паузата никак не се хареса на Чарлз.

Не беше от онези, които са покана за отговор. Не беше и от онези, които правиш, за да си поемеш дъх. Беше пауза, която намекуваше за нещо по-лошо, отколкото се вижда на повърхността. От паузите на гаджетата ти, преди да ти отрежат квитанцията и да те лишат от всякаква надежда. От безскрупулни контролори, напирани да ти връчат талона за глобата. От интернистите от спешното отделение, които ти обясняват какво точно не е наред с дъщеря ти.

— Мисля, че имаме нужда от смяна на курса — каза Елън.

Какво означаваше това? Нещо повече от проста неприятност. Да не би да се отказваше от агенцията?

Чарлз погледна Елиот, който — странна работа — също бе забил очи в масата.

И разбра.

Елън не се отказваше от агенцията.

Отказваше се от него.

Вън от проекта. Десет години работа, четиридесет и пет реклами, значителен брой браншови награди — нямаше никакво значение.

Отговорът беше — не. Не би могъл да се възстанови след подобен удар. Елиот — сигурно, но не и Чарлз. Освен това му стана

ясно, че Елиот е знаел предварително. Никой не предприема подобна стъпка, без да информира предварително.

„И ти ли, Бруте?“

Никой не проговори. Паузата не бе просто бременна. Беше бременна с тризнаци — с ядосани, врещящи тризнаци. Чарлз се уплаши, че всеки момент просто ще блъсне глава в масата и ще се разреве. Не му трябваше огледало, за да разбере, че е почервенял като рак. Нямаше нужда от психиатър, за да научи, че на самочувствието му е нанесен жесток удар.

Елън се прокашля. Така. След като на няколко пъти му забрани да си отваря устата, сега го чакаше да каже нещо в отговор. Чакаше потвърждаването на капитулацията.

— Значи искаш да изхвърча от бизнеса.

Искаше думите му да прозвучат безчувствено и може би дори малко предизвикателно. Но не успя. Гласът му бе писклив и отбранителен, направо жалък.

— Естествено, дълбоко ценим всички чудесни неща, които направи — започна тя. След това той сякаш се изключи. Мислеше си, че една агресивна компания, един агресивен *президент* можеше и да се застъпи за тях — да каже ние определяме кой да свърши работата и този човек е именно Чарлз. Може би. Ако поръчката не беше толкова сериозна, ако бизнесът вървеше по-добре, ако не прекарваха толкова голяма част от времето в пълзене на колене.

Но Елиот продължаваше да гледа надолу и да драска в бележника си, сякаш да си запълни времето, докато Чарлз го подлагаха на публична вивисекция. А може би просто правеше сметки — 130 милиона долара срещу Чарлз Шайн. И всеки път стигаше до един и същ резултат.

Чарлз не й позволи да довърши.

— Какво пък, беше весело. — Помисли си, че най-накрая е уцелил верния тон. Цинизъм на отегчен от света човечец, примесен с жилка благородно достойнство.

Излезе от заседателната зала, сякаш обгърнат от някаква гореща мъгла. Чувстваше се, сякаш излиза от котелно.

И се озовава в напълно друг климат. Светът се простираше пред него. Можеше да го види в лицата на останалите, както и те в неговото.

Почти не обърна внимание на секретарката си, влезе в офиса си и затвори вратата.

По-късно, след като всичко около него се бе разпаднало, щеше да му е трудно да повярва, че всичко е започнало точно тази сутрин.

И по този начин.

А в момента седеше в затворения кабинет и се питаше дали утре Лусинда ще е във влака.

ИЗВЪН РЕЛСИ 5.

Нямаше я.

Взе същия влак, качи се от същото място на перона. Обиколи целия влак — отначало назад, после до първия вагон — и се взираше във всяко лице, както правят хората, когато посрещат далечни роднини на летището. Лица, които са им едновременно познати и непознати и които сега жадуват да разпознаят.

— Помните ли жената, която се застъпи за мен вчера? — попита той контрольора. — Виждали ли сте я?

— За какво говорите? — Служителят явно не помнеше нито него, нито нея, нито самата случка. Може би устройването на скандали на пътниците за него си беше в реда на нещата. Вчерашната драма не си заслужаваше помненето.

— Няма значение — каза Чарлз.

Нямаше я.

Стори му се малко странно, че това е чак толкова важно за него. Толкова важно, че да му се наложи да обикаля вагоните като клошар, търсещ някое топло местенце. Че коя беше тя? Просто една омъжена жена, с която бе провел невинен флирт на път за работа. Именно невинен — не го повториха. Защо тогава я търсеше?

Е, може би просто защото искаше да поговори с някого. За това-онова. Например за случилото се вчера в службата.

Не бе успял да го разкаже на Диана.

А бе готов да го направи. Честна дума.

— Как мина днес? — го бе попитала тя на вечеря.

Съвсем нормален въпрос. Всъщност въпрос, който очакваше да чуе. Само че Диана изглеждаше уморена и разтревожена — на влизане в кухнята гледаше показателите на кръвната захар на Ана.

Така че Чарлз отговори, че всичко е било чудесно.

Когато Ана се разболя, отначало не разговаряха за нищо друго. Докато не стана ясно какво бъдеще ѝ предстои. Тогава престанаха да

разговарят по темата. Защото разговорът означаваше, че непрекъснато мислят за болестта ѝ.

Бяха си създали цял *канон* за това какво трябва и какво не трябва да обсъждат. Например плановете за бъдещето на Ана. Статиите в „Дайабетикс Тудей“, в които ставаше дума за загуба на крайници. Всякакви лоши новини. Защото оплакването от нещо различно от Ана омаловажаваше самата Ана.

— Днес ми дойде на инспекция госпожица Джефрис — каза Диана. Госпожица Джефрис беше директорката на училището.

— И как мина?

— Много добре. Направо чудесно. Нали знаеш как изпада в ярост, ако се отклони от общоприетите учебни планове.

— Това ли направи?

— Да. Но темата на съчинението беше „Защо харесваме директорката си“. Така че не би могла да възразява, нали?

Чарлз се разсмя. И се замисли колко често го правят. Смеещото се семейство Шайн. Погледна жена си. „Да, още е все така красива.“

Тъмноруса коса — може би с малко помощ от страна на „Клейрол“ — разрошена и чуплива, небрежно прихваната с бяла ластична лента. Тъмнокафяви очи, които никога не го поглеждаха, без да таят в себе си поне искрица любов. Само че около ъгълчетата на тези очи имаше бръчки от умора, сякаш сълзите бяха издълбали браздички в кожата ѝ. Бръчките по нещо наподобяваха снимките на НАСА на повърхността на Марс. „Пресъхнали речни корита — обясняваха астрономите, — останали от времето, когато по мъртвата сега повърхност са текли буйни потоци.“ Точно по този начин си мислеше понякога за Диана — всичко вече бе изплакано.

След вечерята двамата заедно се качиха горе. Чарлз се бе опитал да помогне на Ана за домашната ѝ работа за завършване на осми клас — темата за разделението на църквата от държавата. Ана се опитваше да учи при надут до последно телевизор, настроен на MTV.

— Какви мерки са взели Съединените щати, за да разделят църквата от държавата? — попита Чарлз с тон, който би трябвало да ѝ подсказва, че трябва да има и разделение между домашните и телевизията.

Тя се направи, че не разбира намека. Когато той най-сетне се видя принуден да застане пред екрана, така че дъщеря му да престане

да поглежда към Бритъни, Манди или Кристина и да се съсредоточи в задачите си, тя му каза да се мръдне.

— Разбира се — отвърна ѝ той. И размърда ръце и крака в доста добро копие на напласеното пиле. „Ето, мърдам.“

Това поне предизвика усмивка — доста добро постижение по отношение на тринадесетгодишното момиче, чието настроение обикновено варираше от умърлушено до мрачно. Не след дълго отново получи повод за него.

Когато приключиха с уроците, той я целуна по темето и тя му измърмори нещо средно между „лека ноц“ и „лекар с нож“.

Той влезе в спалнята. Диана вече се бе сгушила под завивките и се преструваше на заспала.

На следващата сутрин се сблъска с Елиот при асансьора.

— Мога ли да те попитам нещо? — започна Чарлз.

— Разбира се.

— Знаеше ли, че щяха да поискат да изляза от сделката?

— Мислех си, че ще дойдат да се *оплачат* от рекламата. Настояването за отстраняването ти беше начин да наблегнат върху сериозността на становището си.

— Просто се питах дали си знаел какво ще стане.

— Защо?

— *Защо* ли?

— Защо искаш да знаеш дали съм знаел? Каква е разликата, Чарлз? Така и така щеше да стане.

Вратата на асансьора се отвори. Вътре стоеше Мо с двама юристи и новия творчески директор.

— Надолу ли си? — попита го тя.

ИЗВЪН РЕЛСИ 6.

— Лусинда — каза той. Или по-скоро изквича.

Точно така му прозвуча — като звука, издаван от настъпено по опашката куче.

Беше във влака.

Не я бе забелязал, когато заемаше мястото си. Бе отворил вестника си и незабавно се бе пренесъл в страната на „Гигантите“: „Треньорът Фасъл се оплакваше от липсата на хъс от страна на четиримата си нападатели през миналата неделя...“.

И тогава се появи черната обувка с тънко токче, насочено като кама към сърцето му, и той вдигна поглед и разголи гърди, за да поеме удара.

— Лусинда...

Секунда по-късно съвършеното ѝ лице надникна зад облегалката и го погледна. Погледна го през очилата в черна рамка — *не носеше очила миналия път, нали?* — и му отправи ослепителна усмивка. Не, не ослепителна — по-скоро като онези лампи с приглушена светлина, от която всичко наоколо започва да изглежда по-красиво, отколкото е всъщност.

— Здравсти. — Толкова сладко здравсти, истинско и неподправено, сякаш наистина се радваше да го види отново. Макар че се намираше на четири реда седалки и три дни от уговорената среща. — Защо не се преместиш тук? — покани го тя.

Наистина, защо не.

Когато стигна до нея, Лусинда премести невъзможно дългите си крака, за да му направи място да мине.

— Точно навреме — каза тя. — Готвех се да се обадя на полицията и да съобща за откраднати девет долара.

Той се усмихна.

— Претърсих целия влак завчера.

— Да бе — отвърна му тя.

— Честна дума, така беше.

— *Майтапех се*, Чарлз.

— Аз също — излъга той.

— Е... — Тя протегна ръка, завършваща с безупречни кървавочервени нокти. — Плащай.

— Готово. — Той измъкна портфейла си, отвори го точно на снимката на Ана и го затвори веднага, сякаш щеше да получи мъмрене, което не искаше да чуе. Постави чисто нова десетдоларова банкнота в дланта ѝ, пръстите му докоснаха кожата ѝ — беше леко влажна и топла.

— Това дъщеря ти ли беше? — попита тя.

Той пламна. Сигурен беше, че е пламнал.

— Да.

— На колко е години?

— На много. — Улегнал мъдър тон в стил „няма да повярваш какво е да си баща“. Добродушното „Обичам я, разбира се, но не бих пропуснал възможността да ѝ извия врата, ако не слуша“.

— Разкажи ми за нея.

Значи и тя имаше деца. Естествено, че имаше.

— Дъщери? — попита той.

— Една.

— Добре, показах ти моята, сега ти ми покажи своята.

Тя се засмя. „Едно на нула за палячото Чарлз.“ Взе чантата си — едно от онези огромни неща, с които би могъл да идеш на къмпинг, стига да не беше изработена от така очебийно скъпа кожа. Изрови портфейла си и го отвори.

Много фотогенично малко момиченце, на около пет години, с руси коси, разпилени във всички посоки, снимано на люлка — може би някъде извън града. Покрито с лунички лице, чипо носле и сладка усмивка.

— Божествена е — каза той от сърце.

— Благодаря, понякога го забравям. — Тонът ѝ успешно подражаваше на неговия, с всичките родителски грижи и тежести. — Твоята също е много хубава. Поне доколкото успях да видя.

— Същински ангел — каза той и незабавно съжали за думите си.

Контрольорът поиска билетите им. Чарлз се изкушаваше да го попита дали *сега* ще си спомни жената. В края на краищата той с мъка се сдържаше да не зяпа краката ѝ.

— Ето — обърна се тя към Чарлз, след като контрольорът най-сетне се насили да откъсне поглед и да продължи нататък. Подаваше му един долар.

— Нали имаше лихва? — каза той.

— Ще ти направя отстъпка. Само този път.

— Не помня миналия път да носеше очила.

— Бях с контактни лещи.

— О! Между другото, страшно ти отиват.

— Мислиш ли?

— Да.

— И не ти изглеждам прекалено сериозна?

— Харесвам сериозните неща.

— Това пък защо?

— Защо харесвам сериозните неща ли?

— Да, Чарлз. Защо харесваш сериозните неща?

— Сериозно... не зная.

Тя се усмихна.

— Много си забавен, знаеш ли?

— Опитвам се.

Минаваха центъра Роквил. Киното, където често ходеха с Диана, ясно се виждаше от прозореца. И в един сюрреалистичен момент му се стори, че гледа към изминалия си живот. Че този път твърдо се е установил в тази своя нова вселена — скътан на сигурно място. Само двамата с Лусинда, току-що оженили се и на път за работа. Все още говорещи за медения си месец — къде всъщност бяха ходили? В Кауи — разбира се, две седмици в шикозния „Хилтън“ в Кауи. Вече бяха започнали да се замислят и за деца — та нали нямаше да са млади завинаги? Момче и момиче — така бяха решили, не че имаше кой знае какво значение. Стига, разбира се, да са здрави...

— Много ли си зает днес? — попита го тя.

— Зает ли? Естествено. — Зает да се пази от побеснели клиенти, искащи главата му, и от шефове, търсещи начин да го предадат. И за секунда му се прииска да й разкаже всичко и да поплаче на рамото й.

— И аз.

— *Какво?*

— И за мен се очертава напрегнат ден.

— Сигурно напоследък имаш доста гневни обаждания.

— Е, ако смяташ смъртните заплахи за проява само на гняв...

Чарлз се усмихна.

— Ти също си доста забавна.

— Мислиш ли?

— Да. Клиентите сигурно са те обожавали, когато дните бяха по-добри.

— Майтапиш ли се? Тогава не можеш да им спечелиш достатъчно пари. Всичките си имат братовчеди, кумове или баби, чиито акции се разделят по хиляда пъти. Защо да не им продам малко от тях?

— Да, така е. Сигурно е като мятането на стрелички.

— Сега те ги мятат към мен.

Стори му се, че долавя в думите ѝ акцент. Какъв по-точно?

— В Ню Йорк ли си родена?

— Не, в Тексас. Бях дете на армията — отвърна тя. — Израснах навсякъде и никъде.

— Сигурно е било трудно. — Обичайната банална фраза, която би използвал всеки в подобен случай.

— Ами, най-добрият ти приятел си сменя идентичността едва ли не на всеки шест месеца. От друга страна, беше доста добре, защото и *ти* можеш да си смениш идентичността. Ако сгазиш лука в Амарило, за това няма да знаят в Сарасота. Така можеш да започнеш на чисто.

— Вярно, има си предимствата — каза Чарлз.

Мъжът срещу тях се преструваше на погълнат от вестника си, но всъщност правеше същото, което и контрольорът преди малко. Използваше всяка възможност да плъзне поглед по бедрата на Лусинда. Чарлз донякъде се възгордя, сякаш тя бе негова собственост — макар собствеността да продължаваше само четиридесет и пет минути, до Пен Стейшън.

— Често ли ти се случваше? — попита Чарлз.

— Кое?

— Да загазиш?

— Веднъж-два пъти — отговори тя. — Бунтувах се срещу властта.

— Така ли го наричаше?

— Не. *Те* така го наричаха. За мен беше събуждане.

— Кои са те? Родителите ти ли?

— Да. И армейският психиатър, при когото ме пратиха.
— И как беше?
— Някога да си *виждал* армейски психиатър?
— Генералска некомпетентност? Реднишка некадърност? Не.
Тя се разсмя.
— Ето, нали ти казах, че си забавен.
— Да бе, същински фонтан от смях.
— Не би било зле да се обадиш на клиентите ми и да им го кажеш.
— Няма проблем. Как вървят нещата ти в работата?
— Чудесно.
— Каза, че се занимаваш... с реклама?
— Да. С реклама.
— И как е? Как върви рекламният бизнес?
— Има си и добрите, и лошите дни.
— И?...
— И?...
— И напоследък дните са лоши, нали?
— Е, поне никой не ме заплашва с убийство. — Само с понижаването му до кръгла нула.
— Хайде де, аз ти се оплаках от моята работа, сега ти го направи. Танто за танто.
Какво пък, по дяволите. Разказа й.
Отначало нямаше намерение да споменава друго, освен че има известни неприятности с един клиент, но щом започна, откри, че не е в състояние да се спре. Слушаше сам себе си как разказва с най-големи подробности за работата в стил щурм унд дранг и направо не вярваше до каква степен не е способен да се владее. Ругаеше Елън Вайшлър. Сипеше огън и жупел по Елиот. Върху цялата гадна и непочтена ситуация.
Предполагаше, че в някой момент тя ще го спре. Можеше да каже — стига, или наистина ли искаш да ми разкажеш всичко това, или дори да му се изсмее.
Но тя не направи нищо от тези неща. А го слушаше. И когато той приключи, каза:
— А казват, че да си брокер е гадна работа.

— Не знам какво ми стана, че ти наговорих всичко това — каза той. — Извинявай.

Макар че всъщност не се извиняваше. Може би беше смутен? Разбира се. Но същевременно и *пречистен*. Сякаш най-сетне бе изхвърлил гранясалата храна от вчера и можеше да се върне спокойно на масата.

А тя направи още нещо, освен да го изслуша. Протегна ръка и го докосна по рамото. По-скоро като леко, успокояващо потупване, приятелско докосване, съчувствен жест на по-голямата ти сестра.

— Горкичкият.

И Чарлз не можеше да не си помисли, че определени клишета ти идват в главата единствено от завист. „Докосването ѝ е като токов удар“, например. Клише, смятано за пълна глупост от хора, достатъчно нещастни, за да не са го усетили. А във всеки даден момент такива бяха *повечето* хора. Защото той *наистина* усети докосването ѝ по този начин. Тялото му внезапно забръмча като електропроводите, висящи над изсъхналите равнини на Канзас.

Гмурнаха се в тунела на Ийст Ривър — *тунелът на любовта* — и за миг той се уплаши, че ще се наведе и ще направи някоя глупост. И че заради това всичко ще приключи с белезници на перона на Пен Стейшън.

Тогава нещо се случи.

Вагонът потъна в непрогледна тъмнина. Светлините изгаснаха, както правеха винаги, когато минаваха под реката. Имаше чувството, че се намира в затъмнен киносалон и чака да се появи флуоресцентна светлина и да го спаси. Или на помощ да му се притече нещо друго. Долавяше миризмата ѝ в тъмното. Миризма на люляк и мускус.

Усети дъха ѝ в ухото си, мек и влажен. Устните ѝ бяха близко като за целувка — и прошепнаха нещо.

Светлините светнаха, после отново изгаснаха и накрая се включиха напълно.

Нищо не се бе променило.

Непокаялият се воайор продължаваше да стои точно срещу тях и да зяпа бедрата ѝ. Жената с подутите вени на краката от другата страна на пътеката дремеше. Имаше още banker с изпито лице, колежанче, навело се над тетрадката си, стенографка в съда, която седеше нащрек и пазеше пишещата си машина.

Лусинда също изглеждаше точно както и преди, обърнала лице напред като всички останали.

Дали не бе насочила вниманието си отново към вестника си и не проверяваше показателите на „Американ Експрес“ и борсовите индекси отвъд океана и цените на облигациите?

Почака малко да види дали няма да вдигне поглед и да продължат разговора си, след което погледна навън през прозореца. Минаваха покрай огромен билборд. „Изгубете се на Вирджинските острови“, предлагаше той.

Когато влакът спря на Пен Стейшън, той я попита дали някой път не могат да обядват заедно.

„Ти си най-сексапилният мъж, когото съм срещала.“
Това му бе прошепнала Лусинда.

ИЗВЪН РЕЛСИ 7.

— Добре, добре — каза Уинстън. — Седем играчи с четиридесет или повече точки и с единадесет букви във фамилното име.

— Ястржембски. — Чарлз веднага си спомни за местната звезда, израснала във ферма за картофи на Лонг Айланд.

— Добре. Дотук един.

Уинстън Бойко. От куриерския отдел. Запален почитател на бейзбола. Ненадминат бърборко. Започна да идва в офиса на Чарлз, откакто го бе забелязал да носи избелялата си тениска на „Янките“.

Чарлз го бе попитал иска ли нещо и той бе отвърнал: „Да, какъв беше съставът на «Янките» от 1978, включително и хийтърът“. Чарлз се сети за всички с изключение на Джим Спенсър (първа база) и това сложи началото на приятелството им. Или на нещо като приятелство.

Чарлз нямаше никаква представа къде живее Уинстън, какво е бащиното му име, нито дори дали има жена или гадже. Приятелството им се ограничаваше до бърборене за бейзбол и до десетте минути на ден, през които Уинстън му донасяше пощата — веднъж сутрин и веднъж следобед.

В момента бе сутрин и Уинстън се беше ухилил, защото Чарлз изпитваше трудности да се сети за някой друг, освен за великия Яс.

Кайлебрю — не става, осем букви.

Петрочели — добър опит, още една буква.

— Дай ми време до следобеда — помоли Чарлз.

— За да можеш да ги потърсиш в интернет и после да ми твърдиш, че си се сетил сам?

— Да.

— Добре — каза Уинстън. — Няма проблем.

Уинстън не се вписваше в представата за типичен куриер. На първо място, беше бял. А и беше достатъчно умен, за да има изкарана диплома.

Чарлз неведнъж се бе чудил как ли е опрял до куриерското място, но така и не го попита. Не бяха чак толкова близки приятели.

От друга страна, никога не можеш да си сигурен. Да не би Уинстън да се взираше в него с поглед, в който се четеше искрена загриженост?

— Добре ли си, шефе? — попита той.

— Супер съм.

Само че не беше така. Току-що бе получил задача за някакво болкоуспокоително от Елиот — неговият шеф и предател. Съпроводена с бележка. „Докато не изскочи нещо по-добро“, пишеше най-отдолу. Интересно кога ли щеше да стане това?

Освен това си мислеше какво ще прави през обедната почивка. За *онази*, с която щеше да обядва. Жената с блестящите очи.

„Никога не съм мамил Диана — помисли си Чарлз. — Нито веднъж.“

Не че не бе имало моменти, в които да се изкушава. При това силно — понякога изпитваше и физически симптоми, напомнящи симптомите на приближаващ инфаркт — леко изпотяване, тъпа болка в гърдите, леко гадене. Всеки път, когато възнамеряваше да направи следващата стъпка, изпитваше едно и също.

Сега беше по-зле.

Проблемът бе, че гледаше на изневярата по същия начин, по който предполагаше, че гледа и Диана — не просто като на забегка, а като на *предателство*. А предателството бе постъпка, заради която те отлъчват или екзекутират. Освен това бе сигурен, че обича жена си. Или че обича поне неподвластната ѝ на времето и промените същност.

Но пък това бе преди животът да предаде него. Преди да започне да мечтае за живот в един по-приятелски настроен свят.

— Май си болен — каза Уинстън. — Да не е нещо заразно?

— Не е. „Не би могъл да *схванеш* какво имам предвид, нали?“

— Същото казал и Дик Лембер.

— Дик Лембер ли? Този пък кой е?

— *Сега* — никой. Мъртъв е.

— Много ти благодаря. Успокои ме — каза Чарлз.

— Ще ти подсказва — каза Уинстън.

— Ще ми *подскажеш* ли?

— За останалите шестима играчи. Трима от тях играят в Американската лига.

— Защо не каза от Националната?

— Хей, бива си те.

Уинстън можеше да има остър като бръснач ум, но тялото му бе на бачкатор. Изглеждаше така, сякаш може да те ступа както и когато му се хареса. Имаше татуировка над лакътя на лявата ръка. „АБ“.

„Направих една глупост“ — бе обяснил на Чарлз.

„Че си се татуирал ли?“

„Не. Че ходех с Аманда Барнс. Татуировката си ми харесва.“

Уинстън понечи да си тръгне.

— Между другото, не съм сигурен дали бяха седем играчи с по единадесет букви или единадесет играчи с по седем букви. Някакъв тип ми го каза в един бар към два през нощта, така че един дявол знае.

Срещнаха се в италианския ресторант на пресечката на Петдесет и шеста и Седмо авеню. Носеше му се репутацията, че в него често се отбивал Франк Синатра.

Лусинда бе облечена така, че да постигне успех — ако успехът се състоеше в това да накара очите на Чарлз да се изцъклят и да го възбуди като гимназист. Копринена блуза с дълбоко деколте, което не показваше, не загатваше, нито скриваше. Направо те *сграбчваше*.

Разбира се, може би бе просто нервен. Сякаш имаше обяд с доставчик — никой не знае какво точно очаква другият.

Така че Чарлз я попита онова, което би попитал всеки познат колега. Какво прави мъжът й.

— Играе голф — каза Лусинда с възхитителните очи.

— Професионално?

— Надявам се, не.

— А откога сте...

— Женени? Достатъчно дълго, за да ти се наложи да се позамислиш. А ти и жена ти?

— От осемнадесет години — отговори Чарлз. Не му се наложи да се замисли за това. Всъщност не искаше да мисли. От друга страна, нали разговорът за половинките означаваше, че не правят нищо нередно, че всичко си е съвсем невинно?

— Преди осемнадесет години бях в гимназията — каза Лусинда.

Зачуди се на колко ли години е всъщност. Може би някъде малко над трийсет.

— Е — обърна се към него Лусинда, — има ли още неприятности за съобщаване?

— Ами, имам нова поръчка.

— Така ли?

— За аспирин. Предписван от докторите два пъти по-често, отколкото всеки друг аспирин.

— Това е чудесно.

— Само дето докторите вече не предписват аспирин. Но ако го правеха...

— И какво смяташ да правиш?

— Не зная. Ще си докарам главоболие.

Лусинда се разсмя. Имаше тънки китки и пръсти, с които отметна кичур от тъмната си коса от очите си — всъщност от *едното* си око. Той си помисли за Вероника Лейк в „Оръжие под наем“.

— А как се захвана с...

— С рекламата ли? Никой не знае как точно се е захванал с рекламата. Това е същинска мистерия. Най-неочаквано се оказваш вътре.

— Нещо като брак, а?

— Като брак ли? Не схванах.

— Ами, ако искаш вярвай, но аз всъщност не помня да съм *искала* да се омъжвам. Дори не си спомням да съм казала „да“. Е, явно съм го направила.

Докосна с палец пръстена си — с диамант — сякаш да се увери, че наистина е на ръката ѝ. Че наистина всъщност е омъжена. Може би чарът на Чарлз я беше накарал да забрави?

— А мъжът ти? В Тексас ли се срещнахте? — попита той.

— Не. Там пушех трева. И висях на последните чинове.

— Да бе... забравих. Тогаваш си била млада бунтарка.

— В Амарило го наричаха „същинска напаст“. Ами младият Чарлз? Що за птица е бил той?

— О. Май бях пръв зубрач. — Младият Чарлз четеше книга след книга и си предаваше домашните винаги навреме.

— Вярно бе... ти беше онзи, с когото всички се подигравахме.

— Да. Аз съм.

Чарлз се наслаждаваше на спомените от обяда.

За съжаление, трябваше да започне и с папката, върху която пишеше „Общ преглед на поръчката“.

Рекламата на болкоуспокоителни не беше нещо, което си длъжен да приемеш. Болкоуспокоителни, препарати за миялни машини, дезодоранти. Това бяха указателите към пета глуха. „Оттук — надолу по спиралата.“ Тези реклами съществуваха на места, на които никой не ги забелязваше. Може би с изключение на самите рекламодатели. И те карат да правиш опити, промени и нови опити. И ако накрая нещата потръгнат, резултатът неизменно е домакиня, която държи продукта пред камерата и твърди, че ѝ е променил живота из основи.

Освен че наследи поръчката, бе наследил и реклама, която явно бе доста напреднала в предпродукционния процес. С други думи, опитите, промените и новите опити вече бяха направени и бяха отправени искания за оферти към три продуцентски къщи. Едната от тях — „Хедкуортърс Продъкшънс“ — бе препоръчана от агенцията. Познаваше представителя им — Том Муни. Старомоден досадник. Същинско изкопаемо.

Изпълнителната директорка на поръчката Мери Уиджър му бе пратила предварителна версия за преглед. Оказа се, че не бе домакиня, държаща хапчетата пред камерата и твърдяща, че са ѝ променили живота. Бе домакиня, държаща хапчетата пред камерата и твърдяща, че са променили живота на съпруга ѝ.

Обади се на Дейвид Франкел — продуцент от агенцията, с когото не бе работил никога — Дейвид се занимаваше с рекламите, с които досега не бе имал удоволствието да се сблъсква.

— Да — обади се Франкел. — Кой се обажда?

— Чарлз Шайн.

— О, здравей, Чарлз.

— Ще се наложи да работим заедно.

— Крайно време беше — каза Дейвид. Чарлз се запита дали това е израз на приятелско отношение, или просто на задоволство от факта, че се е сгромолясал в страната на аналгетиците.

Избра приятелското отношение.

Работа на продуцентите бе да движат нещата, да нагласят числата така, че всички да са доволни и накрая да излязат с теб и да снимат.

— Тази поръчка изглежда малко скъпичка — каза Чарлз. Имаше предвид цената на офертата, изписана на ръка в дъното на страницата и вече изпратена за одобрение на клиента — с всичките му редакции, музики и разходи за постпродукция. В това число и комисионата за агенцията.

Деветстотин двадесет и пет хиляди долара за двудневна работа.

— Винаги плащат някъде толкова — каза Дейвид.

— Добре. Просто ми изглежда малко скъпичко за двама актьори и шише аспирин.

— Това е цената — с хладен глас отговори Дейвид.

— Чудесно. — Не беше работа на Чарлз да се вълнува от парите — стига естествено това да не вълнуваше и клиента. А според Дейвид те нямаша нищо против.

Но въпреки това изглеждаше скъпо.

— Защо не се срещнем следващата седмица и да прегледаме нещата? — каза Чарлз.

— Ще чакам с нетърпение — каза Дейвид.

Май в края на краищата не ставаше дума за приятелско отношение.

Вторият им обяд отново беше повече обяд, отколкото истинска среща. Все още бяха двама души, които намираха другия за интересен, но нищо повече.

Когато сервираха десерта — две бишкоти и капучино — тя каза:

— Спомена за дъщеря си. Що за дете е?

— Като всички.

— *Като всички ли?*

— Да.

— Сериозно? Виждала съм разтапящи се родители...

— Груба. Намусена. Изнервена, че съм ѝ баща. *Като всички.*

Разбира се, не трябваше да ѝ разказва защо дъщеря му е груба и намусена през повечето време.

Но тя го гледаше с такова изражение, сякаш го укоряваше. Така че го направи.

— Болна е.

— О.

— Детски диабет. И не е просто да вземаш инсулин и всичко е наред. Не и в нейния случай.

— Съжалявам — каза тя.

— И аз.

Лусинда беше първокласен слушател.

Разбра го десетина минути по-късно, докато изговаряше почти непрекъснатия си монолог, обясняващ колко много съжалява. Как преди осем години двамата с Диана бяха завели малкото си момиченце — момиченце като всички — в спешното отделение и го бяха оставили на грижите на други хора. Дете, на което трябваше да бият инжекции по два пъти на ден и непрекъснато да се следи да не изпадне в хипогликемичен шок. Дете, за което трябваше да купува специален инсулин, получен от свински клетки, защото тя реагираше единствено на него, но въпреки това общото ѝ състояние се влошаваше. Такова дете.

Неговото дете.

Слушате го със съчувствие и симпатия. Клатеше глава, въздъхваше и вежливо задаваше въпроси за нещата, които не разбираше: „Защо точно инсулин от свиня?“.

Той ѝ обясняваше, доколкото можеше, и когато най-накрая престана да излива душата си, тя не реагира с някаква изтъркана баналност. Беше ѝ благодарен за това.

— Не зная как успяваш да се справяш — каза тя. — Просто не зная. А самата Ана?

— Справя се чудесно. Дава се под наем като игленик.

Разбира се, това беше един от начините, по който *той* се справяше. Плоска шега, изхабено остроумие, смях пред лицето на бедата.

— А как ти се отразява това на теб? — попита Лусинда, когато той спомена за „дупченето“ на Ана и инсулиновите инжекции в точно определен график.

— Кое? — направи се на тъп Чарлз.

— Нищо — каза Лусинда. — Няма значение.

За какво говориш, когато не можеш да говориш за бъдещето?
За миналото.

Изреченията започват с „Помниш ли, когато...“ или „Днес минах покрай старата детска градина на Ана...“ или „Мислех си за ваканцията, когато ходихме във Върмонт...“.

След като двамата с Диана прекараха вечерята със спомени за ледената хижа в Стоув, когато шишето с мляко на Ана бе замръзнало, след като приключиха яденето и събраха чиниите, след като Чарлз се качи горе и провери краката на Ана, *показа му ги крайно неохотно*, си легнаха на включен телевизор.

След това стана така, че ръката ѝ докосна неговата. Кракът му се качи върху нейния. Сякаш крайниците го правеха сами, сякаш телата им искаха да кажат: „Стига, студено ми е. Самотен съм“.

Само че някъде по средата на пътя да станат любовници станаха непознати. Странно как се случи. Докато се наместваше отгоре ѝ и започваше да прониква в нея, устните му затърсиха нейните — внезапна проява на несръчност в движенията им. Бяха като две парчета от пъзел, които не съвпадаха — както и да ги обръщаш. Тя се придърпа към гърдите му, той излезе от нея, той се помъчи да я целуне, тя обърна глава настрани. Тя му се усмихна окуражаващо, той отново проникна в нея, тя замръзна, той се отдръпна и възбудата му изчезна.

Двамата бавно се освободиха от обятията си и се преместиха в противоположните страни на леглото. Никой не каза лека нощ.

ИЗВЪН РЕЛСИ 8.

Как стигнаха от обедната почивка до времето за вечерен аперитив?

От рибата тон „Nicoise“ и бишкотите до коктейлите „Космополитен“ и солените ядки?

В края на краищата обядът е нещо, което правиш с приятел. А пиенето е нещо, което правиш с добър приятел. Обядът изискваше обаждане на Лусинда, но вечерното питие изискваше обаждане на Диана. Обяснение за закъснението му. Изискваше *лъжа*.

А той бе толкова лош лъжец, колкото и нескопосан шегаджия.

Но отново всичко зависеше от практиката.

— Днес ще остана до късно — бе казал на Диана по телефона в следобед преди първата им вечерна среща.

— Днес *нак* ще се забавя — й съобщи следващия път.

И по-следващия.

И малко по малко си даваше сметка, че животът му се променя. Че прекарва по-голямата част от времето си в очакване на *следващия* път, когато ще срещне Лусинда.

„Темпъл бар“.

„Кийтс“.

„Хаулихан“. Където накрая и двамата трябваше да си признаят накъде води всичко това.

Може би заради питиетата. Беше решил да загърби обичайното си каберне и вместо това реши да изпие една маргарита. Или две. В бар, където не скъпяха текилата.

След второто питие започна да вижда някои неща. И да не вижда други. Например останалите клиенти на бара избледняха. Остана само Лусинда.

— Мисля, че се опитваш да ме напиеш — каза тя.

— Не. Опитвам се да те напия *по*-пияна.

— Да бе. Забравих. Вече съм пропаднала.

— Изглеждаш прекрасна като пропаднала — каза той.

— Защото и *ти* си пропаднал.

— Да бе.

Наистина изглеждаше прекрасно. Леко изцъкленият ѝ поглед нямаше нищо общо с това. Облечена тази вечер в нещо невъзможно късо и прилепващо, опънато толкова плътно по блестящите ѝ найлонови чорапи.

— Какво каза на жена си? — попита го тя.

— Че ще изляза на чашка с прекрасна жена, с която съм се запознал в метрото.

— Ха — каза тя.

— А ти какво каза на мъжа си?

— Същото. Че ще изляза на чашка с прекрасна жена, с която съм се запознала в метрото. — Тя се разсмя и премести чашата с розовия си коктейл, за да не се полее.

Мъжът ѝ. Сух, стоящ твърдо на мястото си, почти двадесет години по-възрастен от нея и смъртно досаден — така му го бе описала. Напоследък проявяващ страст единствено към голфа.

— Знаеш ли... — започна той. — Знаеш ли...

— Какво?

— Забравих.

Искаше да каже нещо, за което смътно се досещаше, че по-късно ще съжалява, но го забрави в мига, когато тя се обърна и го погледна с невероятните си меки зелени очи. Ако завистта е „зеленооко чудовище“, какво ли тогава е любовта? Зеленоок ангел?

— Какво ще правим, Чарлз? — попита тя. Изведнъж придоби донякъде сериозен вид. Може би също се канеше да каже нещо, за което да съжалява.

— Ще пием по още едно.

— Имах предвид след това.

— Още едно?

— След това.

Тъкмо мислеше за подходящ отговор, когато изведнъж в бара се появи още *някой*. Оказа се, че *не са* единствените хора на света. Някакъв мъж на неопределена възраст се бе проврял между тях и се опитваше да привлече вниманието на бармана.

Само че неговото внимание се насочи другаде — в мига, в който успя да се фокусира в краката на Лусинда.

— Мога ли да ви почерпя? — попита я той.
— Не. — Тя вдигна все още пълната си чаша.
— Добре. Мога ли да ви подаря този бар?
— Разбира се, действайте.
— Извинете — обади се Чарлз. Мъжът едва не го настъпваше.
— Не искам да черпя *теб* — каза мъжът.
— Много смешно. Само че говорех с дамата.
— Аз също.

Чарлз не можеше да прецени дали човекът се прави на интересен, или просто си е такъв — нещо средно между обикновен простак и потенциален убиец. Напоследък трудно можеше да се определи.

— Знаете ли, ние *наистина* разговаряхме — каза Лусинда. — Така че...

— Да върви на майната си.
— Добре, *ние* си тръгваме.
— О, *остани* — каза досадникът.

— Извинете. — Лусинда стана от мястото си и се опита да мине покрай него.

— Нещо лошо ли казах?
— *Извинете*.
— Страхотно, пътката си отива — каза той.

Чарлз го удари.

Доколкото си спомняше, никога досега не бе удрял никого. Изненада се, че да удариш някого е също толкова болезнено, колкото и да те ударят. Изненада се също, че мъжът падна и от устата му потече истинска кръв.

— Каза ми нещо много мръсно — обясни Лусинда на няколкото сервитьори, които внезапно се материализираха от нищото и застанаха между тях.

Един мъж със зачервено лице се втурна към тях някъде от дълбините на ресторанта — управителят, предположи Чарлз.

— Най-добре да си вървите — каза той след като научи какво се е случило. Не беше трудно — мъжът, когото Чарлз бе проснал на пода, още не се бе изправил, а Чарлз разтриваше кокалчетата на ръката си.

— Разбира се — каза Чарлз. — Защо не.

Взе палтото на Лусинда от гардероба. Прекрасно съзнаваше, че всички погледи са впити в него. Но единствените очи, които го интересуваха, бяха зелени и изпълнени с благодарност.

Навън духаше силно. Температурата беше паднала достатъчно, за да превърне дъха им в пара.

— Към Пен ли сме? — Очите ѝ сълзяха от студа — или от възмущение? От проявеното от него *мъжество*?

— Зарежи метрото — каза той. — Ще извикам такси. Ще извикам такси и ще те хвърля до вас.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Може би не бива.

— Защо?

— Не зная. Някой може да ни види. — Първият открит намек, че вършат нещо нередно.

— Някой може да ни види и във влака.

— Във влака пътуват непознати. Различно е.

— Добре. Както искаш. — Беше я хванал под ръка — сам не знаеше кога го бе направил, но усещаше тялото ѝ под палтото. Както и треперенето на тялото ѝ. Не само заради студа.

— Просто мисля, че не бива да вземем такси.

— Добре.

— Може да направя нещо, което не бива.

— Като например да се унесеш? — Отново се опитваше да се шегува — предимно да се *опитва* — но може би моментът не бе подходящ за шегички. Бе готов да се закълне, че тя се притиска към него, че е по-близо, отколкото беше преди малко.

— Като например да те *изям* — каза тя.

— Това решава въпроса — каза той. — Ще извикам такси.

Тя го целуна.

Но това не бе просто целувка, ако трябваше да е точен. А същинско съживяване уста в уста. Имаше чувството, че възкръсва от мъртвите.

Когато устните им се разделиха (стори им се, че се бяха целували ден и половина), и двамата поеха дъх толкова дълбоко, сякаш се бяха гмуркали до дъното на морето.

— Охо... — каза тя.

Точно така се чувстваше и той. Или може би само „О“. Израз на възхищение и необузdana радост... добре, не *напълно* необузdana. Имаше някои малки усложнения, които се спотайваха някъде.

Но въпреки това тези усложнения — които имаха имена, лица и напълно законни претенции към любовта и лоялността му — сякаш изведнъж започнаха да избледняват и да изчезват някъде в периферията на света, подобно на посетителите в бара преди малко.

Седяха на задната седалка и се *натискаха* — дума, която обикновено преставаш да използваш след определена възраст. Струваше му се едновременно познато и болезнено ново.

Пак се целуваха. И той целуваше не само устните ѝ, а няколко части от нея — тила ѝ, едва забележимия белег върху вътрешната част на ръката ѝ („падане на детската площадка“), тъмните ѝ меки вежди. С едно око към шофьора, който всеки момент можеше да погледне в огледалото, а другото — в нея. И трябваше да признае, че гледката му харесваше. Зачервени лица — нейното със сигурност, но усещаше и горещината на своето, макар че не беше от горещината, а от влагата. Сякаш се бяха озовали в дъждоносен облак, готов да ги измокри до кости, а той бе готов след това да танцува в локвите като Джийн Кели.

Когато сляха устни на Ван Къртланд авеню, когато стискаха ръце в сенките на Ший, когато се притискаха на изхода към Гранд Сентръл Паркуей бе готов да се обзаложи, че никой никога не е изпитвал същото, макар че много добре знаеше, че не е така. Грях номер едно на безнадеждно пристрастения — отричането. Та нима той *не* бе пристрастен? Не можеше да изтърпи и една пресечка, без да я целува. Не би могъл да издържи и три парчета по радиото (101,6 FM — Музиката, която те открива), без да прокара ръце по тялото ѝ.

— Малко по-бавно — каза тя, когато стигнаха до началото на Шосе 8Е и свиха към Мидълбрук Паркуей. Обръщаше се към шофьора, но можеше със същия успех да го каже и на него, защото ако не намалеше темпото, като едното нищо можеше да прегрее — една от онези нещастни жертви, които срещаш по магистралите на път към нещо много важно.

— Не искам да ме оставяш пред къщи — каза тя. — Съпругът ми си е у дома.

— Но къде е къщата ти?

— През няколко къщи. Тук е добре.

Спряха на ъгъла на Юклид авеню — на името на дърво, което вече не съществуваше на Лонг Айланд.

— Утре ще се видим във влака — каза Лусинда.

ИЗВЪН РЕЛСИ 9.

Хотелът се казваше „Феърфакс“. От онези, които са самото олицетворение на занемареността и анонимността. Които повечето хора биха предпочели да подминат, за да потърсят нещо по-добро.

Но не и Чарлз, не и в този момент.

Той бе единственото място, където би могъл да бъде с Лусинда.

Най-накрая събра смелост да я попита.

— Бяха излизали още два пъти на вечеря и се бяха прибирали с такси, а по пътя се държаха като безнадеждно овладени от хормоните деца. Целуваха се, опипваха се и се прегръщаха, и вече бе настъпил моментът „да продължат по-нататък“. Всъщност бе използвал точно тези думи. Изненада се, че те всъщност успяха да излязат от устата му, и остана благодарен, че тя не му се изсмя. А още по-благодарен бе, когато след кратко мълчание тя му отвърна: „Разбира се, защо не“.

Беше заговорил на темата между две чашки кафе на Пен Стейшън. След това бяха излезли на Седмо авеню, хванати за ръце, и взеха такси. Макар че нейната работа се намираше на най-малко седемдесет блока от неговата, това бяха седемдесет блока повече, през което време щяха да са заедно — прегърнати и завладени от новата идея. „Къде?“ — го попита тя. Също добър въпрос. Къде всъщност щяха да консумират връзката си? Минаха покрай един хотел. „Не — каза тя, — прекалено близо е до Пен.“ После минаха покрай втори („Изглежда много мухлясал.“). И накрая, на път към центъра, попаднаха на трети.

Хотел „Феърфакс“.

С корейски ресторант от едната страна и гинекологичен център от другата. Вярно, изглеждаше малко съмнителен, но нали тези хотели бяха направени точно за такива неща?

Да, този изглежда подходящ, бе казала тя.

И решиха да се срещнат в него.

Пътуването във влака към Пен Стейшън.

И двамата бяха изненадващо тихи, помисли си той. Като боксьори преди най-важния мач в живота им.

През повечето време той броеше минутите между станциите — Мерик, Фрийпорт, Болдуин, Роквил. В тъмнината под Ийст Ривър тя хвана ръката му и я стисна. Пръстите ѝ бяха леденостудени, сякаш кръвта се бе отдръпнала от тях и бяха замръзнали от... от какво? От чувство за вина? Срам? Или страх?

В цялата ситуация имаше нещо, което не бе спонтанно. По-рано се опипваха в тъмното, но сега всичко бе съзнателно премислено. На път към стоянката на такситата тя се притисна към него, но на Чарлз му се стори, че го прави повече от инерция, отколкото от желание. Испита чувството, че я влачи едва ли не насила — сякаш мъкне багаж нагоре по ескалатора и през изхода.

Разбираше много добре. Едно беше да се опипват в колата, а съвсем друго — да си наемат хотел с намерението да правят секс.

Отвътре хотел „Феърфакс“ не изглеждаше много по-различно, отколкото отвън — занемарен, помръкнал, сякаш бе изоставен. Фоайето миришеше на камфор.

Докато отиваха към рецепцията, му се стори, че чувства побелелите пръсти на Лусинда някъде по гърлото си. Каза на администратора, че ще плати в брой, и получи ключовете за стая 1207.

В асансьора нито един от двамата не проговори.

Стигнаха до дванадесетия етаж. Вратата на асансьора се отвори.

— Първо дамите — каза той.

— Възрастта е с предимство — отвърна Лусинда.

Излязоха заедно. Помисли си, че етажът се нуждае от малко повече работещи крушки. Единствената светлина май идваше през наполовина закрития с перде прозорец в дъното на коридора. Мокетът миришеше на плесен и тютюн.

Стая 1207 се намираше в най-тъмния край на коридора. На Чарлз му се наложи да присвие очи, за да види номера на вратата.

За деветдесет и пет долара в Ню Йорк можеше да се намери точно това — миришеца на дезинфектант стая с едно огромно легло,

килната настолна лампа и една маса. И всичко това сбутано на нищожна площ.

Стая, която сякаш се намираше на екватора. Но без спасителния термостат.

Върху тоалетната имаше бяла хартиена лента. Чарлз я посети веднага щом влязоха. Нерви.

Когато излезе, Лусинда беше седнала на леглото и си играеше с дистанционното. Но на телевизора не се появяваше никаква картина.

— Май на телевизор се плаща допълнително — отбеляза тя.

— Искаш ли да...

— Не.

В маниерите им имаше някаква непохватна учтивост, сякаш бяха двама души, които се виждат за първи път на живо на среща. Паника, маскирана като внимание.

— Защо не седнеш, Чарлз? — каза тя.

— Разбира се. — Той се настани на стола.

— Искам да кажа *тук*.

— О. Да.

Свали палтото си и го закачи в коридорчето до нейното. След това отиде до леглото — много кратка разходка предвид размерите на стаята — и седна.

„Не трябваше да съм тук. Трябва да стана и да си тръгна. Трябва...“

Тя положи глава на рамото му.

— Е, това е — каза тя. — Стигнахме.

— Да. — Усещаше как се поти под ризата си.

— Да — въздъхна тя. — Да останем или да си тръгнем? Как мислиш?

— Да.

— *Да*? Кое от двете?

— Да останем. Или да си тръгнем. *Ти* какво предпочиташ?

— Да те изчукам — каза тя. — Мисля, че искам да те изчукам.

Случи се, когато се готвеха да си тръгнат.

Облякоха се мълчаливо и Чарлз претърси стаята, за да се увери, че не са забравили нищо.

След това тръгнаха към вратата.

Той я отвори и ѝ направи път. Докато минаваше покрай него, усети дъха на парфюма ѝ, който току-що си бе сложила в банята. След това надуши нещо друго.

Бяха само двамата — Лусинда и той. Изведнъж станаха трима.

Удар отзад го събори на пода.

Получи ритник в ребрата, след това в корема и остана без въздух. Лусинда бе хвърлена отгоре му, после някъде другаде, а накрая лежеше до него.

Вратата се затръшна. Ключалката изщрака.

Бяха двамата, а след малко се оказаха трима.

— Само да сте гъкнали и ви пръскам шибаните глави — каза онзи, който не беше нито Лусинда, нито Чарлз.

Въоръжен мъж. Чарлз можеше да го види, можеше да види и оръжието — нещо ужасяващо и мазно черно. Беше се задъхал, сякаш бе тичал, за да стигне дотук.

— Ще ви дам всичките си пари — каза Чарлз. — Вземете ги.

— *Какво?* — Мъжът бе тъмнокож латиноамериканец. Поне доколкото можеше да се съди по акцента му. — *Какво каза, да ти го начукам?*

— Парите ми... ваши са.

— Казах да си затваряш шибаната уста. — Изрита го отново — този път не в ребрата, а в слабините. Чарлз изстена.

— Моля ви... — Гласът на Лусинда трепереше и бе тънък като на малко момиченце. Глас, който сякаш не би могъл да излезе от устата на зряла жена. — Моля ви... не ни наранявайте...

— *Не ни наранявайте* — подигравателно повтори мъжът, сякаш се наслаждаваше от ставащото. От страха ѝ. Този момичешки глас... сякаш всеки момент щеше да се разреве или нещо подобно. — О, няма да те *наранявам*, маце... не... А сега ми хвърлете шибаните си портфейли.

Чарлз бръкна в джоба си — самото му беше подгизнало от пот — и извади своя с трепереща ръка.

„Това се случва само по филмите. Това се случва само по вестниците. Това се случва само на другите.“

Хвърли портфейла си към въоръжения мъж. Лусинда ровеше в дамската си чанта и търсеше своя — онзи със снимката на

петгодишната си дъщеря на люлката някъде извън града. Някъде другаде, не тук — на прокъсания мокет на стая 1207 в хотел „Феърфакс“.

Когато тя му подхвърли портфейла си, онзи вече ровеше в портфейла на Чарлз и измъкваше банкнотите — не бяха кой знае колко, с тях Чарлз смяташе да плати стаята. Но след като прибра парите, мъжът продължи да гледа вътре. Хилеше се.

— Я гледай ти.

Разглеждаше снимките на Чарлз — той с Ана и Диана. Семейство Шайн.

— Ама че майтап. Тая не прилича на тебе. — Обърна се към Лусинда. — Мамка му, изобщо не прилича на тебе. — После се обърна към Чарлз. — Тая изобщо не прилича на нея, *Чарлз*. — И се изсмя.

След това взе нейния портфейл и заразглежда нейните снимки.

— И таз добра. *Тоя* пич не прилича на теб, Чарлз. Не, не. *Тоя пич не си ти*, Чарлз.

Изсумтя, разсмя се и накрая се разкиска. Явно бе намислил нещо.

— Я да видим сега. Знаеш ли какво си мисля? Хей! — Чарлз получи още един ритник — не толкова жесток като предишните, но достатъчно силен. — *Казах* нещо. Знаеш ли какво си мисля?

— Какво? — обади се Чарлз.

— *Какво? Какво?* Мисля, че вие двамата кръшкате. По-далеч от старата вещица, нали, Чарлз? Да се пробваш на нещо *чуждо*, мой човек. Това ли правиш, Чарлз?

— Моля ви, просто вземете парите — каза Чарлз.

— *Просто да взема парите ти?* Просто да взема парите ти? Благодаря, но вече взех шибаните ти пари. Ето — той му показва банкнотите, — това са твоите пари. Вече взех шибаните ти пари.

— Да — каза Чарлз. — Виждам. Обещавам, че няма да се обадим на полицията.

— Обещаваш, значи? Много мило от твоя страна, адски шибано мило, Чарлз. Мога да разчитам на думата ти, така ли? Няма да идеш в полицията. Добре тогава...

Завъртя пистолета в малки кръгове — първо към него, после към нея, след това отново към него. Мастиленочерно късо дуло...

— Добре тогава... щом няма да ходите в полицията и така нататък...

Лусинда трепереше до него. Тресеше се като лист.

— Хей, маце — каза мъжът. — *Маце...*

— Моля ви... — задъха се Лусинда.

— Бива ли я, *Чарлз*? По-добра е от старата кранта, бас държа. Готина путка ли има, *Чарлз*? Готина *тясна* путка?

Чарлз започна да се изправя. Отново се намираше в бара, онзи мъж я обиждаше и Чарлз щеше да го постави на мястото му, да му покаже как трябва да се държи. Само че пистолетът полетя към лицето му и Чарлз отново рухна на пода. Чу изхрущяването, преди да усети болката — първо едното, после другото. Първо звукът на счупващия се нос, после заслепяващата болка, когато носът вече бе счупен. И кръвта, която започна да се лее върху мокета.

— Какво ти стана, мой човек? Не те чувам, *Чарлз*. Какво каза? Че мога да я чукам, ако пожелае? Какво пък, благодаря ти, *Чарлз*. Много мило от твоя страна, че ми отпусках кучката и така нататък.

— Не — изстена Лусинда. — Не...

— *Не* ли? Не го ли чу да казва, че мога да те чукам, *Лусинда*? — За първи път спомена името ѝ — прозвуча му точно толкова ужасяващо, колкото ритниците и прибирането на портфейлите им. — Така каза. Пускаш му на него — значи можеш да пуснеш и на мен. Курвата си е курва, *маце*. Прав ли съм, *Чарлз*? Прав ли съм?

Чарлз се давеше в собствената си кръв. Течеше в гърлото му и го задушаваше. Давеше се в нея, не можеше да си поеме дъх.

— Сядай тук, *Чарлз*. — Мъжът го издърпа и го замъкна към единствения стол с продънена тапицерия, покрит с мъх и украсен с избледнели цветя. — По-добре ли си, *Чарлз*? Поеми дълбоко въздух. Точно така. Навътре, навън. Ще искаш да си на хубаво място, *Чарлз*. Чукане като за световно. В дванадесет части. Не е за изпускане.

Лусинда побягна.

Това го изненада — допреди малко лежеше и трепереше безпомощно, след което изведнъж скочи и се втурна. Стигна чак до вратата.

Дори бе успяла да отключи и да отвори вратата наполовина, когато той я настигна и я завлече обратно вътре. За косата. Тъмната ѝ копринена коса, ухаеща на шампоан и пот, толкова мека, че можеш да я

разресваш с ръка, сега бе безмилостно стисната в юмрука му. Тя изкрещя.

— Веднага си затваряй шибаната уста, *Лусинда*. — Той пхна дулото в устата ѝ. Зъбите ѝ изтракаха. Тя млъкна.

Чарлз още се давеше в кръвта си. Беше толкова замаян, че едва не припадна. Размазано гледаше как мъжът хвърли *Лусинда* на пода. Сякаш двамата се бяха впуснали в някакъв свръхестествен танц, в някакъв модерен па-дъо-дъо, докато я оставяше да лежи и застава над нея. Докато вдигаше полата ѝ до кръста ѝ. Докато сумтеше и ръмжеше като вълк и бавно, много бавно смъкваше бикините ѝ към коленете.

Докато разкопчаваше панталона си.

ИЗВЪН РЕЛСИ 10.

Изгуби съзнание. Изгуби съзнание повече от веднъж, но всеки път мъжът го свестяваше отново, лисваше вода в лицето му, шепнеше в ухото му.

„Не ми бягай, мой човек. Втори тек... маце. Трети тек... четвърти...“

Беше като някакво лошо порно... от онези, които изобщо не ти се гледат, но приятелят ти го е пуснал и щеш не щеш — гледаш. Гледаш дори когато се опитваш да извърнеш очи. Жена с куче, ядене на лайна... наистина гадно, не можеш да повярваш, че го прави наистина, но тя го прави и ти гледаш. Стомахът ти се свива в спазми, червата ти натежават, иска ти се да повърнеш, но въпреки това гледаш. Не знаеш защо, но го правиш.

Той и Лусинда. Прекрасната гола Лусинда и той.

А тя наистина бе прекрасна. Докато я поставяше на четири крака и ѝ го пъхаше отзад. И обясняваше на Чарлз какво точно прави... без да спира постоянния си коментар...

„Виждаш ли, Чарлз. Харесва им да го поемат в гъза. Казват, че не искат, но на всички курви им харесва.“

Казваше ѝ да стене. Опираше пистолет в тила ѝ, както я беше яхнал, и я *караше* да стене. Стонове от болка, по всяка вероятност, но звучаха като стонове от удоволствие. Стоновете си бяха стонове. Трудно е да се каже кое какво е, с изключение на факта, че очите ѝ бяха здраво стиснати, гримът се разтичаше по лицето ѝ и тя хапеше устните си до кръв.

А Чарлз гледаше, седеше на стола и гледаше, сякаш бе вързан. Макар и да не беше.

„Виж това, Чарлз — родена минетчийка... Точно така, маце... лапни големия хуй на татко...“

Сцената се смени, този път не я чукаше отзад, а стоеше пред нея и ръцете му бяха върху лицето ѝ, върху прекрасното лице на Лусинда. А Лусинда се давеше и звуците го възбуждаха още... „О, да... да...“

гледай, Чарлз, Чарли... не трябва да го изпускаш... виж изпразване като за световно... о, да...“

И по-късно Лусинда лежеше там... колко по-късно? Чарлз не знаеше вече дали е късна сутрин, или късен следобед. Лусинда лежеше, покрита с пот и сперма, без да помръдва. Мъртва ли беше? Не, все още дишаше, макар и едва-едва. Чарлз погледна надолу към засъхналата кръв по ръцете си и се запита чия е тя, напълно забравил, че е неговата собствена, че носът му е счупен.

А сега мъжът се задоволяваше сам, съвсем гол, с изключение на мокрите от пот чорапи и гуменките, гледаше лежащата на пода Лусинда и загряваше. За следващия тек. Тек... кой? Петият? Или шестият?

— Още ли си с нас, Чарлз? — попита мъжът. — Стой там, приятел. Има още...

И наистина имаше.

Мъжът я пое отново, нагласи я на леглото, сякаш бе марионетка — безжизнено отпуснати ръце и крака, които нагласяше както му се хареса. Краката свити до ушите, ръцете широко разперени настрани... и се кикотеше. Нагласяше си я точно както иска, сантиметър насам, сантиметър натам... Лусинда лежеше с полуотворена уста като предмет, като сексукла.

И Чарлз реши да направи още един опит — всъщност не го реши *той*. Може би таящият се някъде дълбоко вътре животински инстинкт бе нещото, което го накара да се изправи и да тръгне към мъжа, който се готвеше да изнасили Лусинда за пети или шести път.

Беше замаян. Стаята се въртеше около него и не можеше да определи кое е горе и кое — долу. Олюляваше се, залиташе, спъваше се... а мъжът още дори не го бе забелязал, защото бе зает да нагласява Лусинда, а може би изобщо бе забравил за съществуването му. Така че Чарлз най-сетне успя да се закрепи и дори да тръгне към него. Сграбчи го изотзад и го стисна за гърлото.

Стискаше с цялата си сила, стискаше така, сякаш утрешният ден не съществува, стискаше в стоманена *смъртна хватка*. Но мъжът спокойно, едва ли не мързеливо стана и го смъкна от себе си, сякаш бе чувал с боклук, който захвърляш в контейнера. Чарлз се озова с разтворени крака на пода — не разбираше какво става — а мъжът се ухили и поклати глава.

— Чарлз... Чарлз... какво ти става, да ти го начукам? Правя ти най-голямото шоу в живота ти. Чуване *като за световно*. Никога не си виждал подобно нещо. И какво получавам като благодарност? *Лайна*. Трябва да ти наричам задника, Чарлз. Трябва да ти го начукам.

Чарлз измърмори нещо. *Какво беше казал? Не знаеше...*

— Добре, Чарлз. А сега да се успокоим. Ще броя до десет. Просто искаше и ти да се включиш, нали? Гледането на секс машината те възбуди, така ли? Разбирам. Само че не днес, мой човек. Днес не е твой ред, нали разбираш?

Лусинда все още лежеше в нелепата порнографска поза като отегчен модел в очакване на фотографа. Само че изглеждаше не толкова отегчена, колкото мъртва. Дори не се обърна да погледне евентуалния си спасител, който накрая просто бе преместен от едно място на друго. От балкона на първия ред в партера.

Мъжът — напълно възбуден, сякаш неуспешното нападение му бе действало като виагра — коленичи между белите ѝ бедра, бедрата, между които лежеше Чарлз преди по-малко от два часа, и започна отново. Бе толкова близо, че Чарлз можеше едва ли не да го докосне, въпреки че не можеше да го удари, въпреки че не можеше да го *спре*.

— О, Чарлз — прошепна мъжът. — Като кадифе е. Като *гладко* шибано кадифе...

Измина известно време след като мъжът си тръгна, преди той да *проумее*, че си е тръгнал.

Чарлз чу как вратата се затваря, дори го видя да върви към нея, дори го чу да им казва довиждане („Не ми се тръгва, но...“). И Чарлз продължаваше да седи на пода, сякаш пистолетът продължаваше да стои опрян в главата му. Сякаш мъжът продължаваше да се лигави в косата на Лусинда, а гротескният му задник се клатеше само на сантиметри от лицето му.

Лусинда също не помръдваше. Продължаваше да лежи с разкрачени широко крака, подобно на амстердамските проститутки зад витрините си, застанали във всякакви подканващи пози. Само дето върху лицата им не бе изписано такова ужасено изражение, косата им не бе залепнала за брадичката от пот, кръв и засъхваща сперма.

Накрая Чарлз се размърда.

Много внимателно, като човек, който опитва каква е температурата на водата, преди да влезе в морето. Сякаш за да докаже, че *може* да се движи, макар на самия него да не му се вярваше. Раздвижи отначало краката, после ръцете и накрая цялото си тяло, стана от пода и се изправи — малко несигурно, но въпреки това изправен на собствените си крака. И когато се размърда, тя го последва.

Без да казва нищо, абсолютно нищо. Само бавно събра краката си, сякаш да скрие онази своя част, която приличаше на отворена рана. След това бавно се надигна от пода, заклати се към банята и затвори вратата зад себе си.

Той чу звука на течащата вода, на гъбата, триеща кожа, след това нещо, което звучеше като повръщане. Казанчето на тоалетната се изпразни, после се изпразни още веднъж.

Той още не се бе измил. Покрити с кръв ръце, несъмнено окървавено лице. Чувстваше носа си два пъти по-голям от обичайното, сякаш си беше сложил нос на палячо. А може би бе точно така — може би тъкмо това му подходеше. Чарлз клоунът, цапардосан по главата и сритан отзад, докато цирковата знаменитост изпълнява блестящите си номера с красавицата. Която сега отваряше вратата на банята. Все още без да му каже нито думичка — а и какво има да се казва на един клоун? Все още изглеждаща замаяна и разнебитена, макар и малко почистена. Все още гола — сякаш имаше някакво значение, сякаш никога не е била толкова гола, колкото преди петнадесет минути — разчекната и изнасилвана, че за какво са ти дрехи след подобно изживяване? А може би имаше и още нещо — клоуните просто не се броят, те са прекалено нищожни и дребни и няма никакво значение, че могат да *гледат*, щом не могат да действат.

„Добре ли си?“ — понечи да я попита той. Почти изрече думите, когато си даде сметка колко безнадеждно неадекватни са. Как би могла да е добре? Как изобщо можеше да е добре оттук нататък?

— Трябва да те заведа в болница — каза той.

— Не. — Първите думи, адресирани към него след цяла вечност.

— Трябва да те прегледат.

— Не. Преглеждаха ме достатъчно за днес. — Гласът ѝ звучеше мъртво, така, както говорят лошите актьори — кухо, без никакви

емоции. Беше по-страшно от крещенето, по-страшно дори от сълзите. Ако заплачеше, може би щеше да я прегърне и да се опита да я успокои. А така не можеше да направи нищо за нея.

Тя започна да се облича — съвсем бавно, без да се прикрива, без да се извърща свенливо, както правеше преди. Чарлз влезе в банята и трепна при вида на собственото си отражение. Отначало помисли, че вижда непознат. Просто не можеше това да е той. Но това беше *Чарлз клоунът*, забрави ли? Онзи с топчестия нос, с червения грим и разчорлената перука.

Постави мокра кърпа върху носа си. Защица го, сякаш бе сипал йод. Приглади косата си и се опита да почисти кръвта от бузите си.

Когато се върна в стаята, тя бе повече или по-малко облечена. Единият ѝ чорап бе скъсан, полата бе разцепена на място, където преди това не беше, но въпреки това имаше сравнително правдоподобния вид на облечена жена. По начина, по който един манекен има сравнително правдоподобния вид на облечена жена — като се изключи онова, което всъщност я прави жива.

— Какво ще правим? — попита я Чарлз. Попита не само нея, а и себе си. Не знаеше.

— Нищо — каза тя.

Нищо. Звучеше абсолютно нелепо. Абсурдно. Престъпникът бе все още на свобода, жертвите му още кървяха, и какво предлагаше тя? Нищо.

Само че обратното на нищо е нещо, а той не можеше да *измисли* какво точно.

Да идат в полицията?

Разбира се, че трябваше да идат в полицията. Когато са те обрили, изнасилили и пребили, отиваш в полицията. Само че...

— *Какво правехте в хотел „Феърфакс“?*

— *Ами, ние...*

— *Какво правехте в хотел „Феърфакс“ малко преди обед?*

— *Ами, вижте...*

— *Какво правехте двамата в хотел „Феърфакс“?*

— *Ако ми дадете възможност да ви обясня...*

Може би можеха да помолят за дискретност, може би дори *имаш* право да поискаш малко дискретност и детективът ще им намигне и ще

каже: „Разбирам. Всичко ще си остане само между нас, не се безпокойте. Само че...“.

Това бе престъпление, а понякога престъпниците ги залавят — съобщаваш за тях в полицията и понякога полицията успява да ги залови и да ги изправи пред съда. А там има съдебни процеси, публични форуми, които изпълват заглавните страници, където свидетелите трябва да станат и да кажат: „Той го направи, Ваша Чест“. А свидетелите щяха да са те. Той и Лусинда.

— *И какво правехте в хотел „Феърфакс“?*

— *Ами, ние...*

— *Какво правехте в хотел „Феърфакс“ малко преди обед?*

— *Ами, вижте...*

— *Отговорете на въпроса.*

Какво да правят? Това бе въпросът.

Нищо. Може би не бе толкова абсурдно, колкото изглеждаше на пръв поглед. Може би бе *не чак толкова* нелепо.

Но нима бе възможно просто да загърбят случилото се? Че тя ще е в състояние да го забрави, сякаш е някакво просташко подхвърляне или вулгарен жест? Че ще си легне довечера и на сутринта — хоп — всичко е изчезнало?

— *Тръгвам — каза Лусинда.*

— *Къде?*

— *Вкъщи.*

Вкъщи. При русокосото петгодишно момиче, което никога не е виждало площадка за игри, която да не му хареса. При съпруга с всичките му недостатъци, който може да забележи, а може и да не забележи необичайно пребледнелите ѝ бузи, нахапаните устни и разкрачената походка.

— *Съжалявам, Лусинда.*

— *Да — каза тя.*

Съжаляваше за всичко. Че я бе довел тук. Че не бе видял мъжа, промъкващ се по стълбището срещу стаята им. Че бе седял и бе гледал как я изнасилват отново и отново. Че не я бе защитил.

Лусинда с мъка тръгна към вратата. Изумително елегантната ѝ походка се бе превърнала в немошно кретане. Не се обърна. Чарлз помисли дали да не ѝ поръча такси, но знаеше, че ще му откаже. Не бе

успял да ѝ осигури единственото нещо, от което тя наистина се нуждаеше. Вече не искаше нищо от него.

Отвори вратата, прекрачи прага и я затвори след себе си.

АТИКА

Съжалявам, но тук трябва да прекъсна.

Мисля, че трябва да си призная.

Случиха се три неща.

В сряда на вратата ни позвънил някакъв непознат мъж. Казал, че получил адреса от търговец на недвижими имоти.

Жена ми отворила вратата и му казала, че къщата не е за продаване. Че сигурно е станала някаква грешка.

Съпругът ви е учител, нали? — попитал той.

Да, отвърнала тя. Но явно има някаква грешка. Къщата не се продава.

Мъжът се извинил и си тръгнал.

Не приличаше много на човек, който е в бизнеса с недвижими имоти, каза ми тя по-късно.

А на какъв? — попитах я.

На някой от учениците ти, отговори тя.

От гимназията?

Не. На някой от *другите* ти ученици.

После се случи второто нещо.

Един надзирател, когото наричаха Томи Тлъстия, ми съобщи, че скоро щели да ми духнат под опашката.

Какво означава това? — попитах го.

Означава, че скоро ще ти изритат задника отгук, отговори той.

Томи Тлъстия тежеше поне сто и четиридесет килограма и казваха, че сядал върху непокорните затворници, проснати на пода на килиите си.

Защо? — попитах го.

Икономии. Явно някой най-накрая е разбрал, че има по-добър начин да се харчат парите от данъците ни, отколкото да се учат разни отрепки да четат.

Попитах го дали знае кога.
Не, отвърна ми той. Но нямало да стигна до „Война и мир“.
Томи Тлъстия се разхили и тройната му брадичка започна да се тресе.

После се случи и третото нещо.
Авторът беше сложил бележка в края на десета глава. Отначало си помислих, че това е просто част от историята, нещо, което Чарлз е казал на Лусинда или на себе си. Но не беше така. Беше предназначена за мен — нещо като бележка на редактора.

„Хареса ли ти дотук?“
Това пишеше в нея.
Между другото, отговорът беше не.
Не ми харесваше.
На първо място, на разказа му липсваше напрежението.
Нямаше я онази жизненоважна съставка, необходима за получаването на напрегнат разказ.

Изненадата.
Защото напрежението зависи от това да не знаеш какво ще се случи.

А аз знаех какво ще се случи.
Например знаех какво ще стане от другата страна на вратата на стая 1207. Знаех кой щеше да се появи, когато я отворех. Знаех какво щеше да прави онзи мъж с Лусинда в продължение на часове.

Спомням си всичко това от предишния си живот.
В онзи предишен живот всяка сутрин се събуждах и се питах защо предпочитам да не съм се събуждал.

Вземах душ, обличах се и се опитвах да не поглеждам глюкомера, оставен в кухнята. Всеки ден вземах влака в 08:43 до Пен Стейшън, с изключение на една ноемврийска сутрин. Сутринта, в която закъснях заради дъщеря си и трябваше да изчакам влака в 09:05 сутринта, когато вдигнах поглед от вестника си и ми бе поискан билет, какъвто няхах.

Това беше моята история.

Ще я продължа оттук.

ИЗВЪН РЕЛСИ 11.

След като Лусинда си тръгна, отидох на лекар. Намираше се на 130 номера от хотел „Феърфакс“. Извървях разстоянието пеша, защото мъжът бе взел портфейла ми и всичките ми пари.

Носът ми бе счупен, а самото — изцапано с кръв, но сякаш никой не забелязваше. Предполагам, че имаше по-интересни гледки — чисто гол бездомник например. Или жена с ролери, облечена изцяло в розово. Или чернокож, крещящ нещо, наречено Синовете на Йона. Разбитият ми нос и окървавеното сако просто не попадаха в списъка интересни зрелища за обикновения минувач.

Докато вървях, се случи нещо странно. Вървях ли, вървях...

Започнах с броенето на номерата и завърших с броене на благословии.

Защото те *наистина* бяха благословии. Например бях жив. Това бе благословия номер едно. Бях почти сигурен, че онзи ще ме застреля. Така че да съм жив бе благословия. Освен това жена ми и дъщеря ми. Благословии, и двете. Моята *нищо неподозираща* съпруга, останала в благословено неведение как съм прекарал сутринта в стая 1207 на хотел „Феърфакс“ с друга жена. Как съм гледал бруталното и многократното й изнасилване, разбира се... но все пак...

И Ана... как можах да сторя нещо такова на *нея*? Имах чувството, че съм бил болен дълго време и треската ми най-сетне е отшумяла. Вече отново можех да мисля ясно.

Доктор Жафе ме попита какво се е случило.

— Паднах, докато слизах от таксито.

— Явно — каза той. — Ще се изненадате, ако научите колко често чувам точно това.

— Не се съмнявам.

Докторът ми оправи носа, даде ми шишенце кодеин и ми каза:

— Ако болката се засили.

Понечих да му кажа, че болката и без това е достатъчно силна, но после тя сякаш започна да ми харесва. Подобно на 130-те номера,

които извървах в пронизващия студ, тя ме караше да се чувствам жив.

Изминах пеш целия път до работата ми. Предполагам, че би трябвало да си ида вкъщи, но смятах да изкарам този ден като всички други. Късно започващ ден, ден, за чиято сутрин изобщо не желаех да си помисля, но нима не ме чакаше цял следобед? А след него друга сутрин и друг следобед, а после още и още? Отново влизах в обичайния си ритъм.

В работата разказах същата версия на всеки, който прояви любопитство. А всеки, който ме видя, прояви любопитство. Уинстън, Мери Уиджър, както и три четвърти от групата ми. Таксито, дупката на улицата, лошото падане. Всички ме съжалиха. Всички се мъчеха да не зяпат носа ми и двата черни кръга, които започваха да се образуват под очите ми.

Когато най-сетне влязох в офиса си, изпитах онова облекчение, което изпитваш, когато отново се връщаш в познатата ти среда. Среда, навяваща отначало малка, а после безнадеждна тъга, но която изведнъж ти се струва топла и гостоприемна. Самият *живот* изглеждаше топъл и гостоприемен — много повече, отколкото бях готов да призная преди. Например тук бяха всички мои *неща*. Собственият ми телефон и компютър, моят диван и моята масичка за кафе. Всички награди, които бях успял да спечеля — златни, сребърни и бронзови. И кой би се осмелил да каже — независимо от неприятностите напоследък — че няма да последват и други? А на моето бюро стоеше *нашата* фотография — Диана, Ана и аз, снимани на някакъв плаж на Карибите. Моето *семейство*, знаещо, че го обичам. И наистина го обичах.

Но докато гледах тази снимка, си помислих за *другата*, онази в портфейла ми. Онази, която мъжът бе разгледал и бе осквернил с ръката си. Онази, която все още бе в него.

— Дарлин — обадох се аз.

— Да? — Секретарката ми се появи на вратата. Изглеждаше майчински загрижена.

— Май съм изгубил портфейла си. Сигурно е паднал, когато си счупих носа.

Тя само ме гледаше.

— Обади се на компаниите и им кажи да анулират кредитните ми карти.

— Не.

— Какво?

— *Не*. Трябва да го направиш сам. Изслушват само собственика.

— О, да. — Сигурно трябваше да го знам. Сигурно трябваше да знам и още много други неща. Например че съмнителните хотели изглеждат така, защото за това си има причина — защото *наистина* са съмнителни. Места като тях привличат отрепките и хора с престъпни намерения. Хора, които се мотаят по стълбищата и дебнат други хора със съмнителни намерения да се изпречат на пътя им. Прехвърлях четиридесетте и продължавах да се уча.

Обадих се на компаниите. „Американ Експрес“, „Виза“ и „Мастер Кард“. В днешно време анулирането на кредитни карти е лесна работа. Просто им казваш моминското име на майка си (Рестън) — и готово. Картата ти престава да съществува. Представях си как онзи стои в някакъв магазин и му казват, че картата му е невалидна. Тази също. Както и тази. Всички са невалидни.

Но внезапно си представих и Диана в друг магазин. И чува същото. Трябваше да ѝ се обадя. Минаваше три — сигурно вече си бе вкъщи.

Вдигна слушалката на четвъртото позвъняване. Когато чух гласа ѝ, ме заля вълна на благодарност. Благодарност към Бог, може би — ако съществуваше Бог, на когото да му пука достатъчно, за да направи така, че да излезе жив от хотел „Феърфакс“. Може би със счупен нос, със сигурност и без *любовница*, но иначе цял-целеничък.

— Да знаеш какъв ден имах само, няма да повярваш — казах ѝ. И *наистина* *нямаше* да повярва.

— Какво е станало?

— Счупих си носа.

— *Какво* си си счупил?

— Носа. Паднах на слизане от таксито и си счупих носа.

— О, Чарлз...

— Не се безпокой. Всичко е наред, добре съм. Докторът го оправи и ми даде кодеин, така че не ме боли. — Това не бе вярно. *Болеше* ме, но болката бе нещо като изкупление и се заглушаваше от другото чувство, което изпитвах — невероятно облекчение.

— О, Чарлз! Защо не се прибереш?

— Казах ти. Добре съм. Трябва да свърша някои неща. — Като например да кажа триста пъти „Аве Мария“ и да си ближа раните.

— Сигурен ли си?

— Да.

Бях трогнат от неподправеното съчувствие в гласа ѝ — съчувствие, което е възможно само след години, прекарани заедно в добро и зло. Макар и да не общувахме напоследък — макар и да не можехме да го изразим физически — то бе там. Винаги е било там. И за момент се почувствах така, сякаш всеки миг ще се изповядам и ще се предам на милостта на съда. Но не трябваше да го правя, нали? Животът се бе върнал там, откъдето започна всичко, преди да вдигна поглед от вестника си и да забележа стегнатото бяло бедро и леко поклащащата се черна обувка.

— Има още нещо — казах аз.

— Какво?

— Изгубил съм си портфейла. Сигурно когато паднах от таксито. Казах ти, че беше ужасен ден.

— Не се притеснявай за портфейла. Ти как си?

— Вече се обадох и анулирах кредитните карти. Искях просто да ти кажа — срежи ги и ги изхвърли. Ще ни пратят нови утре. Поне така казват.

— Добре.

Казах ѝ довиждане, прошепнах „обичам те“ и понечих да затворя.

— О, за малко да забравя — каза тя.

— Да?

— Обади се господин Васкес.

— Кой?

— Господин Васкес. Каза, че е имал делови обяд с теб в хотел „Феърфакс“. Забравил да ти каже нещо. Чарлз...

— Да?

— Защо не ти се е обадил в работата?

ИЗВЪН РЕЛСИ 12.

Обадих се на Лусинда на номера в работата ѝ, който ми бе дала.

— *Здравейте, обажда се Лусинда Харис от „Морган Стенли“.*
В момента отсъствам, но ако оставите името си и съобщение, ще ви позвъня.

Така че ѝ оставих кратко съобщение. „Помощ“. Без да използвам самата дума, разбира се. Но нали значението е важно.

— Трябва да поговорим — казах. — Онова... *лице* от хотела ме е търсило.

Опитвах се да потисна паниката в гласа си по същия начин, по който се мъчех да говоря спокойно, когато Диана ми бе казала, че се е обаждал „господин Васкес“. И двата пъти се бях провалил.

„Добре ли си?“ — ме бе попитала Диана.

„От кодеина е — бях ѝ отговорил. — Замайва ми главата.“

Онова, което исках да кажа, бе: „От Васкес е. От него ме втриса“.

В кабинета ми влезе Елиот, за да изкаже съболезнованията си за инцидента с носа ми. Може би той също се опитваше да заглади нещата — в края на краищата сме приятели, нали така? Нещо повече от колеги, от шеф и подчинен. През всички тези години Елиот бе моят равни — та нали той ме бе повишавал, беше ме насърчавал и ми бе давал повече от щедри поръчки? Грешах, като обвинявах Елиот за провала на поръчката за кредитните карти — това бе тяхна работа, не негова. Елън Вайшлър и четиримата ѝ копои. Елиот заравяше томахащата и казваше — нека отново бъдем приятели.

А точно в момента имах нужда от приятел.

„Колко много ме обичаш?“ — питах Ана, когато бе съвсем мъничка.

„От земята до луната“ — отвърщаше ми тя. А понякога: „До безкрай“.

Което беше точно толкова, колкото се нуждаех от приятел в момента. Необходимост толкова безкрайна, колкото и неотложна.

Прииска ми се да си излея душата пред него. „Искам да ти разкажа какво ми се случи — щях да му кажа. — Зная, че не е за вярване... че е направо нелепо. Срецнах една жена.“ И Елиот щеше да ми смигне, да кимне и да се усмихне, защото и той се бе срещал с жени — три брака като доказателство и издръжки на три бивши съпруги.

„Тя е омъжена — щях да му кажа и усмивката му само щеше да стане още по-широка (стига да можеше), защото и той се срещаше с омъжени жени. — И отидохме в един хотел.“ И тук Елиот щеше да се наведе още по-напред, целият слух, защото има ли нещо по-ценно от това да чуеш как един приятел ти разказва с всички подробности, а ти си рисуваш картината?

„Отидохме — щях да продължа, — но когато стигнахме до стаята, дойде и още някой.“

И Елиот щеше да изгуби усмивката си. Защото историята изведнъж завиваше в неочаквана посока и завършваше с някой, който нахълтал в стаята ни, изнасилил жената и после се обадил в дома ми. И разговарял с *жена ми*.

Елиот ме попита дали може да ми помогне с нещо.

— Не — казах.

— По-добре си иди вкъщи — каза Елиот. — Изглеждаш малко блед.

— От носа е — казах аз.

— Да... не е приятна гледка.

— Прав си. Не е.

— Е, тогава си иди вкъщи.

— Май наистина така ще е по-добре.

Елиот ме потупа по гърба — в края на краищата нали отново бяхме приятели.

Така че се прибрах вкъщи.

„Защо те потърси вкъщи, Чарлз?“

За да докаже, че може, Диана.

Измъкнах някакви дребни, за да платя билета за влака — мястото на престъплението. Престъплението на пожелаването — на жената на другия, на живота на другия. Една нощ, когато бях на осем и

постоянно прескачащите искри между родителите ми се превърнаха в същински пожар, напъхах във футболния си шлем резервен чифт бельо и обявих, че се махам. Изминах няколко преки, преди да разбере, че никой не е тръгнал да ме прибира. Накрая спрях сред носените от вятъра есенни листа и тръгнах назад. Тридесет и пет години по-късно отново бях избягал от дома си. Но този път *тичах* обратно.

Клетъчният ми телефон извъня. За миг се запитах дали не е *той* — деловият ми партньор от хотел „Феърфакс“. Не можеше да е той, не знаеше номера. Но някой друг го знаеше.

— Ало — каза Лусинда.

Гласът ѝ звучеше различно в сравнение със сутринта. Емоциите най-сетне се бяха върнали, но бяха различни. *Ужас*. Първо смърт, а сега ужас — само за един следобед.

— Звънял е *вкъщи*, Лусинда — казах аз.

— Добре дошъл в шибания клуб — отвърна тя.

— Какво?

— Звънял е и у *нас*. — Шепнеше, сякаш не искаше някой друг да я чуе. Да не би съпругът ѝ да беше наблизко.

Много ми се бе искало Васкес да не се беше обаждал в дома ми. Или да се беше обаждал, но да е бил просто някой, който е открил опразнения ми портфейл във вестибюла на хотел „Феърфакс“ и се обажда като добрия самарянин. Или за да получи награда. Сигурно звучи тъпо. Но винаги има надежда, нали така?

Вече не.

— Ти ли разговаря с него?

— Да.

— Какво искаше? — попитах я. В края на краищата това беше основният въпрос — трябва да знаеш какво иска, за да решиш какво да правиш.

— Не зная.

— Тогава какво *каза*? Дали...

— Пита ме как е било.

— Как е *било* ли? Не...

— Дали ми е харесало. Искаше да знае дали ми е *харесало*. Искаше потвърждение — нали това търсят мъжете, след като са... — Не успя да довърши. Дори фалшивата приповдигнатост си има граници.

— Съжалявам, Лусинда.

Поредното извинение. Имах чувството, че ще ѝ се извинявам през всички дни до края на живота си и ще продължа да ѝ се извинявам в отвъдното, и въпреки това нямаше да е достатъчно. И тогава трябваше да избира и други хора, на които да се извинявам.

— Мисля, че искаше да разбере... — започна тя.

Изведнъж си дадох сметка, че говоря по-високо, отколкото трябва. Или пък по-тихо — вече привличах погледите на малцината пътници — от жената с големите пазарски чанти срещу мен до двете момичета с обеци в носовете, които се бяха хванали за ръце и седяха от другата страна на пътеката.

— Какво е искал да разбере? — попитах.

— Дали сме предприели нещо. Дали сме ходили в полицията...

„Няма да се обадим в полицията“ — му бях обещал аз. Обещание, което сигурно дават повечето обезумели от ужас жертви. Само че в този случай бе обещание, в което Васкес можеше повече или по-малко да повярва. Тази жена не прилича на теб, бе казал на Лусинда. А този мъж не прилича на теб.

Васкес би могъл да нападне всекиго тази сутрин. Но този път бе изкарал късмет. Беше се натъкнал на идеалните жертви. Защото трябваше да крием факта, че сме *станали* жертви.

— И какво ще правим сега? — попита ме този път Лусинда — същият въпрос, който ѝ бях задал в хотелската стая. Защото изведнъж „нищо“ не беше отговор. Вече не.

— Не зная.

— Чарлз...

— Да?

— Ами ако той...

— Да?

— Няма значение.

— Ако той *какво*, Лусинда? — Но мисля, че знаех какво щеше да ме попита. Просто не исках да го чуя изречено — не сега, не още.

— Добре, какво ще *правим*, Чарлз?

— Може би онова, което трябваше вече да сме направили. Да идем в полицията.

— *Няма* да кажа на мъжа си.

Вече си бе възвърнала истинските емоции. Внезапна и твърда като скала решимост, която не предполагаше никакви по-нататъшни дискусии.

— Ако аз мога да се справя, значи ще можеш и ти. — „Аз бях изнасилената — казваше ми тя. — Мен ме изнасилиха шест пъти, докато ти стоеше и не направи нищо. И ако реша да си замълча за това, значи и ти можеш да го направиш. *Трябва да го направиш.*“

— Добре — казах аз. — Добре. Ако се обади пак, ще говоря с него. Ще разбере какво иска.

Когато се прибрах, Диана ме обсипа с грижи. Ана също — може би беше щастлива, че някой друг освен нея има нужда от медицинска помощ. Сложи топъл компрес на подутия ми нос и нежно ме погали по ръката, докато лежах полумъртъв в леглото.

Отново бях в прегръдките на семейството си — доволен, благодарен, самото олицетворение на семейното щастие.

С тази разлика, че при всяко извънмяване на телефона трепвах, сякаш са ме изритали в чатала.

Приятелка на Диана. Някакъв застраховател. Секретарката ми, която се интересувахе как съм.

Но винаги имаше и следващо позвъняване, нали?

Освен това те настояваха да им разкажа за инцидента. Ана искаше да разбере как е възможно да съм бил толкова *смотан*. На излизане от такси, за бога. При това в *дупка*?

Казах, че не ми се говори за това. И се запитах дали повтарянето на една и съща лъжа е различно от казането на различни лъжи. Дали едното е по-лошо от другото. Нито едното от двете не ме караше да се чувствам особено добре. Не и когато дъщеря ми ми предлагаше топъл компрес, а жена ми — безусловната си любов.

Опитах се да погледам баскетбол. Но ми бе трудно да се съсредоточа. Умът ми непрекъснато блуждаеше. Например имаше един играч от „Индиана Пейсърс“, който малко приличаше на... Черен, но латиноамериканец. Лопес, така се казваше — втори защитник. Повисок, разбира се, но...

— Какъв е резултатът? — попита ме Ана. Беше спряла да гледа баскетбол на деветгодишна възраст. Сигурно се опитваше да е любезна

с натъртения си и разнебитен татко.

— Губим. — Най-сигурният отговор в последно време, дори когато знаеш точния резултат.

В същия миг резултатът се изписа в долния ляв ъгъл. „Никс“ водеха с четири точки.

— Осемдесет и шест на осемдесет и две — прочете на глас Ана.

— На косъм — каза Чарлз. — Топката е у нас.

— Тате?

— Да?

— Тате... играл ли си някога баскетбол?

— Разбира, се.

— В *отбор*?

— Не. Не в отбор.

— Ами тогава как?

— С приятели. В парка... нали знаеш.

Мъри Милър, Брайън Тимински, Били Сийдън. Най-добрите приятели от детството ми. Бавно, един по един, се бяхме отдалечили един от друг. Преди години видях Били Сийдън в супермаркета „Патмарк“, но се обърнах и се направих, че не съм го забелязал.

Прегърнах Ана. Исках да ѝ кажа нещо, нещо за живота и живота и как може внезапно да ти излети, ако не го държиш здраво... как трябва ревниво да пазиш всичко важно за теб... но не успях да намеря подходящите думи.

Защото телефонът иззвъня.

Ана вдигна на второто позвъняване.

— Тебе търсят.

— Кой е?

— Някакъв испанец — каза Ана.

ИЗВЪН РЕЛСИ 13.

Разговорът:

— Здравсти, *Чарлз*.

— Здравсти. — Гласът му сякаш бе лишен от контекст. Вървеше с хотелска стая, пропита с миризмата на кръв, а не с безопасния уют на собствената ми дневна. Освен ако дневната ми вече не безопасна.

— Как вървят нещата, *Чарлз*?

— Какво искаш?

— Как си, *Чарлз*?

— Чудесно. Какво искаш?

— *Сигурен* ли си, че си добре, *Чарлз*?

— Да, добре съм.

— Не ме баламосваш, нали, *Чарлз*? Не си се затичал при ченгетата?

Лусинда бе права. Наистина искаше да знае дали сме се обаждали на полицията.

— Не — казах аз.

— Зная, че си ми обещал и прочее, но още не те познавам чак толкова добре, нали разбираш какво искам да кажа?

— Не съм ходил в полицията — казах аз. Говорех тихо. Бях направил знак на Ана да излезе от стаята, но това не означаваше, че няма да се върне. А освен това вкъщи беше и Диана, която просто можеше да вдигне другия телефон и да разбере с кого разговарям.

— Браво на теб, *Чарлз*.

— Какво искаш? — попитах пак.

— Какво искам ли?

— Виж, аз...

— Не се опитваш да ме баламосваш, нали, *Чарлз*? Ако кажеш на ченгетата, трябва да кажеш и на женичката си, нали, *Чарлз*? Трябва да й кажеш как си чукал *Лусинда*, нали, *Чарлз*? Защо да го правиш, а?

Каза го вместо мен. Основната същност на ситуацията, просто в случай че съм забравил.

— Не съм ходил в полицията — повторих аз.

— Много добре, Чарлз. Виж сега... трябва ми един заем.

Така. Точно това бе въпросът, който бе започнала да ми задава Лусинда по телефона. „Ами ако той...“ Без да го завърши, но ако го беше направила, щеше да е: „Ами ако започне да иска пари?“.

— Мразя да моля за заеми, нали ме разбираш? — каза той. — Но малко съм позакъсал.

— Виж, не зная какво си мислиш...

— Не е много, Чарлз. Съвсем малък заем, нали разбираш. Да кажем, десет бона...

— Нямам десет бона.

— Нямах десет бона?

— Не.

Помислих си, че е свършило, но не беше.

— Мамка му. Имаме си проблем.

— Виж какво, нямам пари в брой, пръснати ей така около мен. Всичко...

— Това е истински проблем, Чарлз. Наистина ми трябва заем, нали разбираш.

— Просто нямам...

— Мисля, че ще е най-добре да намериш.

Без да казва *защо* е най-добре да го сторя.

— Всичко е изчислено до цент. Не мога просто...

— Не ме слушаш, Чарлз. Говоря ти, а ти не ме слушаш. Трябват ми десет бона, Чарлз. Разбра ли? Това е положението. Ти си *шибана голяма клечка*, Чарлз. Така пише на визитките ти. Старши творчески директор. Из-пъл-ни-те-лен ви-це-пре-зи-дент. Това е адски шибано впечатляващо, Чарлз. И ми казваш, че *нямах* десет бона? Кого занасяш, мамка му?

Никого, помислих си.

— Чарлз.

— Да?

— Не давам пет пари за шибания ти оборот, чу ли? Искam десет бона от тебе. Разбираш ли ме?

„Да.“

— Ако ме разбираш, тогава кажи, че ще ми дадеш десет бона.

— Искаш ли пилешка супа? — попита ме Диана от кухнята.

— Ще ти ги дам — казах аз.
— Какво ще ми дадеш?
— Ще ти дам десет хиляди.
— Страхотно. Благодаря ти. Не исках да те моля, но нали знаеш как стоят нещата.
— Къде?
— Ще ти се обадя пак.
— Би ли се обадил в работата ми? Можеш ли...
— Не. Харесва ми да се обаждам у вас. Ще ти се обадя отново у вас, разбра ли, Чарлз?
Щрак.

„Ами ако той започне да ни иска пари?“ — попита Лусинда.
Макар и вече да беше взел парите ни, макар и да бе казал: „Виждаш ли, вече ги взех, ето ги“, той не бе взел *всичките* пари, нали?
И тъй като нямаше да отидем в полицията, можеше да продължи и да ги поиска.

„Никс“ изгубиха на последния сигнал.
Диана ме попита какво се е случило. Отборът ни изгуби, отвърнах ѝ.

— Горкичкият — каза тя.
Точно това ми бе казала и Лусинда онзи ден във влака.
„Горкичкият“ — и ме бе потупала по рамото, след което прошепна нещо в ухото ми. Нещо, в смисъл че съм сексапилен.

А може би и наистина съм бил, преди да се превърна в клоун.

Васкес искаше десет хиляди долара.

Нямах десет хиляди долара подръка. Не си държах парите под юргана, нито пък ги държах на срочен влог в банкови сметки. Разполагах с приблизително 150000 долара в ценни книжа, прибрани в кантонерката в кабинета ми на тавана. Акции на компанията, които получавах всяка година благодарение на щедростта на Елиот.

Двамата с Диана имахме название за тези книжа — название, което не оставяше никакво съмнение за предназначението им. Те не бяха нашият ваканционен фонд, нито дори пари за черни дни. Те бяха *фондът на Ана*. Така го наричахме. Фондът на Ана, предназначен за

онова, което готвеше бъдещето. Наречете го осигуряване срещу предстояща криза, ако щете.

Като например операция.

Или десет операции. Или за други неща, за които е по-добре да не мислиш.

Фондът на Ана. Всяка хартийка беше част от него.

Но какво друго бих могъл да направя, освен да му *платя*?

Лежах в леглото с Диана. Тя бе започнала да клюма, макар че бе едва малко след девет. Двадесет и шестте й завършващи учебната година ученици я бяха изстискали. И сега как щеше да й се отрази *това*? Ако разбере, разбира се. Ако откриеше по някакъв начин. Ако рухна и й разкажа, без да престъпвам обещанието си пред Лусинда, без да кажа на *полицията*. А само на нея.

Тогавя нямаше да ми се наложи да давам парите на Васкес, нали? Освен ако...

Освен ако Васкес не заплашеше, че ще каже на някого другиго. Освен ако не кажеше: „Чудесно, жена ти знае, но мъжът на Лусинда — *не знае*“. Лусинда се бе заклела да не казва на мъжа си. Независимо поради каква причина, той никога не трябваше да научава, че е ходила в някаква хотелска стая с чужд мъж, за да прави секс, и всичко е завършило с много повече секс, отколкото е очаквала.

„Ако аз мога да се справя, значи ще можеш и ти“ — бе казала Лусинда.

Нима не й бях задължен? След като бях позволил друг мъж да я изнасили — след като седях там и *гледах* как другият мъж я изнасилва? Двамата заедно се бяхме забъркали във всичко това.

Освен това можех да си представя как точно ще кажа на Диана. Всъщност не можех да си представя да кажа не толкова на Диана, колкото това, че ще ми се наложи да кажа и на *Ана*. Можех да чуя собствените си думи. Можех да си представя как товарът се смъква от плещите ми. „Виждаш ли? Няма го.“ Но всичко това щеше да е нагласено. Нямаше да е истинско.

След като Диана заспа, се качих на тавана, за да се разтършувам в кантонерката. На буквата „А“. Фондът на Ана.

Само за да открия, че първо трябва да преместя други неща. Кантонерката с годините бе обградена от всякакви разхвърляни в безпорядък боклуци. Гимназиални дипломи, грамоти от колежа, актове за раждане... записи за самите нас. За семейство Шайн. Крайъгълни камъни, достижения, променящи живота събития. Малки отпечатъци от Ана Елизабет Шайн. Документ от детската ѝ градина. Малко по-назад — свидетелство за сключен брак. „Чарлз Шайн и Диана Уилямс“. Обещания за любов и всеотдайност — обещания, които по най-коравосърдечен начин бях престъпил в някакъв хотел в центъра.

Имаше нещо сюрреалистично в това да извадя акции от кантонерката, за да платя на изнасилвач. Нямаше наръчници за подобни ситуации, не съществуваха книги, в които да ти се обясни как да направиш нещата по-добри.

На слизване от тавана минах покрай стаята на Ана — спящата Ана, окъпана в лунна светлина. А може би това бе просто нощната ѝ лампа? Беше започнала да я включва малко след като се разболя. Защото изведнъж започна да се плаши до смърт да остава сама в тъмното. Защото се плашеше да не се събуди с хипогликемичен шок и да не може да открие захарните си таблетки. Или че изобщо няма да може да се събуди.

„Сигурно сънят я освобождава от целия гняв и мъка“ — помислих си аз.

Влязох на пръсти и се наведох над леглото ѝ. Усетих дъха ѝ върху лицето си като крилца на пеперуда (спомних си как навремето хванах с палец и показалец една огромна пеперуда и я показах на четиригодишната Ана, преди да я поставим внимателно в буркан от сладко). Целунах я по студената буза. Тя се размърда, измънка нещо и се обърна.

Слязох долу и прибрах акциите в куфарчето си.

ИЗВЪН РЕЛСИ 14.

Чаках Лусинда при фонтана на Петдесет и първа и Шесто.

Когато ѝ се обадох и ѝ разказах какво иска Васкес, тя потъна в дълго мълчание, след което ме помоли да се срещнем тук.

След десет минути чакане я видях да пресича Петдесет и първа улица.

Станах и започнах да вдигам ръка за поздрав. Но спрях. Беше с някакъв друг мъж. Продължаваше да върви към мен и за миг се оказах в положение между сядане и изправяне, между казване на „здравей“ и премълчаване. Отпуснах се на мястото си. Нещо ме накара да се притая.

Седях на ръба на фонтана. Лусинда и мъжът минаха покрай мен, без да ми обърнат внимание.

Мъжът бе с респектиращ син костюм и току-що лъснати обувки. На възраст изглеждаше около петдесетте, с оредяваща коса. Устните му се бяха свили в размисъл. Лусинда изглеждаше почти нормално — което ще рече прекрасна, стига да не се заглеждаш прекалено много. Стига да не забележиш бледите кръгове под очите ѝ — не като огромните черни петна около моите, но въпреки това съществуващи. Жена, която сякаш в последно време не си е доспивала редовно, която се е мятала неспокойно в леглото си, независимо от двата валиума, изпити с чаша вино.

Изглежда, разговаряше с мъжа, но каквото и да казваше, думите ѝ се губеха в какофонията на нийоркския шум — автомобилни клаксони, велосипедни звънци, гърмяща музика, автобусни двигатели. Минаха на пет крачки от мен, без да успея да чуя нито дума.

Стоях и чаках. Те се насочиха към кръстовището. Бях заобиколен от обичайното сборище ококорени туристи, пушачи, димящи с цигарите си с израз на неприкрита безнадеждност, и някакъв странен скитник, който си мърмореше нещо.

Зяпах коледната украса на „Рейдио Сити Мюзик Хол“ на другата страна на улицата. „Грандиозно коледно шоу“. Пълзящият надпис бе

обсипан с гирлянди от борови клонки. Един Дядо Коледа стоеше на тротоара пред входа, дрънкаше звънец и крещеше: „Весела Коледа на всички!“. При фонтана беше студено и влажно.

Изчаках още пет, после десет минути.

И тогава видях Лусинда да се връща. Забързано се появи иззад ъгъла и се насочи право към мен. Така. Значи все пак ме бе забелязала.

— Благодаря ти — каза тя.

— За какво?

— Че не каза здрасти. Че не се обади. Това беше съпругът ми.

„Това беше съпругът ми.“ Играчът на голф. Онзи, който никога не трябваше да разбере какво се е случило.

— О — казах аз.

— Изненада ме в работата. С цветя. Настояваше да вземем такси. Съжалявам.

— Няма нищо. Как си?

— Страхотно. По-добре не съм била.

Тонът ѝ намекваше колко тъп въпрос съм задал. Като онези видиотени телевизионни репортери по време на някаква невъобразима трагедия, които питат оцелелите от семейството на жертвата как я карат напоследък.

— Обажда ли ти се пак? — попита тя.

— Не, откакто поиска десет хиляди долара. Не.

— И какво? Ще му ги дадеш ли?

— Да.

Тя сведе поглед към ръцете си.

— Благодаря ти.

— Не го споменавай. — И аз *не* исках да го споменавам. Защото с всяко споменаване ставаше все по-истинско. Нещо, което рано или късно щеше да се случи.

— Виж — каза тя. — Имам хиляда долара, за които съпругът ми не знае.

Тя посегна към дамската си чанта.

— Всичко е наред — казах аз. — Недей.

— Вземи ги — каза тя, сякаш се мъчеше да ми даде пари за млечен шейк и сода, а аз се правех на старомоден и настоявах да я черпя.

— Не. Аз ще се погрижа.

— Вземи. — Тя напъха стодоларовите банкноти в ръката ми. След кратко съпротивление се предадох и прибрах парите в джоба си.

— Мислиш ли, че всичко ще свърши дотук? — след кратко мълчание се обади тя.

Разбира се, точно в това беше въпросът. Щеше ли да спре дотук, или не?

— Не зная, Лусинда.

Тя кимна и въздъхна.

— А ако *не спре*? А ако продължи да иска още пари? *Тогава* какво?

— Тогава не знам.

„Тогава сме обречени, Лусинда.“

— Как стана така, Чарлз? — каза тя толкова тихо, че отначало реших, че ми се е причуло.

— Какво?

— Как става така? *Как*? Понякога ми се струва, че сънувам. Сякаш е невъзможно, не ти ли се струва? Че се случва тъкмо на нас? *На нас*? Понякога...

Докосна очите си — бяха се насълзили и си помислих как второто нещо, което забелязах онази сутрин във влака, бяха именно очите. Първо бедрата й, наистина, но после и очите. И бях видял в тях нежност и топлина. И си бях казал: „Да, точно от това се нуждая“.

— Може би трябва да си мислиш за това точно по този начин — казах аз. — Като за лош сън.

— Но не е. Така че е тъпо.

— Да. Тъпо е.

— Ако разбере, това ще го убие — каза тя.

Съпругът й. Отново говореше за съпруга си.

— Ако разбере, ще убие и *мен*.

— Няма да разбере. — С теб съм, успокоявах я аз. Може и да сме изменили на половинките си, но не сме се мамели помежду си.

— Какво каза на жена си? — попита тя. — За носа?

— Че съм паднал.

— Да — каза тя, сякаш бе предполагала, че ще дам точно това обяснение.

— Виж, исках да ти кажа... — Какво точно? Че съм я предал, предполагам. Че съм я предал, но няма да я предам отново.

— Да?

— Трябваше... нали разбираш. Трябваше да го спра.

— Да.

— Опитах. Но не беше достатъчно.

— Той беше въоръжен — каза тя.

Да, той беше въоръжен. Беше въоръжен и понякога насочваше пистолета си към мен, а понякога не го правеше. Докато я изнасилваше например. Пистолетът се търкаляше някъде на пода, може би на не повече от крачка от мен, това е всичко.

— Забрави — каза тя. Но знаех, че няма предвид това — че *наистина* мисли, че би трябвало да се помъча по-усилено, че би трябвало да я спася. И си спомних как я защитих в бара онази вечер и как тя след това ме бе целунала. Пияндетата в бара са едно нещо, разбира се, а въоръжените изнасилвачи — съвсем друго.

— Мисля, че не трябва да се срещаме повече, Чарлз — каза тя.
— Сбогом.

— Доволен ли си засега? — попита ме Дейвид Франкел.

— *Какво?*

— Доволен ли си? От рекламата?

Снимахме рекламата на аспирина в десето студио на „Силвъркърп Стъдиъс“ в „Астория“.

— Да. Добра е.

— Да. Коринт е стар професионалист.

Е, наистина е *стар*, за малко да не изтърся. Робърт Коринт бе режисьорът на рекламата. Дребен и оплешивяващ, с глупаво изглеждаща опашка под изгорялото от слънцето теме. Опашката сякаш казваше: „Може и да съм дърт, но все още ме бива и още съм в играта“. Бяхме на дубъл двадесет и две.

— Кой ще прави музиката? — попитах.

— Музиката ли?

— Да, парчето. Кой се занимава?

— Музикална къща „Т & Д“.

— За пръв път ги чувам.

— Може. Много ги бива.

— Добре.

— Те правят всички парчета за моите работи.

— Добре. Чудесно.

— Ще ти харесат. Винаги ни дават най-добрата цена.

Канех се да го попитам защо ми се усмихва по този начин, но бях прекъснат от Мери Уиджър.

— Чарлз — прошепна в ухото ми тя. — Може ли за секунда?

— Разбира се.

— Господин Дюбен мисли, че шишето с аспирин трябва да се вдигне.

— Да се вдигне ли?

Господин Дюбен беше клиентът ми. Беше ме поздравил с думите: „А, значи ти си новата кръв“. „Да. Нулева отрицателна“ — отговорих му. Той се разсмя и каза: „Чудесно. Тъкмо това ни трябваше“.

— По-високо. В кадъра.

— Разбира се. Дейвид, би ли казал на Робърт да постави шишето по-високо в кадъра?

— Няма проблем — отговори Дейвид. — Живея само за такива неща.

По-късно следобед, някъде между дубъл четиридесет и осем и четиридесет и девет, Том Муни ме издебна при работната маса и каза:

— Здравсти, приятел.

Не ми беше приятел. Беше представителят на „Хедкуортърс Продъкшънс“ и стилът му на работа бе да е достатъчно досаден, за да накара клиентите да му възложат работата, само и само да се отърват от него. Доста добре се справяше, между другото.

— Как си, Том?

— А, супер съм. Въпросът е ти как си? — Гледаше ме.

— Паднах — обясних аз. За стотен път сигурно.

— Имам предвид работата.

Знаеше чудесно как съм с работата. Знаеше например че съвсем доскоро оглавявах огромна и тлъста поръчка за кампании на кредитни карти, а сега се занимавам с някакви си аспирини. Знаеше го, защото рекламната гилдия бе малка. А както става в малките общности, новините се разпространяват бързо. Лошите — още по-бързо.

— Страхотно — отговорих му.

Попита ме дали съм получил коледната му картичка.

— Не.
 — Пратих ти картичка.
 — Не съм я получил.
 — Сериозно?
 — Да.
 — Е, весела Коледа. Очаквай и коледен подарък — каза той.
 — Не е необходимо, Том.
 — Хайде стига. Чичо Том никога не забравя клиентите си.
 — Ако е шапка на „Хедкуортърс“, вече си имам — казах аз.
 — Кой говори за шапки? — изненада се Том. — Да съм споменавал шапки?
 — Имам и тениската на „Хедкуортърс“.
 — О, значи си *клиент* на „Хедкуортърс“.
 — Да.
 — В такъв случай ме смятай за Дядо Коледа.
 — Странна работа. Не ми приличаш на Дядо Коледа. — Със зализаната си назад коса и хиперкинетичните си маниери Том приличаше по-скоро на Пат Райли след доза амфетамини.
 — Откъде знаеш? Някога да си *виждал* Дядо Коледа?
 Когато Ана беше малка — някъде на пет или шест години — ме бе попитала как така Дядо Коледа пазарува в „Тойс Ар Ъс“, щом живее на Северния полюс. Бях забравил да сваля стикера от „Моето малко пони“.
 — Приятно ми е да се запознаем, Дядо Коледа.
 — И какво иска малкият Чарли за Коледа?
 Ако разполагаше с цял ден, сигурно щях да му кажа.
 — Нищо, Том. Добре съм.
 — Снимаш с мен, нали?
 — Да.
 — И работиш с Франкел, нали?
 — С Франкел? Да, разбира се.
 — Добре. Попитай го какво ще получи за Коледа.
 „Какво иска да каже?“
 — За Коледа искам само една добра реклама, Том.
 — Тогава защо използваш *нас*? — попита Том.
 Не се разсмях.
 — Просто се майтапя — каза той.

Същата вечер Васкес ми се обади вкъщи и ми каза да го чакам в Алфабет Сити на ъгъла на Осма и авеню С.

ИЗВЪН РЕЛСИ 15.

Наричат го Алфабет Сити, защото се простира от авеню А до авеню D в долен Манхатън. Преди кварталът беше свърталище на латиноамерикански банди, докато не бе завладян от артистичните тълпи и не стана едновременно опасен и живописен. Кръчмите и галериите са едни до други и предлагат емпанадас и произведения на изкуството.

Не бях ходил там, откакто бях на двадесет. Смътно си спомнях едно возене с кола без определена посока, което завърши тук — компания от седем приятели, натъпкани в тясното купе в търсене на забавления. Не си спомнях как бе завършила вечерта.

Днес не търсех забавления.

Днес търсех Васкес.

Когато той позвъни, вдигна Диана. „Как сте, госпожо Шайн?“ — я бе попитал той. Докато ми подаваше слушалката, жена ми изглеждаше малко объркана.

„Делово обаждане“ — обясних по-късно.

Васкес ме бе попитал дали парите са у мен — да. Попита дали все още съм добро момче (превод — никаква полиция) — да. Тогава ми каза да се срещнем в Алфабет Сити.

Когато Диана излезе от стаята, му казах — десет хиляди и това е всичко, ясно ли е? Точка по въпроса.

Чиста работа, мой човек — отвърна Васкес.

В единадесет сутринта ъгълът на авеню С и Осма представляваше точно отражение на целия квартал. Пет латиноамериканчета убиваха времето си, като висяха на капака на някакъв джип, а един уличен артист поставяше табелка, предлагаща временни татуировки. От Васкес нямаше и следа.

Един чернокож се блъсна в мен и изръмжа:

— Защо не гледаш къде вървиш, да ти го начукам?

Естествено, не вървах наникъде. Просто си стоях на едно място.

— Извинете — казах въпреки това.

— Извиняваш се, а? — Мъжът бе по-едър от мен, горе-долу с размерите на баскетболист.

— Да — отговорих.

— И ако това не е достатъчно?

— Вижте, не ви видях...

Мъжът се разсмя.

— Всичко е наред — каза той. — Ти си Чарлз, нали?

Знаеше името ми. Мъжът, който ме обвини, че не гледам къде вървя, знаеше името ми.

— Чарлз — повтори той. — Нали?

— Кой сте вие?

— Не те ли попитах нещо? Ти Чарлз ли си, или не си?

— Да, Чарлз съм.

— Чък ли ти викат? Ако ми беше авер, щяхме така да ти викаме.

— Не.

„Чък, Чък, ама че боклук...“ Песничка, с която децата от квартала се забавляваха страшно, когато бях на осем.

— Къде е Васкес? — попитах.

— Ще те заведе при него. За какво мислиш съм тука?

Не исках да ме водят при него.

— Защо просто не ви дам парите и...

— Няма да ми даваш нищо, ясно ли е? Ще трябва да повървим малко.

— Къде?

— *Къде?* — подигравателно повтори той. — По улицата.

Тръгна, като от време на време се обръщаше, за да се увери, че вървя след него. Спомних си как правех същото, когато Ана бе малка. Разхождахме се заедно, но не вървах с нея, а само се обръщах, колкото да се уверя, че няма да кривне в някоя опасна посока. Само дето аз вече бях кривнал натам.

Минахме пряката между две наскоро ремонтирани жилищни сгради. Мъжът спря и ме изчака, след което ме насочи в някаква тясна уличка. Опитах се да се възпротивя, но хватката му стана толкова силна, че заплашваше да ми счупи ръката. Предадох се.

Залепи ме за стената. „Нали точно това става в тесните улички — помислих си. — Побоища, наръгвания и обири. Понякога и в

хотелските стаи, но предимно в тъмните преки.“ Зачаках неизбежното. Очертаваше се да е бързо, брутално и безвъзвратно.

Но побоят ми се размина.

— Я да видим сега — каза мъжът. И започна да ме опипва по краката, гърдите и гърба. Претърсваше ме. — Няма никакви шибани жици по теб, Чарлз. Браво на теб...

— Казах му, че няма да се обаждам в полицията.

— Да бе. И той ти вярва.

— Вижте, наистина трябва да тръгвам... — Долових паниката в собствения си глас и се опитах да се отлепя от стената.

— Ела — каза той. — Почти стигнахме...

Аз бях *почти стигнал*, когато за първи път седнах до Лусинда, и след това още малко по-близо, когато я заведох в хотел „Феърфакс“, а сега искаха отново да стигна. Единственото нещо, което исках аз самият, бе да се върна на онова място, наречено вчера.

Последвах го до края на пряката покрай един блок, от който миришеше на кисело зеле и помада. Минахме покрай някакъв козметичен салон, специализиран в правенето на плитчици и татуировки по главата. Мъжът зави наляво във входа на частично обновена жилищна сграда.

Позвъни, промърмори някакво име и му отвориха.

— Хайде — каза той и задържа вратата.

Пак „хайде“. Напоследък бях непрекъснато под нечие разпореждане. Същински новобранец в армията на морално деградиралите. Ясно съзнавах, че с всяка крачка навлизам все по-дълбоко във вражеска територия, но нямах свободата да се възпротивя. В тази армия дезертъорите по всяка вероятност ги екзекутираха.

Васкес чакаше в един апартамент на първия етаж. Стоеше точно зад вратата, отвори незабавно и ни пусна да влезем.

Трепнах, когато протегна ръка. Бях виждал същата тази ръка да прави други неща — на Лусинда и на мен. Но Васкес не искаше да се здрависваме.

— Парите — каза той.

Беше облечен парцаливо и същевременно модно — размъкнати панталони с образа на Калвин Клайн, надничаш от колана, и овехтял зелен пуловер с широки рамене. За първи път успях да го разгледам по-добре. И се изненадах колко различен ми се струва от човека,

когото си спомнях — поне като цялостно впечатление. Физически изглеждаше не толкова внушителен и много по-слаб, направо мършав. Зачудих се колко ли престъпници са се измъкнали заради погрешните показания на свидетелите. Сигурно не един или двама. Трудно е да запомниш някого, когато ти счупват главата от бой или изнасилват приятелката ти.

Предадох му сумата в чисто нови стодоларови банкноти. Имах чувството, че правя поредната домашна покупка — съдомиялна машина, широкоекранен телевизор или обзавеждане за градината. Само дето с тази домашна покупка си купувах самия домашен уют и атмосфера. Пет хиляди за Ана и пет хиляди за Диана. Без никакви гаранции. Просто покупка на добра воля.

— Девет хиляди, деветстотин... — Васкес старателно преброи и последната банкнота, след което ме погледна със същата ужасна усмивка, която си спомнях от хотелската стая.

— За малко да забравя — каза той и ме удари в корема.

Паднах.

Не можех да си поема дъх. Започнах да се задушавам.

— Това е за анулирането на кредитните ти карти, Чарлз. Беше много неловко — тъкмо бях напазарувал.

На другия казаното му се видя страшно забавно. Започна да се смее.

— Сега си тръгваме, Чарлз — каза Васкес.

Трябвах ми пет минути, за да започна да дишам нормално, и още пет, за да стана — използвах стената за опора. През петте минути, докато се мъчех да си поема въздух, плачех — отчасти от удара в слънчевия сплит и отчасти защото си давах сметка докъде съм стигнал.

До пода, надве крачки от кошче за боклук, пълно с хлебарки и вонящи двудневни остатъци от китайска храна.

ИЗВЪН РЕЛСИ 16.

Следващия ден останах в офиса до късно.

Напоследък вкъщи се чувствах изнервен и засрамен. Всеки път, когато поглеждах Ана, си мислех за десетте хиляди долара, които бях откраднал от фонда ѝ. И всеки път, когато телефонът звъннеше, изгарях от терзания по време на безкрайната пауза преди от другата страна да заговорят. Представях си диалога, завършващ винаги с Диана, която нахълтва в спалнята, в кабинета или в сутерена и ме обвинява, че съм съсипал живота ѝ и съм убил дъщеря ни.

Предпочитах това да стане по телефона. Не можех да си представя, че ще ми се наложи да я погледна в очите, докато изрежда престъпленията ми. В офиса можех да заключа вратата, да изгася лампите и да гледам отражението си в монитора на компютъра, който винаги беше в спящ режим — състояние, в което ми се искаше да съм аз самият. Така можех да мисля как да се отърва от това отвратително нещо, което заплашваше да изкара от релси живота ми. У дома можех да понеса единствено последиците му.

В момента се мъчех да открия в справочника „Т & Д Мюзик Хаус“.

Исках на другия ден да им се обадя за музиката към рекламата за аспирина. Нещо емоционално, но не и лигаво. Нещо, което да замаже баналния диалог и дървената игра на актьорите.

Не ги намерих. „Т & Д“ — нали така бе казал Франкел? Да не би да бяха някакви други букви? Не. Сигурен бях, че са „Т & Д“.

Може пък справочникът да не беше актуален. Или...

Чух шумно тупване.

Минаваше осем и поддържащият персонал вече бе привършил обиколката си. Бях абсолютно сигурен, че освен мен тук не е останал никой.

Отново се разнесе шум.

Този път бе нещо като стържене, няколко издрънчавания и тупване. Идваше от съседната стая. От офиса на Тим Уорд, но бях

видял със собствените си очи Тим да спринтира, за да хване влака в 18:38 за Уестчестър.

Значи бе някой друг.

Някой, който си подсвиркваше „Моето момиче“ на „Темптейшънс“.

Може би в края на краищата щеше да се окаже някой от поддържащия персонал. Сигурно бе останало нещо за дооправяне и трябваше да се свърши, докато офиса е потънал в сън. Поддържащият персонал, като малките феи от приказките, се появява предимно нощем, за да остави след себе си магическите плодове на своя труд. Нов килим, прясно боядисани стени, сменени климатици. Разбира се, сигурно бе някоя от феите.

Звън. Туп. Бум.

Станах и минах по осеяния с хартии под, за да видя какво става. Когато отворих вратата, шумът замря. Както и свирукането. Стори ми се, че чувам как някой рязко си поема дъх.

Офисът на Тим Уорд светеше — сигурно лампата на бюрото, помислих си. Студена жълта светлина струеше през матовото стъкло като слънчеви лъчи, пробиващи си път през утринна мъгла. За момент не знаех какво да правя. Не си *длъжен* да правиш нещо, ако чуеш някой да си свирука късно вечерта в съседния офис. Можеш, разбира се, но не е задължително.

Както и да е. Отворих вратата.

Някой правеше нещо с компютъра на Тим — Епъл G4, същия като моя.

— Здравсти — каза Уинстън Бойко. — Оправям го.

Само дето не приличаше на оправяне.

А по-скоро на опит за кражба.

— Тим се оплака, че от време на време му прекъсвало храненето — продължи той, но се изчерви и гласът му стана неуверен. Компютърът бе свързан към мрежата с тънък стоманен кабел, който Уинстън явно се бе мъчил да среже. Достигнах до това прозрение, защото имаше вида на човек, който се готви да среже нещо, а и държеше клещи.

— И Тим е помолил *теб* да го оправиш?

— Да. Много съм добър с компютрите, не знаеш ли?

Не знаех.

— Имаме си компютърен отдел, Уинстън. Точно той се занимава с оправянето на компютри.

— Е, какво пък. Значи ще го оставя на тях.

— Уинстън?

— Да?

— Тим не те е молил да му оправяш компютъра.

— Не с толкова много думи. Не.

— И ти не разбираш нищо от компютри, прав ли съм?

— Естествено, че разбирам.

— Уинстън...

— Разбирам по колко вървят на черно. — Той сви рамене, сякаш казваше: „Добре де, стига с театъра. Не можеш да ме обвиниш“.

— Защо *крадеш* компютри, Уинстън? — Може би въпросът звучеше странно на човек, който краде компютри. В края на краищата защо се краде изобщо? За пари естествено. Но защо Уинстън — същинската ходеща бейзболна енциклопедия и симпатяга във всяко отношение? Защо точно *той*?

— Не зная. Реших, че моментът е подходящ за нещо такова.

— Господи... Уинстън...

— Знаеш ли по колко вървят G4? Ще ти кажа. Три хилядарки втора ръка. Е, какво ще кажеш?

— Че е незаконно.

— Да... тук ме хвана натясно.

— И те *видях* как искаш да го откраднеш. Сега какво да правя?

— Може би да ми кажеш повече да не правя така?

— Уинстън...

— Чакай малко. Не съм го откраднал, нали? Ето виж. Компютърът си е все още тук. Не е извършено нищо нередно.

— Това за първи път ли ти е?

— Естествено.

Но тогава си спомних, че съм чувал за изчезнали компютри. Та нали затова ги закрепваха за стената със стоманени кабели?

— Виж какво — почна Уинстън. — Наистина ще си имам неприятности, ако кажеш на някого.

За първи път се почувствах малко неудобно. Та това беше Уинстън — човекът, с когото си бъбрех за бейзбол и който ми носеше пощата. Но той беше същевременно и *крадец*, озовал се тук по време,

когато няма кой да го види, при това с клещи в ръка. Запитах се какво ли оръжие биха могли да се окажат те и догадката не ми се понрави особено.

— Така че защо просто да не забравим за станалото? Какво ще кажеш, Чарлз? Обещавам, че няма да се повтори.

— Мога ли да си помисля за секунда?

— Естествено. — Секундата мина, последвана от втора и трета.

— Виж какво — обади се Уинстън. — Ще ти кажа защо би могъл да ми разкажеш играта. Освен загубата на работата ми, разбира се, но това едва ли би могло да се нарече най-големият удар на света, така да се каже. Ще бъде честен, става ли?

— Става.

— Ето каква е работата. — Той седна в креслото на Тим. — Сядай. Приличаш на човек, който всеки момент ще скочи през прозореца.

Седнах.

— Работата е там...

Оказа се, че Уинстън е лежал в затвора.

— Нищо сериозно — побърза да ме увери той. — Употребявах разни ободряващи химикали.

— Само това?

— Е, освен това *пробутвах* ободряващи химикали.

— О!

— Не ме зяпай така. Не съм продавал Х. Предимно Е.

Откога дрогата бе започнала да се означава само с букви от азбуката? И дали вече зад всяка буква стоеше някаква стока?

— Правих го в колежа — продължи Уинстън и почеса ръката си над татуировката. — Реших, че мога да пробутвам дрогата в кафенето на училището. Така ми изглеждаше по-лесно.

— И колко време...

— Осъдиха ме на десет. Но излежах пет. Пет и половина в Синг Синг. Кое то е направо като сто.

— Съжалявам. — Но не бях сигурен дали съжалявам, че е лежал в затвора, или че съм го спипал да краде компютър, което можеше да доведе до повторното му влизане зад решетките. Може би и двете.

— Ти съжаляваш. Сякаш говориш за съсипаната ми кариера. Излязох вън, изостанал с шест години от останалите. Не завърших колеж. Нямам трудов стаж, с изключение на събирането на книги в затворническата библиотека, но предполагам, че това не се брои. Дори и да бях завършил образованието си, никой не би ме взел с отворени обятия на по-сладка работа. През първата година имах среден успех 3,7^[1], а сега разнасям пратки.

— Знаят ли, че си лежал? — попитах аз.

— Имаш предвид *тук* ли?

— Да.

— Знаят, разбира се. Някой път трябва да слезеш до куриерската стая. Направо сме въплътен мокър сън за всеки либерал. Имаме си двама бивши измамници, двама малоумни, бивш наркоман и един с квадриплегия^[2]. Той се занимава с качествения контрол.

— А когато си излязъл... защо не си се върнал в колежа?

— Ти ли щеше да ми плащаш таксата?

Едно на нула за него.

— Виж какво, пуснат съм условно — продължи Уинстън. — А това си има своите правила. Не можеш да напускаш щата без позволение. Трябва да се разписваш при отговорника два пъти месечно. Не можеш да се свързваш с хора, за които се знае, че са престъпници. И — а, да — нямаш право да крадеш компютри. Това може направо да ми разкаже играта. Освен това има и *още* едно правило, когато си пуснат условно. Не можеш да свържеш двата края. Знаеш ли колко ми плащат, за да разнасям пощата?

Можем и да си бъбрим за спорт и за разни подобни глупости, но се намираме на противоположните краища на социалната стълбица, казваше Уинстън. Аз бях шеф, а той — най-обикновен разсилен.

— Колко компютъра си отмъкнал, Уинстън?

— Нали ти казах, това е първият...

— Първият път, когато те *спипват*. А колко пъти не са те спипали?

Уинстън се облегна в креслото и се усмихна. Разкърши ръката си — тази с клещите — и сви рамене.

— Два.

— Добре. Два пъти. — Внезапно се почувствах изтощен. Разтърках чело и сведох поглед. — Не зная какво да правя —

продължих аз. В този момент тези думи се отнасяха за всичко.

— Разбира се, че знаеш. Току-що си разголих душата пред теб. Признавам, постъпих глупаво. Няма да се повтори. Обещавам.

— Да. Добре тогава. Няма да кажа на никого. — Още докато произнасях думите, се запитах защо всъщност вземам това решение. Може би защото се чувствах не по-малък крадец от Уинстън. Точно така. Нима не бях откраднал парите от фонда на Ана? При това също късно през нощта, когато никой не би могъл да ме види — също като Уинстън. Дали това не беше своеобразен етикет — никога да не натопяваш колега престъпник? А той в замяна ще направи същото, нали така?

— Благодаря — каза Уинстън.

— Ако чуя, че е изчезнал компютър...

— Виж, аз съм крадец. А не глупак.

Така е, помислих си. Глупакът бях аз.

[1] Максималният общ успех е 4,00. — Б.пр. ↑

[2] Пълна парализа от врата надолу. — Б.пр. ↑

ИЗВЪН РЕЛСИ 17.

— Тате...

Думата, която никога не ти омръзва да чуваш през деня, се превръща в същински ад, когато те събуди посред нощ. Прозвуча като пожарна сирена в потънал в тъмнина киносалон точно по средата на прожекцията — в момента някаква семейна драма, включваща мен, Диана и жена със зелени очи.

— *Tame!*

Чух вика отново и този път се събудих и едва не паднах от леглото.

Спомени за други нощи като тази нахлуха в съзнанието ми, въпреки че се мъчех да ги отблъсна, да се съсредоточа върху чисто физическия акт да стана и да се затичам бос през тъмния леден хол.

Към стаята на Ана.

Запалих в движение — едната ми ръка се озова върху ключа, а другата вече посягаше към детето. Макар че очите ми се присвиха от внезапната ярка светлина, видях, че Ана изглежда ужасно. Бях абсолютно сигурен, че е в разгара на хипогликемичен шок.

Беше подбелила очи — една част от мозъка ѝ се гърчеше от липсата на захар, тялото ѝ бе изпаднало в безкраен тремор. Когато я прегърнах, изпитах чувството, че докосвам уплашено до смърт треперещо пале. Но и да беше уплашена, Ана не бе в състояние да ми го каже.

Извиках ѝ, но тя не ми отговори. Разтърсих главата ѝ, прошепнах в ухото ѝ, леко я плеснах. Никаква реакция.

Знаех какво трябва да правя, когато се случи подобно нещо. Бях подготвен и обучен, непрекъснато ми се напомняше и бях предупреждаван. Но не можех да си спомня нищичко.

Знаех, че в една пластмасова кутия с огненочервен цвят има спринцовка. Кутията беше в кухненския шкаф долу. Знаех, че кутията трябва да се отвори и спринцовката да се напълни с кафявия прах,

който също беше в нея. И вода — трябваше да се добави вода... но колко?

Всичко това прелиташе през главата ми като объркана тирада, от която не разбирах почти нищо. Схващах обаче общото значение, а то бе ужасяващо и безмилостно.

Дъщеря ми умираше.

Внезапно до мен се озова Диана.

— Спринцовката — успях да ѝ кажа. А може би ѝ изкрещях.

Тя вече бе в ръцете ѝ. За миг усетих към нея прилив на чиста любов — любов към жената, за която се бях оженил и с която създадохме Ана — и дори в разгара на ужаса изпитах желание да коленича и да я прегърна. Тя отвори кутията, спокойно извади спринцовката и зачете инструкциите, изписани с кървавочервени букви, докато вървеше към банята. Прегърнах Ана и я залюлях като бебе, шепнех ѝ, че всичко ще се оправи, Ана, да, *всичко ще бъде наред, Ана, да, скъпа*, и в същото време слушах как в банята потече вода. След това Диана се появи отново, разклащаше спринцовката.

— Дълбоко — каза тя, докато ми подаваше спринцовката. — Дълбоко в мускула.

Ужасявах се от този момент — бях си го представял хиляди пъти. Когато за първи път ме обучиха на изящното изкуство на инжектиране на инсулин, как да забождам тънки половинсантиметрови игли в мастните тъкани на бедрото, ръката или в дупето, бяха споменали и *това*. Че рано или късно ще настъпи момент, в който по всяка вероятност ще трябва да бия и такава инжекция. Не на *всеки* родител се налага да го прави, но тъй като Ана бе особено тежък случай и се бе разболяла толкова малка... Тази игла не бе половин сантиметър, а по-скоро половин педя и бе достатъчно дебела, за да те накара да извърнеш очи само при вида ѝ. Беше предназначена да изпрати чистата захар в мозъчните клетки достатъчно бързо, за да ги спаси от гладна смърт.

Вече държах спринцовката, но ръката ми трепереше толкова силно, колкото и Ана. Имах чувството, че я наръгвам, макар и за да ѝ спася живота. Допрях иглата до предлакътницата ѝ, но и двамата треперехме толкова силно, че се страхувах да натисна, страхувах се да не пропусна, да не счупя иглата и да не разсипя съдържанието на спринцовката.

— Дай... — Диана взе спринцовката.

Опря я в бедрото на Ана и спокойно заби цялата игла. След това бавно и равномерно натисна буталото, докато цялата кафява течност не изчезна.

Ефектът бе почти мигновен.

Около минута дъщеря ми сякаш бе загубена. След това очите ѝ внезапно се фокусираха, треперенето постепенно утихна и тялото ѝ се отпусна в леглото.

Плачеше.

Ана плачеше — по-горчиво дори от онази сутрин, в която поставиха диагнозата ѝ и трябваше да ѝ кажем в общи линии какво я очаква. Много по-горчиво.

— Тате... тате... о, тате.

Аз също заплаках.

Откарах я в болницата — в детското отделение на Еврейската болница в Лонг Айланд, просто за всеки случай. Не бях ходил там от онези първи мъчителни седмици. Само миризмата на болницата бе достатъчна, за да ме накара да се върна във времето, когато нервно крачех във фойето в четири сутринта и ясно разбрах, че най-добрите години от живота ми са безвъзвратно отлетели. Ана също го почувства. Беше се поуспокоила по време на двадесетминутното пътуване към болницата, но в мига, в който влязохме в чакалнята, се гушна в мен, така че ми се наложи почти да я внеса вътре.

Беше два след полунощ. Пое ни интернист от индиански произход; изглеждаше преуморен и разсеян. Когато излизахме от къщи, Диана се обаждаше на доктора на Ана.

— Какво се е случило?

— Имаше хипогликемичен пристъп — отвърнах. — Много тежък.

Ана седеше на масата за преглед и се бе отпуснала върху мен.

— Вие ли направихте инжекцията?

— Да.

— Аха... — Докато говорехме, той я преглеждаше — сърце, пулс, очи, уши... може би в края на краищата бе компетентен. — Да проверим нивото на кръвната захар, а?

Зачудих се дали търси медицинското ми мнение, или просто задава риторичен въпрос.

— Проверихме го преди да тръгнем. Сто четиридесет и три. Не зная какво е било преди да... — щях да кажа „припадне“, „изгуби съзнание“ или нещо от сорта, но се почувствах неловко да го произнеса пред Ана. Забелязах синината, която вече се бе появила на мястото, където Диана ѝ беше била инжекцията, и си помислих, че срещу другите родители, които насиняват децата си, се повдигат обвинения и ги затварят зад решетките.

— Сто четиридесет и три, така ли?

— Да.

— Е, да видим...

Помоли Ана да протегне ръката си, но тя нямаше намерение да се подчинява.

— Не — отсече категорично дъщеря ми.

— Хайде, Ана, докторът иска само да провери кръвната ти захар, за да се увери, че всичко е наред. Правиш го по четири пъти на ден. Не е кой знае какво.

Разбира се, че беше. Именно защото го правеше по четири пъти на ден и сега искаха да го направи за пети... всъщност за шести, тъй като и аз проверих кръвната ѝ захар преди да тръгнем насам. Защото отново се намираше в същата болница, в която ѝ казаха, че не е като всички останали, че тялото ѝ страда от ужасен недостатък, който ще я убие. Може и да не бе кой знае какво за доктора, дори за мен, но за нея нещата определено стояха иначе.

— Ще го направя *сама* — каза Ана.

Докторът вече губеше търпение — твърде много пациенти и прекалено малко време.

— Вижте, госпожице, трябва да...

— Тя каза, че ще го направи *сама* — казах и си спомних как след научаването на диагнозата си Ана бе прекарала две седмици тук в обучение как да се справя с нещото, наречено диабет, с болничния правилник, който изискваше всички пациенти да си направят сами по една инсулинова инжекция, преди да ги изпишат. И тя, която се страхуваше от игли така, както останалите хора се страхуват от змии, паяци или тъмни мазета, ме бе накарала да ѝ обещая, че няма да ѝ се наложи да го прави. И аз ѝ бях казал: „Обещавам“. В деня, когато

трябваше да я изпишат, сестрата бе дошла и я бе помолила да го направи — да напълни спринцовката с два вида инсулин и да си го инжектира във вече покритата със синини ръка. И в първия момент двамата родители — Диана и аз — не казахме нищо. Оставихме сестрата отначало кротко, а после не толкова, да убеждава детето ни да направи нещо, от което то се ужасяваше. Накрая, когато мълчанието на единствените й поддръжници стана нетърпимо, Ана вдигна към мен поглед, изпълнен с молба. За миг си помислих, че може би е за нейно добро да си направи инжекцията сама. Но въпреки това казах на сестрата: „Не. Не трябва да го прави“. Бях й обещал нещо и държах да спазя обещанието си. Тялото й можеше да я предава, но баща й не можеше. Бе от онези моменти, в които се чувстваш като изправен на разпит — измъкнат от тъмната килия и изправен срещу светлината, когато не ти е останала никаква надежда.

— Ще го направи сама — повторих аз.

— Добре — отговори индианецът. — Нямам нищо против.

Дадох й писалката и гледах как Ана с треперееща ръка я поднася към върха на средния си пръст и се убожда. Гледах ярката кървава капка, когато отдалечи острието. Предложих й да държа глюкомера, но тя го взе и се справи сама — малката Ана, която вече не беше малка. Истински боец, ако изобщо има такива.

Нивото на кръвната й захар бе добро — 122.

Казах на интерниста, че ендокринологът на дъщеря ми — доктор Барън — ще пристигне всеки момент.

Но доктор Барън не идваше. Пейджърът на интерниста избръмча — повикаха го в спешното отделение. Когато се върна, той изсумтя:

— Доктор Барън каза, че можете да се прибирате вкъщи.

— Няма ли да дойде?

— Не е необходимо. Казах й показателите на дъщеря ви. Тя каза, че може да се прибирате.

— Мислех, че ще дойде да я види.

Интернистът сви рамене. „Доктори — сякаш казваше. — Какво да ги правиш?“

— Добре — казах аз.

— Може ли да поговорим, ако нямате нищо против? — попита той.

— Разбира се. — Последвах го в другия край на помещението, където на един стол седеше китаец, вперил поглед в окървавената си ръка.

— Как е зрението й?

— Нормално — казах. — Чете с очила. Но и без това трябва да ги носи. — Сетих се, че от известно време не я бях виждал да ги носи. — Защо?

Той сви рамене.

— Има известни поражения. Нещата не са ли се влошили?

— Не зная. Не, не мисля.

Почувствах онази позната болка в стомаха си, сякаш там се е забило нещо, което не можеха да отстранят дори хирурзите на Еврейската болница в Лонг Айланд.

— Добре — каза интернистът и ме потупа по рамото. Преуморено, може би малко нетърпеливо, но въпреки това приятелски.

— Има ли нещо, което да трябва да съобща на доктор...

— Не, не — поклати глава интернистът. — Просто питам.

След като подписах няколко формуляра и му подадох новата си кредитна карта, можехме най-после да си тръгваме.

Навън, на път към колата, парата от устите ни се смеси в тихата зимна нощ. Облачето ни следваше към мястото, където бях паркирал. Би трябвало да е *черно*, помислих си. Нали това бе метафората за нещастieto?

— Добре ли виждаш напоследък? — попитах дъщеря си.

— Не, татко. Сляпа съм.

Какво пък. Кръвната й захар можеше да се държи като полудяла, но сарказмът й си оставаше непокътнат и здрав.

— Просто се чудех дали не си забелязала нещо различно. Нещо с очите ти.

— Нищо ми няма.

Но на път към къщи Ана се сгуши в мен — по същия начин, както правеше, когато бе малка и й се спеше.

— Помниш ли онази приказка, тате? — попита тя след няколко преки.

— Коя приказка?

— Онази, която ми разказваше, когато бях малка. Ти я измисли. За пчеличката.

— Да.

Приказка, която бях измислил на момента, след като я бе ужилила пчела, и ѝ бях казал, че пчелата след това е умряла — с надеждата, че ще се почувства по-добре. Само че тя не се почувства по-добре. Беше ужасена от идеята, че пчелите *умират*, след като жилият. Дори онази, която бе ужилила нея.

— Разкажи ми я — каза Ана.

— Не я помня — излъгах аз. — Искаш ли да ти разкажа онази за конете? Помниш ли я? За стареца, който търсел приключение?

— Не — настоя тя. — Искам за пчеличката.

— Еее, Ана, не си спомням как започваше.

Тя обаче помнеше.

— Имало една малка пчеличка — започна тя, — която се чудела за какво ѝ е жилото.

— А, да. Точно така.

— Разкажи ми я.

„Но защо точно нея, Ана?“

— Която се чудела за какво ѝ е жилото — казах аз.

— Защото... — нетърпеливо се обади Ана.

— Защото била видяла, че всеки път, когато някоя пчела използва жилото си, умира.

— Най-добрият ѝ приятел — подсказа ми тя, — и...

— Най-добрата ѝ *приятелка* — поправих я аз, — леля ѝ Пчела, чичо ѝ Бръмчо — всички използвали жилата си и после умрели.

— Тя била много тъжна — тихо каза Ана.

— Да, тя била много тъжна. Защото се питала какъв бил смисълът. Да имаш жило, да си пчела.

— И така...

— И така, тя задала на всички този въпрос. На всички други животни в гората.

— В *градината* — поправи ме Ана.

— В градината. Но никой не могъл да ѝ отговори.

— С изключение на совата.

— На *мъдрата* сова. Тя ѝ отговорила: „Когато го използваш, ще разбереш“.

— И...

— Един ден пчеличката излязла в гората... в градината... и видяла пауна. Разбира се, тя не знаела какво е той. Никога не била виждала паун. На пръв поглед ѝ се сторил най-обикновена птица.

— Когато бях малка, не казваше „на пръв поглед“ — обади се Ана.

— Е, вече не си малка. На пръв поглед.

— Не.

— Просто най-обикновена птица. Така си помислила пчеличката. Докато не кацнала върху него и не му задала същия въпрос, който задавала и на останалите животни. „Защо имам жило?“

— Защо? — попита Ана, сякаш наистина искаше да научи отговора на въпроса, сякаш го бе забравила и искаше да го чуе отново.

— А паунът ѝ отговорил: „Разкарай се“. Това ядосало пчеличката.

— И тя ужилила пауна — завърши вместо мен Ана. — Той закрещял от болка и разтворил опашката си. Перата му блеснали във всички цветове на дъгата. И малката пчеличка си помислила, че това е най-красивото нещо, което е виждала. И умряла.

Когато завихме по Йейл Роуд, там чакаше Васкес. Стоеше като някаква разумна улична лампа.

Рязко извих покрай него и едва не се качих на отсрещния тротоар.

— Тате! — Ана внезапно се разсъни и застана нащрек.

Успях някак си да овладее колата и продължих към номер 1823.

— Какво стана? — попита Ана.

— Нищо. — Неискрено „нищо“, както звучи винаги от устата на човек. Или поне от моята. Но Ана бе достатъчно възпитана, за да не ме разпитва повече, дори когато я сграбчих за ръката и почти я повлякох към къщата.

Диана бе будна и чакаше. Кафето вреше, светлините бяха запалени, телевизорът бе включен на някакъв кулинарен канал. Чакаше най-любимите ѝ същества да се върнат живи и здрави у дома.

Върнахме се.

Сигурно бе приписала погрешно ужасеното ми изражение на станалото през нощта — събуждането и откриването на дъщеря ни в

безпомощно състояние, изпаднала в шок. Какво друго би могла да си помисли, като ме гледаше как крача из кухнята с пребледняло лице?

— Тя добре ли е? — попита Диана. Вече бе питала Ана същото, но тя с цялата мрачност на тийнейджърка просто бе минала покрай нея и се бе качила в стаята си.

— Да — казах. — Добре е. Кръвната й захар беше сто двадесет и две.

— Ясно. Уплашена ли е?

— Не — отговорих й. „Аз съм уплашен.“

Ана беше борец и щеше да се оправи. Но Чарли... при него нещата стояха иначе. Опитвах се да отвлека вниманието на жена си от вратата, на която всеки момент можеше да позвъни мъжът, който ме шантажираше.

Васкес се намираше на не повече от четиридесет метра от жена ми и детето ми.

Отидох до прозореца и вперих поглед в тъмнината навън.

— Какво гледаш? — попита Диана.

— Нищо. Стори ми се, че чух...

Тя вече беше зад мен. Опря глава в рамото ми и наполовина се облегна върху мен. Стояхме така двамата — единият с мисълта, че опасността е преминала, а другият със знанието, че все още не е.

— Тя наистина ли е добре? — попита Диана.

— Какво? — За миг се успокоих от топлината на тялото й.

— Може би ще е по-добре да остана при нея през нощта.

— Няма да ти позволи.

— Мога да се промъкна вътре, след като заспи.

— Мисля, че е добре, Диана. Ще е добре тази нощ. — Разбира се, ключовият израз бе „тази нощ“. Нямахме такива гаранции за следващата или за по-следващата. Разбира се, това не означаваше, че тази нощ *ние* ще сме добре.

Защо Васкес бе дошъл тук? Какво искаше?

— Защо изглеждаш толкова разтревожен, Чарлз? Мислех си, че това е мой специалитет.

— Е, разбираш... болницата и...

— Лягам си — каза тя. — Ще се опитам да поспя.

— След малко се качвам — отговорих й.

Но след като Диана се качи горе, преброих до десет, отидох до камината, взех ръжена, и направих няколко резки движения с него.

Отворих вратата и излязох навън.

От входа до алеята за паркиране имаше двадесет и пет крачки. Преброих ги. Трябваше да правя нещо — каквото и да е, само и само да не се подам на паниката. Разбира се, нищо чудно вече да бях попаднал във властта ѝ. Та нали вървах към алеята с ръжен в ръка!

Стигнах до тротоара, вдишах дълбоко три пъти и видях, че Васкес го няма.

Уличната лампа осветяваше пустия ъгъл.

Дали не ми се беше привидяло? Дали Васкес не се бе превърнал в нещо като мой личен призрак?

С цялото ми сърце ми се искаше да е така — всъщност отчаяно *желаех* да повярвам, че е така. Но не можах, докато не извървах цялото разстояние до ъгъла и дори не го извиках — не много силно, но достатъчно високо, за да разлая сетера на съседите. После се обърнах, върнах се до алеята и *пак* не го видях. Точно това ми се искаше да прегърна като някаква божествена истина.

Може би ми се *привиждаха* разни неща. Тази нощ едва не се сблъсках със смъртта — наистина, на дъщеря ми, но все пак... Когато веднъж си си изкарал акъла, си готов за още. Едно на нула за доброто ми старо приятелче страха. Или за моето *ново* приятелче — напоследък прекарваме доста време заедно.

Но когато минавах покрай дъба, който бележеше границата на имота ми, забелязах едно мокро петно, което се стичаше надолу по чворестото му стъбло! И надуших нещо.

Нещо остро и кисело — миризмата на „Джайънтс Стейдиъм“ след първото полувреме. От прекалено многото изпита и изпикана бира стадионът вонеше като гигантски писоар. Точно така миришеше и тук.

Подпис на някакво бездомно куче? Напълно приемливо, като изключим простите физически закони. Куче просто не би могло да стигне толкова високо по стеблото. Препикаването на дърветата е много тържествен ритуал. По този начин си маркират територията.

Точно затова Васкес го бе направил.

Не си въобразявах. Не.

Васкес бе дошъл и бе оставил визитната си картичка. „Ето — казваше той, — това е моята територия — твоят дом, животът ти, семейството ти.

Сега те са мои.“

ИЗВЪН РЕЛСИ 18.

Беше сряда вечер, часовникът показваше десет и четвърт.

— Здравсти, Чарлз.

Стоях в стаята си и дежурех пред телефона. Беше изнервящо — всеки път, когато звъннеше, го вдигах и чаках да чуя кой ще се обади. Сигурно бях най-бързият телефонен секретар на света — още при първото позвъняване слушалката беше в ръката ми. Знаех, че ще се обади. Не исках Диана да вдигне преди мен.

— Какво правеше пред дома ми?

— Аз ли?

— Попитах те какво правеше пред дома ми.

— Сигурно съм се разхождал.

— Какво искаш? Какво?

— *Ти* какво искаш?

Добре, това малко ме стъписа — отговарянето на въпроса с въпрос.

— Аз ли?

— Именно. Кажи ми.

Ами... На първо място, исках Васкес да спре да се мотае пред къщата ми. На второ, исках да престане да ми звъни. Би било много мило.

— Искам да ме оставиш на мира.

— Добре.

— Не разбирам какво искаш да...

— Нещо неясно ли има в едно „добре“? Каза, че искаш да те оставя на мира, и аз ти отговорих „добре“.

— Чудесно. — С цялата си глупост си позволих в гласа ми да прозвучи смътна надежда, макар че знаех, *знаех*...

— Само ми дай малко пари.

Още пари.

— Вече ти дадох. И ти казах...

— Това беше тогава. А аз искам сега.

— Не. — Касичката беше вече изпразнена. Веднъж бях взимал от влога на Ана. Нямах да се повтори.

— Да не си някакъв шибан глупак?

Да. Може би.

— Нямам повече пари — отговорих аз.

— Чуй ме, *Чарлз*. Чуй ме много добре. И двамата знаем, че имаш парите. И двамата знаем, че ще ми ги дадеш, защото и двамата сме наясно какво ще се случи, ако не го направиш.

Не, не знаех. Но можех да се досетя.

Така че го попитах за каква сума става въпрос. Въпреки че не ми пукаше особено — и без това сумата вече бе станала прекалено голяма.

— Сто хилядарки — отговори Васкес.

Не трябваше да се изненадвам, но въпреки това го направих.

Ето ти инфлация в действие — от десет на сто хиляди само за едно мигване на окото. Но пък колко точно струва един живот? Ами *три*? По колко вървят съпругите и дъщерите напоследък? За да можеш да ги погледнеш в очите, без да видиш в отговор отвращение и погнуса? Може би сто хиляди беше ниска цена. Може пък да съм ударил къоравото.

— Чакам — обади се Васкес.

Щеше да му се наложи да почака още. Не можех да си позволя такава сделка.

А пък и нещата така и така нямах да спрат *дотоук*. Нали това беше същността на изнудването? Нали и то си имаше своите неизменни закони, подобно на природните, които — също като тях — никога не преставаха да действат? Васкес можеше да казва каквото си иска, но лъжеше. Всичко щеше да спре само ако аз успея да спра него. Проста истина, която би разбрал дори един слабоумен — дори и един „шибан глупак“ би могъл да го схване. Само че не можех да спра Васкес. Не знаех как. Освен да кажа „не“ и да рискувам.

— Нямам толкова — отговорих аз.

И затворих.

Когато на следващата сутрин Уинстън донесе пощата ми, ме откри отпуснат върху бюрото.

— Да не си умрял или само се преструваш?

— Не зная. Чувствам се така, сякаш съм умрял. Нищо чудно.

— В такъв случай става ли да ти взема компютъра?

Погледнах го. Уинстън вдигна ръце.

— Само се пошегувах. — След нощта в офиса Уинстън бе абсолютно същият, какъвто беше *преди* нощта в офиса. Никакво ходене на пръсти, никакви поклони и увъртания, никакво подмазване. Дори и здравата да го бях уплашил, не му личеше по никакъв начин. От друга страна, напоследък не бях чувал нищо за изчезнали компютри. Може би се беше поправил.

— А сега сериозно — каза Уинстън. — Нещо не е наред ли?

Откъде да започна? А и колкото да ми се искаше, точно на него не можех да му кажа нищичко.

— А на теб как ти се стори? — попитах на свой ред.

— За кое говориш?

— За затвора.

Лицето на Уинстън потъмня — да, определено влошаване от слънчево към облачно, с вероятни гръмотевични бури.

— Защо питаш?

— Не зная. Просто ми е любопитно.

— Трудно е да се опише, ако не си попадал вътре — с безизразен глас каза той. Може би се надяваше, че ще кажа само едно „добре“ и нещата ще приключат дотук.

Но аз не казах „добре“. И макар че Уинстън не бе длъжен да ми отговаря, може би му се бе *сторило*, че трябва да го направи. Защото все пак отговори.

— Наистина ли искаш да знаеш що за място е затворът?

— Да.

— Ами, как да ти кажа... Той е като... като да ходиш по въже — отвърна той и замълча за миг, за да прецени доколко уместно е простото му сравнение. — Като да ходиш по въже, но без да можеш да слезеш. През цялото време внимаваш да не паднеш и да не се пребиеш. Непрекъснато... двадесет и четири часа в денонощието, нали разбираш? Опитваш се да не се забъркаш в разни неща — това ти е мантрата, защото ако се забъркаш, почти винаги ще си навлечеш някаква беля на главата. Така че се опитваш да не обръщаш внимание на никого и се мотаеш наоколо, заврял глава в задника си. Но това изисква невероятна концентрация. Да действаш, сякаш си спял. Защото

цялата свинщина около теб е най-лошата, която можеш да си представиш. Изнасилвания, побоища, ножове. И ти се опитваш да станеш невидим. Знаеш ли колко е *трудно* да си невидим?

— Представям си — отвърнах аз.

— Не, *не можеш* да си представиш. Това е най-трудното нещо на света. Просто е невъзможно. Рано или късно все се въвлечаш в нещо, защото някой те принуждава да се въвлечеш.

— И някой е принудил теб, така ли?

— Естествено. Бях жертва номер едно. Не бях приобщен и затова ме взеха на мушка.

— Да не са те...

— Чукали? Не. Но само защото пребих един, който се опита, и след това лежах два месеца в ареста. Не можеш да излизаш от килията си. Освен за да отидеш до банята. Никакви екстри. Нищо. Кое то беше добре, защото когато *излязох*, загазих здравата. Онзи, с когото се бихме, беше приобщен.

— И ти какво направи?

— Също се приобщих.

— Към кого?

— Към една от бандите. Кой си мислиш, че управлява там?

— Просто така?

— Не. Трябваше да си заслужи мястото. Там не получаващ нищо безплатно, Чарлз. Всяко нещо си има цената.

— И каква беше цената?

— Цената ли? Цената бе да наръгам един. Нещо като инициация, само дето някой друг пролива кръвта си. Така се влиза в банда. Пускаш кръвта на някого.

— Какви бяха те?

— Кой?

— Другите от бандата.

— О, най-обикновени момчета. При това готини, биха ти харесали. Имаха обаче някои много особени виждания. Например смятаха, че всички черни не са съвсем хора. Както и всички латиноамериканци. Не си падат особено и по евреите. С изключение на това бяха страхотни.

В този момент отново забелязах нещо. Татуировката на Уинстън. „АБ“. Може би все пак не беше Аманда Барнс.

— Татуировката ти е от затвора, нали?

— Нищо не може да ти се изплъзне — усмихна се Уинстън. — Достоен член на Арийското братство. Имаме си специален поздрав и всичко останало.

Помислих си, че Уинстън заслужава уважението ми. Озовал се е в ужасна ситуация и е направил каквото трябва. Може би трябваше да си извелека поука.

— Ще се видим следобед — каза Уинстън. — Но повече никакви въпроси за пандиза, става ли? Това направо ми скапва деня.

ИЗВЪН РЕЛСИ 19.

От станция Мерик звъннах на Диана да дойде да ме вземе. Мислех да се поразходя, но от океана духаше ужасен вятър, който за малко не ме изблъска обратно във влака, когато стъпих на перона.

Диана обаче ме попита мога ли да изчакам десетина минути. Коминочистачът бил дошъл и не искала да го оставя вкъщи с Ана.

Така че й казах, че ще се прибера пеша.

Около Коледа обикновено тихата и скромна уличка се бе превърнала в подобие на стъргало във Вегас. С всичките му примигващи светлини. С безброй пластмасови елени, теглещи пластмасовите Дядо Коледовци на пластмасовите им шейни. Една-две пластмасови ясли. Няколко Витлеемски звезди, закрепени несигурно върху изглеждащите някога величави иглолистни дървета.

Във въздуха се усещаше необичайна тежест и влага. Вървах по улицата и заглеждах шоуто.

Изведнъж дойде спасението.

Извири автомобилен клаксон, после още веднъж.

Обърнах се и видях съседа ми Джо да отбива до тротоара.

Той отвори едва-едва прозореца и каза:

— Да те кача?

Нямаше нужда да ме кани отново. Отворих вратата и се вмъкнах в купето, изпълнено с някаква първична топлина. Сигурно по подобен начин са се чувствали първите пещерни хора, когато създали онези първи огнени езичета и изведнъж като по чудо престанали да треперят.

— Благодаря — казах му.

— Хладно е навън, а? — Ако не друго, Джо си беше наблюдателен.

— Да.

Джо беше хиропрактор — може би напълно, а може би не чак толкова законна професия. Така и не се намери някой, който да ми обясни задоволително какво точно представлява.

— Как е детето? — попита той.

— Добре — отвърнах му с чувството, че говоря точно като Ана. Кратки отговори на всеки въпрос. — А твоите? — Джо имаше три деца с разлика от по година, в това число и момиче горе-долу колкото Ана. Беше умно и прачеше от здраве.

Джо каза, че били добре.

— Как върви работата? — попита ме той.

— Чудесно. — Хората задават от чиста любезност въпроси, чиито отговори всъщност не ги интересуват. Ами ако му бях отговорил? Ако бях казал: „Радвам се, че ме попита, Джо“ и след това му бях разправил за Елиот и Елън Вайшлър? „Изхвърлиха ме от мястото, на което работя от десет години, и сега са ме натирили в пета глуха, на място, за което на никого не му пука.“ И както съм започнал, бих могъл да му разкажа и за Васкес и Лусинда. Как ли щеше да реагира?

— А при теб как вървят нещата? — попитах го вместо това.

— Винаги има хора, които ги болят гърбовете — каза Джо.

„Дори след като са минали през теб“ — за малко да не изтърся. Удържах се.

— Готвиш ли се за празниците? — попита Джо. Бяхме спрели на светофара, който всички смятаха за най-дългия в Мериленд. Можеха да минат цели дни, а той да продължава да си свети червено. Цели империи се въздигаха и рухваха, президентски администрации идваха и си отиваха, а светлината щеше неизменно да си остава все същата.

— Не. Ще ходим при майката на Диана, както правим всяка година.

— Аха.

След това го попитах същото и той отговори, че щели да слязат до Флорида за няколко дни. После настъпи тишина — и двамата чудесно си давахме сметка, че дребните теми за разговор са изчерпани.

— Ама че студ — обади се накрая Джо, повтаряйки наблюдението си от по-рано.

— Мини на червено, Джо — казах аз.

— Какво?

— Мини на червено. — Изведнъж ме бе осенило нещо.

— Но защо да...

Диана ме бе помолила да я изчакам на станцията. Защото коминочистачът бил дошъл и не искала да го оставя вкъщи с Ана.

— Мини през *шибаното червено*.

Не бях викал никакъв коминочистач.

— Виж какво, Чарлз, не искам да си изкарам глоба и не виждам какво толкова...

— Тръгвай!

И Джо се подчини. Явно очевидната паника в гласа ми най-накрая го накара да се задейства. Натисна педала и мина право през кръстовището, след което зави по Къркууд Роуд само на две пресечки от къщите ни.

— Ако получа честитка, ти ще я плащаш. — Джо се опитваше да възстанови донякъде накърненото си достойнство, след като сляпо се бе подчинил на съседа си без никаква основателна причина. „Защо правя това? Защо му давам такива заповеди?“

— Спри тук — казах му.

Очевидно Джо възнамеряваше да паркира колата си на собствената си алея и да ме остави да извървя пътя до моята врата. Но не можех да чакам. Човекът ми се подчини за втори път в рамките на две минути. Спря пред номер 1823 и аз изхвъркнах навън.

Рязко отворих вратата и видях Диана наведена над перилата. Тъкмо казваше на някого, че Къри не харесва всеки срещнат и че изобщо бил куче с характер.

След това видях и човека, към когото се обръщаше.

— Господин Рамирес каза, че ни дава специална цена — каза Диана.

Тримата седяхме в дневната.

— Но само защото харесва Къри, а и той го харесва — продължи Диана. Говореше за цената за почистването на комина. Диана винаги намираще лесно общ език с най-различни майстори, настройваше ги приятелски и по-късно с удоволствие ми разказваше разни истории за съпругите и децата им.

— Да — каза Васкес. — Просто много обичам кучета.

Усмиваше се. Същата усмивка, която бе надянал, когато наместваше Лусинда на леглото, за да я изнасили за последен път.

— Господин Рамирес... — започна Диана, но я прекъснаха.

— Раул — каза Васкес.

— Раул каза, че коминът ни има счупен... как се казваше?

— Димоотвод.

— Да, че димоотводът бил счупен.

— Така е. Коминът е доста стар — каза Васкес. — Кога е строена къщата?

— През хиляда деветстотин и двадесета — отговори Диана. — Ако не се лъжа.

— Ясно. Сигурно оттогава не е бил пипан.

— Е, значи му е време — каза Диана.

— Точно така. Разбира се.

Дотогава не бях казал нито думичка. Но сега и двамата чакаха мен. Чакаха съгласието ми, че има проблем и какво трябва да се направи по въпроса. Досега не се бях обадил, защото просто не можех да си представя какво да кажа.

— Е — продължи Диана, — Раул е готов да го оправи и да почисти комина. Зависи от теб.

— Нали не искате да живеете със счупен димоотвод — каза Васкес. — Може да е опасно. Целият този въглероден двуокис може да се върне... Господи, та той може да ви убие, докато спите, нали разбирате?

Да. Прекрасно го разбирах.

— Познавах едно семейство, което не пожела да им оправи димоотвода — каза Васкес. — Една нощ легнали да спят и на сутринта не се събудили. Всички до един. Цялото семейство.

— Е, какво ще кажеш? — Диана вече изглеждаше загрижена. — Какво ще правим?

Ана се мотаеше из дневната, облечена в пижама.

— Коя е столицата на Северна Дакота? — попита ме тя.

Сега пред мен стояха два въпроса, но имах чувството, че отговарям на един.

„Предпочитам столиците на щатите пред сто хилядарки.“

— Бисмарк — казах аз.

— Ана, това е Раул — каза гостоприемната както винаги Диана.

— Здравсти. — Ана го възнагради с най-учтивата си усмивка, която обикновено пазеше за далечни роднини, стари приятели на родителите си и, очевидно, за майстори.

— Здравей — каза Васкес, надигна се и разроши косата й.

Ръката му докосна главата на детето ми!

— На колко си години? — попита я той.

— На тринайсет — отговори Ана.

— Сериозно?

Още не бе свалил ръката си от главата ѝ. Вместо да я отдръпне, както би трябвало, той я задържа пет, десет, после цели петнадесет секунди. Ана започваше да изпитва неудобство.

— Изглеждаш досущ като майка си — каза ѝ Васкес.

— Благодаря.

— Обичаш ли училището?

Ана кимна. Дъщеря ми, която обикновено се стараяше да не обиди никого, очевидно желаяше тази ръка да се махне от главата ѝ, но явно не бе сигурна как точно да го постигне. Погледна ме умолително.

— Вижте... — започнах аз.

— Да? — обърна се към мен Васкес. — Казахте ли нещо?

— Ана, защо не се качиш горе да си довършиш домашните?

— Добре.

Да, тя наистина искаше да го направи, но Васкес още не бе махнал ръката си от главата ѝ. Така че тя остана на мястото си и продължи да ме гледа умолително.

— *Тръгвай, скъпа.*

— Добре.

Но Васкес *продължаваше* да държи ръката си върху главата ѝ и ми се усмихваше, докато накрая в помещението не се възцари тишина. Беше от онези неудобни моменти, като да гледаш някой семеен приятел да целува жена ти малко по-интимно на купон, на който всички са се почерпили, и да не знаеш дали просто да стоиш и да гледаш, или да му забиеш една в мутрата.

— Трябва да си напиша домашните — каза Ана.

— Домашните ли! Аууу... хубави момичета като теб не трябва да си пишат домашните. Можеш да накараш момчетата да го свършат вместо теб.

Това беше моментът, в който трябваше да се намеся. В който трябваше да кажа: „Разкарай си шибаната ръка от главата на дъщеря ми, защото я притесняваш, мамка ти, тя иска да се качи горе, не чуваш ли какво ти казва?“.

Тишината бе така гръмка, че можеше да ти спуга тъпанчетата.

— Тя обича сама да си пише домашните — изведнъж се обади Диана. И сложи край на всичко. Застана между ръката на Васкес и главата на Ана и решително измъкна дъщеря ни на безопасно разстояние.

На излизане от дневната Ана ме изгледа укорително. Очевидно искаше да ми каже, че е търсила помощта от неподходящия родител.

Чух как краката ѝ трополят нагоре по стълбите два пъти по-бързо от обичайното.

Отново настъпи тишина.

— Е? — най-накрая се обади Диана. — Може би ще трябва да си помислиш, нали, скъпи?

Очевидно нямаше изгледи да се сприятели с този майстор.

— аз лично не бих отлагал прекалено дълго. — Васкес не бе престанал да се усмихва. — Не бихте рискували с безопасността на семейството си, нали?

— Не — отговорих. — Скоро ще ви се обадя.

— Добре, значи ще чакам.

— Да.

— Защо не изпратиш Раул? — Диана очевидно изгаряше от желание да го разкара колкото се може по-бързо от дома ни.

Така че го изпратих до външната врата. Васкес се обърна и протегна ръка — точно както би трябвало да се очаква, че ще постъпи познатият ти коминочистач.

— Знаеш ли какво ни учиха в армията, Чарлз? — прошепна ми той. — Какво да правя преди да ме изхвърлят?

— Какво?

Без да сваля приятелски протегнатата си ръка, той сграбчи с другата тестисите ми. И стисна с всички сили.

Коленете ми омекнаха.

— „Стисни ги за топките. Сърцата и умовете им ще ги последват.“

Опитах се да кажа нещо, но не успях. Опитах се да извикам, но не можех. Диана се намираше на по-малко от два метра зад мен и дори не подозираше за ужасната болка, която пламтеше надолу по мен и едва не ме караше да закрепя.

— Искам си парите, Чарлз.

Почувствах как очите ми започват да се пълнят със сълзи.

— Ще...

— *Какво?* Не те чух.

— Ще...

— „Ще се постарая никога вече да не ти отказвам?“ Чудесно, приемам извинението ти. Искам си шибаните пари.

— Не мога да дишам...

— Сто хиляди долара, разбрахме ли се?

— Аз...

— *Какво?*

— Моля...

— Сто хиляди долара и ще ти върна ташаците.

— Аз... моля...

И тогава той го направи.

Върна ми ги. Поне временно. Отпусна пръстите си и аз се облегнах тежко на вратата.

— Скъпи, би ли изнесъл кошчето за боклуци? — обади се Диана отвътре.

ИЗВЪН РЕЛСИ 20.

Преглеждах предварителния проект за онази работа с аспирина.

Погледнете на това като на своего рода превантивна терапия. Щом се занимавам с проекта за аспирина, не мога да си задавам въпроса какво ще правя. И как ще преживея всичко това.

Та точно това и правех.

Най-педантично преглеждах офертата. Нещо не беше наред с нея, но не знаех какво точно. Какво ли бе?

Тази стратегия на отбягване е ефективна само отчасти.

Докато плъзгах поглед надолу по спретнато подредените фигурки, видях Васкес, поставил ръка върху главата на дъщеря ми.

Ако не получеше сто хиляди долара, щеше да се появи отново.

Помислих си дали да не кажа на Диана.

Отново и отново си повтарях, че тя ще ме разбере, ще ми прости. Че ме обича, а любовта е способна да надживее една необмислена постъпка. Отново и отново постулирах теорията, че всеки брак си има своите върхове и падения и че да, точно *това* падение може и да е най-ниското, но нима не е естествено да бъде последвано, след много мъчения и горчиво възмездие, от нов възход? Отново и отново обмислях, преживявах, спорех със самия себе си. И какво? Изобщо не можех да се убедя, че съм способен да понеса погледа на Диана дори за миг. Онзи поглед, който неизбежно ще ми бъде отправен в мига, когато тя разбере в какво съм се забъркал.

Виждал съм този поглед и преди. В деня, когато поставиха диагнозата на Ана в спешното отделение. Поглед на напълно и безнадеждно предаден човек. Трябваше да гледам лицето ѝ, докато не проумя напълно новината и не се вкопчи в мен като плувец, дърпан назад от подводно течение.

Не бях сигурен дали ще съм в състояние да издържа отново подобна гледка.

Върнах вниманието си към листа пред мен. Там беше описан всеки разход, свързан с рекламата.

Например хонорарът на режисьора. Петнадесет хиляди долара. Което е средната цена на режисьор клас В. Режисьорите клас А са по-нагоре по стълбицата, някъде към двадесет или двадесет и пет. Имаше също и декори. Четиридесет и пет хиляди — горе-долу колкото оборудването на кухня в предградие на Ню Йорк.

Всички тези хиляди ми напомняха за сумата, с която аз самият не разполагах. Защо изобщо гледах този предварителен проект? В него имаше нещо сбъркано. Но какво точно? Не можех да разбера.

Имаше разходи за редакции. За подготовка на видеокасети. Цветови корекции. Озвучаване. Както и музика. Да, музикална къща „Т & Д“ — наистина това се оказа името. Четиридесет и пет хиляди долара. Пълен оркестър, студиен запис, миксиране. Всичко изглеждаше в реда на нещата.

Обадих се на Дейвид Франкел.

— Здравсти — каза Дейвид.

— Чарлз се обажда.

— Знам. Това изписа и телефонът ми.

— Да бе. Опитам се да се свържа с музикалната къща, но не мога да им открия номера.

— Коя музикална къща?

— „Т & Д Мюзик“.

— О? За какво им се обаждаш?

— Как за какво? Искам да говоря с тях за рекламата.

— Защо не говориш с мен за рекламата. Аз съм продуцентът.

— Никога не съм чувал за „Т & Д Мюзик“ — казах аз.

— Никога не си чувал за „Т & Д Мюзик“?

— Не съм.

— Защо всъщност водим този разговор? — въздъхна Дейвид. — Говорил ли си с Том?

— Имаш предвид изобщо ли?

— Виж какво, каква музика искаш? Просто ми кажи.

— По-добре да говоря с композитора.

— Това пък защо?

— Защото искам да му обясня какво точно искам.

— Добре, чудесно.

— Кое по-точно?

— Обясни какво точно искаш. Давай.

— Трябва ми телефонният им номер.

Още една въздишка — от онези, които се пускат, когато си имаш работа с идиот, с пълен и безнадежден малоумник.

— Пак ще си поговорим за това — каза Дейвид.

Щях да го попитам защо трябва да си говорим за това, щом единственото нещо, което искам, е телефонният им номер. Защо се държи така, сякаш съм някакъв бавноразвиващ се. Искан да му напомня, че работата на продуцента е да продуцира, а понякога това означава да продуцира един най-обикновен телефонен номер.

Но Дейвид затвори.

Едва тогава чух как някакъв глас ми нашепва познатия въпрос — „А сега какво ще правиш, Чарлз?“ — и си дадох сметка, че в края на краищата наистина съм донякъде малоумен. Че малко бавно загрявам нещата.

Музикална къща „Т & Д“.

„Том и Дейвид“.

„Музикална къща «Том и Дейвид»“.

Естествено.

Последвах Уинстън през пет или шест пресечки при минусова температура.

Пушеше цигара. Зяпаше витрината — на някакъв магазин за видеокасети, навремето запълнена с афиши с три хикса, обещаващи всякакви удоволствия за плътта, а сега облепена с кунгфу плакати, обещаващи всякакви начини за унищожаването ѝ. Гледаше похотливо две девойки в миниполи и дълги вълнени чорапи.

Нямах намерението да го преследвам. Искан просто да отида при него след края на работното време и да го покана да изпием по бира. Но странно защо, нещо ме бе разколебало.

Едно е да се майтапиш два пъти на ден с човека, който ти носи пощата, да го питаш кой бейзболист левичар има най-голям брой точки в историята и да си говорите за майсторски удари и средни постижения при покриването на базите. Друго е да пиеш с него. Не бях сигурен, че Уинстън би поискал да седне да пие с мен.

Но от друга страна, нали си разменихме тайни? Или поне го бе направил *единият* от нас? А сега другият е готов да стори същото? Но

това ме доведе до друга причина, поради която не бях в състояние просто да отида при него и да му предложа да ударим по едно.

Уинстън духна в шепите си. Пресече улицата, като избягна на косъм едно такси, което сякаш нарочно се канеше да го сгази. Спря пред продавач на гевреци и го попита колко струват.

Бях достатъчно близо, за да чуя някои думи. Искаше ми се Уинстън да се обърне и да ме забележи. Още няколко преки и щях да замръзна до смърт.

От другата страна на улицата имаше католическа мисия, над чийто вход бе написан цитат, който помнех от неделното училище — „Господи, морето е толкова голямо, а лодката ми — тъй малка“. Напълно вярно, помислих си.

Когато отново погледнах към Уинстън, него вече го нямаше. Изтичах при продавача и го попитах накъде е тръгнал клиентът му.

— Ъ? — отвърна ми той.

— Високият мъж, на когото току-що продадохте геврек. Видяхте ли накъде тръгна?

— Ъъ?

Човекът май беше ливанец. Или иранец. Или иракчанин. Каквото и да беше, не говореше английски.

— Един дола — обяви той.

Казах му, че няма значение, и си тръгнах. „Ще говоря с Уинстън утре — помислих си. — Или пък утре ще променя решението си и изобщо няма да говорим.“

Някой ме сграбчи за ръката.

„Не искам геврек“ — понечих да се озъбя. Но не беше продавачът.

— Добре, Чарлз — каза Уинстън. — Защо, по дяволите, ме дебнеш?

ИЗВЪН РЕЛСИ 21.

На Бъдни вечер се напих.

Проблемът беше в специалния яйчен коктейл на тъща ми, две трети от който се състоеше от ром.

— Ела при тате — обърнах се към Ана, след като обърнах чашка и половина. Идеята като че ли не ѝ се понрави.

— Изглеждаш замаян — каза ми тя.

— Да не се напи, Чарлз? — попита ме Диана.

— Разбира се, че не съм.

Госпожа Уилямс имаше пиано, което бе най-малко на седемдесет години. Ана се учеше да свири на него, докато на десетгодишна възраст не се разбунтува и не каза стига толкова. Никакви сърца и души, никакви лунни сонати. Госпожа Уилямс така и не ѝ бе простила напълно. Наказанието ѝ бе да свири коледни песни, а всички ние бяхме принудени да ги пеем. „Чуй ангелската песен“ например. Нито Диана, нито аз сме особено религиозни, но когато си хванат натясно, атеисти няма.

— Бог и грешници се помиряват... — запях аз така, сякаш животът ми зависеше от това. Нещо не хвацах ритъма и височините — вече унищожавах третия си коктейл.

— Ти си *пиян*, татко — мрачно каза Ана. Обичаше да пее песни с баба си толкова, колкото и да си бие инжекции.

— Не говори така на баща си — сгълча я Диана наред такта. Диана, моята закрилница и ангел хранител.

— Не съм пиян, да го знаете и двете — казах аз. — Искате ли да ме видите как вървя по права линия?

Очевидно не искаха.

— Трябва ли да пеем тези тъпи тесни? — изсумтя вместо това Ана.

— ... във Витлеем — пропях аз, фокусирай поглед върху коледната звезда на върха на елхата. Беше избледняла от годините и вече не блестеше както по времето, когато трябваше да качвам Ана на

раменете си, за да може да я види. Вече бе помръкнала звезда. Можеше дори да се види, че всъщност не е никаква звезда — просто папиемаше, покрито с петънца от лепило.

— Е, тази беше хубава — каза госпожа Уилямс, когато песента свърши. — Не сте ли съгласни? — добави тя, след като никой не ѝ отговори.

— Да — казах аз. — Да изпеем още една.

— Да бе — обади се Ана.

— Какво означава това?

— Означава „не“ — преведе Диана.

— Така си и помислих — отбелязах аз. — Просто проверявам.

— Спирам ти коктейла — каза госпожа Уилямс.

— Но аз обичам яйчения ти коктейл.

— Мисля, че го обичаш прекалено много. Кой ще кара на връщане?

— Аз — каза Диана.

— Кога си тръгваме? — попита Ана.

След вечерята отворихме подаръците на госпожа Уилямс. Ана щеше да получи своите утре сутринта — нови компактдискове, единият на Еминем. Два хита от някаква бананова република. И клетъчен телефон. В днешно време, ако нямаш собствен телефон, си нещо като аутсайдер. В края на краищата никога не знаеш на кого ще ти се наложи да звъннеш — на приятелка, на приятел, на бърза помощ.

Госпожа Уилямс получи много хубав пуловер от „Сакс“ и прилежно благодари на всички ни — дори и на мен — а аз, естествено, няхах ни най-малка представа какво ще изскочи от кутията.

— Искам да вдигна тост — обадох се аз.

— Вече ти прибрах коктейла — каза Диана.

— Зная. Тъкмо затова искам да вдигна тост.

— Стига, Чарлз, какво те е прихванало?

— Аз знам какво го е прихванало — каза госпожа Уилямс. — Яйченият ми коктейл.

— При това адски добър коктейл — направих ѝ комплимент.

— Чарлз! — Диана изглеждаше бясна.

— Лелее, татко каза „адски“ — захили се Ана. — Обади се на ченгетата.

— Не — каза Чарлз. — Никакви ченгета. Идеята не е добра.

— Ъ?

— Просто се майтапя.

Госпожа Уилямс донесе кана кафе и попита:

— Някой да иска кафе?

— Сигурна съм, че Чарлз с удоволствие ще пийне — каза Диана.

Разбира се, че не приех с удоволствие. Това си беше явен заговор. Опитвах се да ме накарат да изтрезнея.

Междувременно Ана шепнеше на ухото на Диана. Нещо за това да я откара.

— Чувствам се чудесно — чух я да казва.

Бях се строполил на канапето в дневната и се чудех дали ще мога да стана, когато дойде време за тръгване.

— Как ти е главата, Чарлз? — попита ме госпожа Уилямс.

— Още си е на място — отвърнах аз и я пипнах. — Виждаш ли?

— О, Чарлз...

Госпожа Уилямс беше избрала някаква телевизионна програма, на която се виждаше горящ бѣдник. Загледах се в пламъците и започнах да се унасям. Беше ми топло и приятно. Докато не се понесох в опасни води и не се почувствах зле. Озовах се на заледения ъгъл в града.

Онзи Чарлз, който бе опиянен от коледния дух и питиета, ми закрещя да не мисля за станалото.

Но не можех.

„Не искам геврек“ — понечих да кажа аз. Нали помните?

Исках нещо друго.

„Добре, Чарлз. Защо, по дяволите, ме дебнеш?“

Уинстън ме беше хванал под мишницата уж небрежно, макар че усещах силата на хватката му. Нещо повече — стори ми се, че той *искаше* да усетя силата.

— Не те дебна — отговорих му. Явно изричането на лъжата бе първият задействал се в мен инстинкт — пък и не толкова го преследвах, колкото отлагах момента, в който ще започна да го правя.

— Напротив, точно това правеше. От Синг Синг си имам очи и на гърба, не помниш ли?

— Просто исках да те поканя да изпием по бира. Честна дума.

— Защо? Да не би най-после да си се сетил за седемте играча с по единадесет букви във фамилните имена?

— Още работя по въпроса — казах аз. Не знаех как точно да продължа.

— И защо просто не ме покани? Щом толкова много ти се е пиело бира?

— Видях те на цяла пресечка пред мен. Просто се опитвах да те настигна.

— Добре — каза Уинстън. — Да идем да пием бира.

И се усмихна.

Отидохме в „При О’Моли“. Заведението изглеждаше досущ както би трябвало да се очаква от заведение с подобно име. В дъното имаше билиардна маса, дъска за стрелички в ъгъла и телевизор, който предаваше някакъв австралийски футболен мач. Имаше си двама постоянни пияници — поне аз реших, че са повече или по-малко постоянни, защото единият беше заспал направо на бара и барманът изобщо и не помисляше да го буди. Уинстън познаваше другия, защото му каза „Здрасти“ и го потупа по гърба, докато минавахме покрай него.

— Какво ще пиеш? — попита Уинстън, след като се настанихме на бара.

— Аз черпя.

— Хей, длъжник съм ти, забрави ли? — насмешливо ми отвърна той.

Помнех, разбира се. Достатъчно, за да си мисля, че Уинстън би могъл да ми направи услуга в замяна.

— Едно светло — казах аз.

Уинстън поръча две. След това отново се обърна към мен.

— Е, всичко наред ли е? — попита ме той. — Изглеждаше малко потиснат завчера. Нещо с детето ли? Да не би да е болна или нещо такова?

Никога не бях разказвал на Уинстън за Ана, но предположих, че сигурно е подочул нещо.

— Не, не е това.

Той кимна и загледа как барманът поставя двете халби пред нас.

— Имам следния проблем — започнах аз и открих известно удобство в тази дума. В края на краищата проблемите са неща, с които

можеш да се справиш. Изправяш се пред проблеми и измисляш как да ги разрешиш.

— Виж какво, ако те гризе съвестта за онази нощ, забрави го. Да си чувал да са изчезвали след това компютри? Казах ти, че няма да се повтори. И е така.

— Да, зная.

— Тогава за какво става дума?

Уинстън отпи солидна глътка от бирата си. Аз все още не бях докоснал моята — под халбата се образуваше растяща локвичка и барът стана тъмен като кръв.

— Направих една глупост — казах аз. — Изгубих си ума. По една жена.

Уинстън изглеждаше само малко смутен. Разбих го — сигурно се чудеше защо някой, който не му е приятел в най-точния смисъл на думата, ще тръгне да му разправя за други жени и за неща, за които обикновено разговаряш само с *най-добрите* си приятели.

— Да не си имал връзка или нещо подобно?

— Нещо подобно.

— Ясно. И какво, приключила ли е, или нещо друго?

— Приключи.

— Тогава какво толкова? Чувстваш се виновен и искаш да се изповядаш ли? Добре. Да не ти пука. Всеки има някаква връзка. Понякога дори между колеги. За какво си мислиш, че си говорим долу? Кой кого чука.

Въздъгнах.

— Не става въпрос за това.

— Добре — повтори Уинстън. — За какво тогава?

— Случи се едно нещо.

— Какво? Да не е забременяла?

— Не. Спипаха ни — казах аз.

— Ъ?

— В една хотелска стая.

— О — каза Уинстън. Сигурно бе решил, че е жена ми.

— Нахълта един мъж и ни нападна — казах аз.

— *Какво?*

— Скочи върху нас, докато излизахме от стаята. Обра ни и... и я изнасили.

Вече бях привлякъл цялото внимание на Уинстън. Може би се питаше защо всъщност му разказвам всичко това, но поне беше заинтересуван да чуе какво е станало.

— Изнасилил я значи. В хотела?

— Да.

— В кой хотел?

— Просто в един хотел. В центъра.

— *Мамка му*, Чарлз. И какво стана? Измъкна ли се? Не го ли спипаха?

„Не, не го спипаха.“ За да го хванат, трябваше някой да им каже, че е направил нещо, заради което да го подгонят.

— Не подадохме жалба — казах аз.

— Не сте подали жалба. — Уинстън бе придобил неприятния навик да повтаря всяко нещо, което казвах. Сигурно защото всичко, което казвах, бе трудно за вярване.

— *Не можехме* да го направим — казах аз. — Разбираш ли?

— О! — Уинстън най-сетне схвана ситуацията. — Да. Да, разбира се. Значи ви е отмъкнал парите и е изчезнал?

— Не. *Не изчезна*. — Най-сетне отпих от бирата си — беше блудкава и топла. — Точно там е проблемът.

Уинстън отново изглеждаше объркан.

— Шантажира ни — обясних аз. — Мисля, че точно това е думата. Искат от нас пари, за да не разкаже на Диана. На жена ми. И на нейния съпруг.

Уинстън въздъхна и поклати глава. „Сам си се забъркал в тази ситуация — казваше въздишката му. — Съчувствам ти.“

Искаше ми се да направя нещо повече от това да ми съчувства. Искях да *свърши* нещо за мен. И то от нещо повече от съчувствие. Това щеше да си е танто за танто. Или друг вид шантажиране.

— И... плати ли му колкото искаше? — попита Уинстън.

— И да, и не.

— Какво означава това — да или не?

— Платих му. Сега иска още.

— Аха. — Уинстън отпи отново от бирата си. — Сигурно е част от играта, кой знае. Нали винаги искат още?

— Не зная. За първи път ме изнудват.

Уинстън едва не се разсмя, но се усети навреме.

— Извинявай, Чарлз. Наистина, не е никак смешно. Просто ми е трудно да си го представя — имам предвид *теб*. В такава лайняна история? — Той вдигна отново халбата си и погълна и пяната. — Е... какво смяташ да правиш?

Най-сетне бе стигнал до ключовия въпрос.

— Не зная — казах аз. — Няма кой знае колко неща, които *мога* да направя. Не мога да му платя. Нямам парите.

— Ясно. Значи ще го оставиш да каже на жена ти. — Уинстън взе под внимание всички променливи, но въпреки това получи грешен отговор. — Какво пък — майната му. Тя те обича, нали? Е, изучава си нещо странично — кой не го е правил? Ще ти прости.

— Не мисля, че ще го направи, Уинстън. Не мисля, че ще ми прости. Не би могла. Не и при състоянието на дъщеря ни и...

Обясних му останалото. Как Лусинда също категорично бе отказала да съобщи на мъжа си. Как имах чувството, че съм й задължен.

— Мамка му — каза Уинстън и замълча. Накрая каза: — Ама че хубави два месеца си изкарал...

Предположих, че има предвид изхвърлянето ми от поръчката за кредитните карти — сигурно дори и в куриерския отдел историята е била тема за разговори.

— Е, сега какво ще правиш? — тихо попита Уинстън, сякаш питаше самия себе си. Сякаш поставяше себе си в моето положение и се чудеше как би постъпил *той*. И нищо чудно именно в този миг най-сетне да разбра защо съм го поканил тук, защо съм го преследвал цели четири преки в ужасния студ, само за да му предложи да прием по бира. Може би защото си беше казал: „Ако бях аз, щях да му сритам яко задника. Направо бих му видял сметката“. И напълно да отхвърли подобна алтернатива за мен, разбира се — аз не съм характерен брутален тип. Не, трябва ти малко мускули, за да направиш нещо подобно, трябва да имаш малко опит в тази област, да си омърсил един-два пъти ръцете си или поне да е имало кръв по юмруците ти. Нали така?

Уинстън свали халбата — по средата на глътката си — и ме погледна.

— Какво искаш от мен, по дяволите? — Най-накрая бе събрал две и две.

— Надявах се...

— *Какво* си се надявал? — прекъсна ме Уинстън. — *Какво?*

— Че би могъл да ми помогнеш.

— Надяваш се, че бих могъл да ти помогна. — Ето че отново започна да повтаря думите ми. Но този път не защото не вярваше на чутото, а тъкмо *обратното*.

— ... и „Сидни Блек“ центрират високо... — Телевизорът продължаваше да предава австралийския мач, който явно бе стигнал до решителната точка, защото тълпата бе скочила на крака и ревеше.

— Виж какво — каза Уинстън. — Харесвам те, Чарлз. Ти си готин. Съжалявам за дъщеря ти. Съжалявам и за тази история с изнудването. Но ти не си ми брат, нали така? Не си дори най-добрият ми приятел. Имам най-добър приятел и бих направил всичко за него, но дори той да ме беше помолил това, което си мисля, че искаш да направиш ти, щях да му кажа да иде и да си го завре. Ясно ли ти е какво искам да ти кажа?

— Просто си помислих, че можеш да го... навестиш.

— Да го *навестя*. Какво означава това, мамка му? И като го навестя, какво да му кажа? А? „Ще бъдеш ли така добър да спреш да тормозиш приятеля ми?“ И кога да му го кажа? Преди или след като му нарита задника?

Уинстън не беше глупак — при среден успех 3.7 — дори да е прекалявал с дрогата — мозъчните му клетки работеха повече или по-малко безупречно.

— Бих могъл да ти платя.

— Би могъл да ми платиш. Колко мило. Страхотно.

— Десет хиляди долара — казах аз. Числото ми дойде наум ей така, от нищото. Вече бях платил десет хиляди на Васкес, нали? И сумата ми се струваше напълно приемлива. Отново от фонда на Ана, но може би щях да намеря начин да ги възстановя — за *това* не се замислях особено.

— Десет хиляди — каза Уинстън. — *Или?*

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз, макар че чудесно знаех какво има предвид. Опитвах се да оставя тази част неизказана.

— Или? — повтори Уинстън. — Какво ще стане, ако не приема десетте хилядарки? Това за мен са много пари, признавам го. Но ако въпреки това откажа? *Тогава* какво?

— Виж, Уинстън... моля те само...

— Молиш ме да извърша углавно престъпление. Просто се чудя защо си решил, че ще кажа „да“.

Не отговорих.

— А *той* как те е притиснал, Чарлз? Изнасилвачът. Изнудвачът.

— Какво?

— Когато ти е поискал парите — казал ти е — искам толкова и толкова. Или... Това ли е казал? По един или друг начин? Точно затова те питам. Питам те какво е това „или“.

— Виж, мисля, че ме разбираш погрешно...

— Не, разбирам те много добре. Не ми искаш пари — *предлагаш* ми пари — да, това го разбирам, много щедро от твоя страна. Но ако откажа, ако кажа — не, благодаря — тогава какво? Каква е алтернативата?

Искаше да го изрека на глас. Това беше всичко.

„Хванах те да крадеш. Хванах те в крачка и мога да го разкажа. Разнасянето на поща не е мечтата на живота ти, но затворът е нещо много по-лошо. Нали така?“

Може и да му бях предложил да прием бира като двама приятели, които отдавна не са се срещали, но това не бе приятелство, на което бих могъл да разчитам.

Не бях в състояние да изрека думите.

Бях се надявал Уинстън да се съгласи да го направи като връщане на услугата — бях го измъкнал от неприятно положение, а сега той да измъкне *мен*. Че десет хиляди долара биха могли да свършат работата. Но сега, когато Уинстън ме караше да му отправя същинската заплаха, открих, че не мога да го направя.

„Не съм Васкес“ — помислих си.

— Ха, десет хиляди долара — каза Уинстън и се обърна към мача.

— ... топката е центрирана, Довър я поема в левия ъгъл... — Той погледна към спящия пияница, който за миг вдигна глава, само за да я забие отново върху бара. Затропа с пръсти по ръба на празната си халба — зън, зън, зън — тих вентилатор, погълнат от внезапен порив.

После отново се обърна към мен.

— Добре.

Просто го каза.

— Добре. Става. Ще го направя.

ИЗВЪН РЕЛСИ 22.

Обадих се на Том Муни и му казах, че искам да поговорим за нещо.

За музикалната продукция.

Беше през трите работни дни между Коледа и Нова година. Времето, през което хората се опитват да си поставят нещата в ред и да посрещнат новата година с едно-две нови решения. Да отслабнат с някой и друг килограм например. Аз самият също планирах да отслабна. Тежах повече от осемдесет и излишните килограми ми тежаха. Трябваше да се отърва от тях.

Том пристигна пет минути по-рано и направи сложно шоу, докато сваляше палтото си и затваряше вратата.

— Добре — каза той, след като се настани. — За какво ще говорим?

— За рушвета — казах аз.

Може би бях прекалено прям, защото Муни внезапно се дръпна назад в креслото си. Да не би да съществуваше някакъв специален код, който да използваш при подобни разговори? Някакъв език на посветените?

— Рушвет ли? Това пък какво означава? — попита Том. — Да не сме в „Тиймстърс“ или нещо такова? Последния път като гледах, май снимахме реклами.

— „Т & Д Мюзик“ — казах аз. — Значи пишете и песни.

— Компанията предлага пълен набор услуги. Каквото падне.

— И какво пада?

— Да си виждал наскоро макарите на Робърт?

Предполагам, че се опитваше да се направи на забавен — гледаше ме така, сякаш очакваше всеки момент да се засмея.

Но днес не ми беше до смях.

— Откога е това положение? — попитах. — Ти и Дейвид?

— Чакай малко, Чарлз. Да не си се обадил, за да ме подлагаш на разпит? Може би съм пропуснал нещо, докато говорехме по телефона.

Поправи ме, ако греша.

Пламнах. Може би наистина *имаше* друг език. А може би знаех езика, но не бях в състояние да го говоря. Първо в бара с Уинстън, а сега и тук. Бях се обадил на Муни по съвсем друга причина — не целях да го обвинявам, нито дори желях да изстискам от него всички малки мръсни подробности. Просто исках да протегна ръка и да кажа — бройте ме и мен.

Е, може би бе дошло време да престана да се правя на морално превъзхождащ ги — това искаше да ми каже Том. И на всичкото отгоре беше прав.

— Двадесет хиляди — казах аз.

Донякъде се изненадах колко лесно излязоха думите от устата ми. „Двадесет хиляди“ — като просто констатиране на факт. Никакви усуквания, никакви промени в интонацията, никакви умотелни нотки. Двадесет хиляди — десетте, които дължах на Уинстън, и десетте, които вече бях дал. Запитах се дали това е начинът, по който стават тези неща — или от мен се очакваше да му плъзна сгъната бележка по масата, на която с молив да е надраскана сумата.

Но Том отново се усмихна — с вид, който казваше: „Е, *вече* си един от нас“.

Почувствах се малко несигурно — но много по-малко, отколкото предполагах. Така ли ставаха нещата? Губиш малко по малко от себе си, докато накрая преставаш да съществуваш? И вместо теб има някой, който използва името ти, спи с жена ти, прегръща детето ти, но всъщност това вече не си ти?

— Е — каза Том, — нали ти казах, че съм Дядо Коледа?

На следващия ден се срещнах с Уинстън недалеч от станцията на седма линия на метрото, в един почти празен паркинг на „Дънкин Донътс“ в Астория, Куинс.

Идеята беше на Уинстън. „Нали от нас се очаква да се срещаме на скрити места?“ — бе попитал той, след като ме попита дали се сещам кой е единственият питчър с пет награди „Сай Йънг“.

„Роджър Клемънс“, бях отговорил аз.

Уинстън ме чакаше в бяла мазда с износени гуми и счупени задни светлини. Предното стъкло бе покрито с паяжина от пукнатини.

Аз пристигнах със сребристия си мерцедес и това ме смущаваше. Паркирах в далечния край на паркинга с надеждата, че Уинстън няма да ме види. Напразно.

— Насам — извика ми той.

Когато доближих до колата му, Уинстън отвори дясната врата.

— Скачай, приятел.

„Приятелият“ скочи вътре.

— Знаеш ли любимото ми парче? — попита Уинстън.

— Не.

— „Мъни“. На Бийтълс. А любимият ми артист?

Поклатих глава.

— Еди Мъни.

— Да, добър е — казах аз.

— А любимият ми филм? „Цветът на парите“. Любимият ми бейзболист на всички времена — Норм Кеш. Вторият в класацията? Брад Пени.

— Да, Уинстън — казах аз. — Нося ти парите.

— Да съм споменавал *пари*? — засегна се Уинстън. — Просто поддържах разговора.

Един влак мина покрай нас и разсипа искри нататък по улицата.

— Но щом стана дума за тях — продължи Уинстън, — къде са?

Бръкнах в джоба си. „Направо ми прогарят джоба“ — май имаше такъв израз. Някакъв куриер от „Хедкуортърс Продъкшънс“ ми бе оставил вчера пакет в кафява опаковъчна хартия.

— Пет хиляди — казах аз. — Другата половина — после.

— Това в някой филм ли си го гледал? — попита Уинстън, като продължаваше да се усмихва.

— Какво?

— Този номер с „другата половина“? На филм ли си го гледал, или какво?

— Виж, просто си помислих...

— Каква беше уговорката, приятел? Когато казах, че ще го направя — между другото, само защото съм си такъв — ти си ми приятел и си в беда — ти каза десет хиляди.

— Зная какво ка...

— Уговорката си е уговорка, нали?

— Разбирам.

— Какви бяха условията?

— Мисля, че половината...

— Каж ми какви бяха условията, Чарлз.

— Десет хиляди — каза Чарлз.

— Десет хиляди. Точно. Десет хиляди за какво?

— Какво искаш да кажеш?

— За какво ми ги даваш тези десет хиляди? Заради милите ми очи? Защото искаш да ми помогнеш да си завърша колежа?

— Виж, Уинстън... — Изведнъж ми се прииска да съм някъде другаде.

— Виж, Чарлз. Мисля, че има някакво недоразумение. Искам с теб да разгледаме отново условията. Щом искаш от някого да направи нещо подобно, трябва да знаеш какви са условията.

— Зная какви са условията.

— Така ли? Тогава ми ги кажи в прав текст, за да няма объркване. За какво ми даваш десет хиляди?

— Давам ти десет хиляди, за да... разкараш Васкес.

— Да, точно. Точно такива бяха условията. Десет хиляди, за да разкарам Васкес. — Уинстън измъкна нещо от джоба си. — Ето го довода, с който ще го разкарам. — Как мислиш? Ще го изслуша ли?

— Пистолет. — Трепнах и се отдръпнах към стъклото.

— Като те гледам, си от добрите — каза Уинстън. — Сигурен ли си, че не си го правил преди?

— Виж, Уинстън, не искам...

— Какво? Не искаш да го гледаш ли? И той няма да иска. Как мислиш, че ще стане работата, Чарлз? Като го помоля най-любезно ли?

— Просто искам... нали разбираш... ако има друг начин...

— Да, това е само в случай, че няма друг начин.

— Добре — казах аз. — Добре.

Помислих си за евфемизмите, които се разменяха. „Да разкараш Васкес.“ Да направиш нещо. Да се погрижиш за него. Но точно това е начинът да се погрижиш за Васкес, казваше Уинстън. Нещо от този род.

— Добре какво? — каза Уинстън.

— Ъ?

— „Добре, Уинстън, ето ти твоите десет хиляди“?

— Да — предадох се аз.

— Страхотно — каза Уинстън. — За миг си помислих, че ще ми дадеш само половината.

Извадих плика от джоба си и му го дадох.

— Много си лесен, Чарлз — каза Уинстън. — Щях да се съглася и на три четвърти.

После преброи парите и попита:

— Къде?

ИЗВЪН РЕЛСИ 23.

Под магистралата Уест Сайд.

Една седмица след Нова година.

Седях до Уинстън във взетия под наем син „Сейбъл“ с кожени седалки. Уинстън бе затворил очи.

Можех да видя самотния влекач, пробиващ си път нагоре по течението на река Хъдсън. Водата бе толкова черна, че сякаш я нямаше. Сякаш на мястото, където трябваше да се намира реката, имаше празно черно пространство. Беше студено и валеше суграшица. Малки ледени капки експлодираха в лицето ми през отворения прозорец.

Треперех.

Опитвах се да не мисля за нищо. Опитвах се да запазя спокойствие.

На ъгъла от другата страна на пътя стоеше някаква проститутка. Беше там още откакто влязох в колата.

Гледах я и се чудех къде ли са клиентите ѝ.

Основателен въпрос — едва минаваше десет, а тя носеше само прозрачно червено неглиже и лъскави черни боти. Беше слязла от джип с номер от Ню Джърси и чакаше да мине някоя друга кола с подобна регистрация. Но вече бяха изминали десет минути, а тя продължаваше да виси на ъгъла. Не правеше нищо — само хвърляше погледи към синия сейбъл, който също не помръдваше.

Очевидно замръзваше. Беше праметнала около раменете си къса пухкава боа, но бледата ѝ плът бе открита на местата, които да привлекат вниманието на клиентите и да ги накарат да си разтворят портфейлите.

Но къде бяха клиентите ѝ?

Търговецът на застрахователни полици от Тийнек, брокерът от Пискатауей, шофьорът на камион на път за тунела Линкълн?

Намирах се под магистралата Уест Сайд, защото Васкес ми бе казал да го чакам тук.

„Взе ли парите?“ — бе ме попитал той.

Да.

„Чакай ме в десет на Тридесет и седма и реката.“

Добре.

„И нито дума никому, разбра ли?“

Да. (Е, може би с едно изключение.)

„Бъди сам.“

Да, добре. (Е, може би не съвсем.)

Колко време изкарва една проститутка без клиент? Колко ли наистина?

И тогава тя тръгна към мен.

Беше по средата на улицата и вървеше към мен. Знаех, че няма да се върне обратно. Токчетата на ботушите ѝ зачаткаха право към синия сейбъл, който през цялото време бе стоял тук, без да помръдне нито сантиметър.

— Искаш ли да се позабавляваш? — попита тя, когато стигна до прозореца от моята страна.

Можех да различа синините по гърдите и краката ѝ, защото гърдите ѝ бяха скрити едва наполовина от червеното negliже, а краката ѝ бяха голи, с изключение на стигащите до прасците ѝ боти.

Не, не исках да се позабавлявам. Исках да се махне.

— Не.

— Ъхъ — каза тя. Лицето ѝ бе едновременно младо и старо, така че бе невъзможно да се определи възрастта ѝ. Каквото си избереш между двадесет и тридесет и пет. — Имаш ли цигара?

— Не.

Но на мястото между Уинстън и мен имаше пакет цигари — цигарите на Уинстън. Можеше ясно да ги види. Една-две цигари дори се подаваха от пакета.

— А *това* какво е? — попита ме тя.

— Чакай малко. — Посегнах към пакета, но когато го докоснах, усетих част от мозъка на Уинстън по пръстите си. Целият пакет бе омазан. Въпреки това измъкнах една цигара и ѝ я подадох през прозореца.

— Благодаря — каза тя, но сякаш не го мислеше в действителност.

След това ме попита за огънче.

— Нямам.

— А той? — Имаше предвид Уинстън, който все така си седеше със затворени очи.

— Не — казах аз.

— Може би *той* иска да се позабавлява?

— Не мисля.

— Какво му е? Да не е пиан?

— Да, пиан е. Виж, дадох ти цигара, така че...

— За какво ми е цигара без огънче? Какво да я правя — да я *изям* ли?

— Нямаме огънче, не разбра ли?

Отначало видях отражението — червени светлини в локвата по средата на улицата, последвани от звука на гуми, мачкащи стъкло.

Полицейски патрул.

— Изчезвай оттук — казах аз.

— *Какво?*

— Виж, искам да...

— Я си го начукай — каза тя. — Мога да си стоя където си искам. Ясно?

— Да... добре. Просто не искам да се забавлявам с теб, разбра ли? — Опитвах се да съм любезен, така че евентуално да я накарам да се разкара. Защото Уинстън продължаваше да седи със затворени очи, а полицейската кола почти се изравни с нашата. А курвата не искаше да се разкарва. Бях я ядосал.

— Ще стоя където ми скимне — заяви тя.

Полицейската кола спря точно до мен. Страничното стъкло се плъзна надолу.

— Хей — каза полицаят.

— И за теб хуй — каза курвата. Като на стар приятел.

— Как я караш, Кенди?

— Как мислиш? — отвърна тя.

— Страхотна вечер за работа, а?

— Така си е. — Просто си приказваха, един приятел на друг.

А аз седях и ги слушах. Без да ги чувам.

Спомнях си.

Когато дойдох при вълнолома, видях Уинстън да седи във взетия под наем сейбъл — точно както би трябвало да се очаква. Гледах го

десет минути, после петнадесет и едва тогава забелязах, че прозорецът е отворен. Че Уинстън не помръдва — не бе мръднал главата си през цялото време. Не си бе запалил цигара, не се бе изкашлял, нито прозинал, нито пък си бе почесал носа. Беше неподвижен, като същински натюрморт — „Мъж в синя кола“. Нещо не беше наред. Отвореният прозорец например. Суграшицата валеше направо към него. Какво беше станало?

Най-накрая се престраших да пресека улицата, за да хвърля един бърз поглед. Бърз, защото очаквах всеки момент да се появи Васкес, а от мен се очакваше да съм сам. Очите на Уинстън бяха затворени, сякаш спеше. С това изключение, че той всъщност *не дишаше*. И прозорецът *не беше* отворен. Бе разбит.

Влязох в колата и го потупах по рамото. Уинстън не ми обърна внимание. И когато се наведох към него, за да разгледам по-отблизо шапката му, разбрах, че това не е никаква шапка. А безформена маса. Половината от главата му беше изчезнала. Повърнах. Съдържанието на стомаха ми се смеси с останките от главата му. И тъкмо щях да побягна крещейки от колата, когато видях проститутката да слиза от джипа. Така че останах на мястото си.

„Видя ли някой да се качва или да слиза от колата?“ — щяха да я попитат те.

И тя щеше да отговори — не.

Докато не реши да пресече улицата и да поиска цигара.

Сейбълът започваше да мирише. Въпреки счупения прозорец, през който нахлуваше пресен леденостуден въздух.

— Нали внимаваш, Кенди? — казваше полицаят.

— Нали ме познаваш — каза тя.

Засега никой не си бе направил труда да ме заговори.

Изкушавах се да запаля и да изчезна. Разбира се, имаше две пречки. Едната бе, че Уинстън седеше зад волана. А втората — че полицаите, които засега повече или по-малко не ми обръщаха внимание, щяха да ме *забележат*, ако внезапно форсирам двигателя и потегля.

И най-накрая единият от тях погледна в колата.

— Ти — каза той.

— Да?

— Имал ли си вземане-даване с Кенди?

— Не. Просто ѝ дадох цигара.

— Нещо не ѝ е наред ли?

— Какво? Не... добре е.

— Точно така. Кенди е сладурана.

— Аз просто... пуших.

— Женен ли си?

— Да.

— Жена ти знае ли, че се мотаеш насам и се оглеждаш за курви?

— Казах ви. Аз просто...

— А приятелчето ти? И той ли е женен?

— Не. Не... сам е.

„Мъртъв е.“

— Значи и двамата се оглеждате за курви и не искате да правите бизнес с Кенди? Това пък защо?

— Полицай, съжалявам, ако не сте ме разб...

— За какво се извиняваш на мен? На *нея* трябва да го кажеш. Задникът ѝ е станал на шушулка, а вие двамата дори не ѝ обръщате внимание. Какво му е на приятеля ти?

— Той е... — „Мъртъв, полицай.“

— Може би е редно да покажете малко уважение към Кенди.

— Разбира се.

— Е?

— О...

Затърсих портфейла си. Ръцете ми трепереха толкова силно, че направо не можех да го измъкна от джоба си. Най-накрая успях да хвана неопределен брой банкноти и ѝ ги подадох.

— Благодаря — равнодушно каза Кенди, взе ги и ги напъха в деколтето си.

— А той? — попита полицаят и се обърна към Уинстън. — Как се казваш?

Уинстън не му отговори.

— Попитах те нещо. Как се казваш?

Уинстън отново не му отговори.

Вече си се представях на задната седалка в полицейската кола. Представях си как ме регистрират, вземат ми отпечатъци и ми дават право на едно телефонно обаждане. Дори не познавах адвокат.

Представях си как гледам към Диана и Ана през надрасканото пластмасово стъкло и се чудех какво да правя.

— Добре. Питам за последен път — каза полицаят. — Как се казваш?

И тогава...

Разнесе се внезапно прашене и някакъв глас разцепи надвисналата тишина като гръмотевица в горещ задушен следобед.

— ... имаме... произшес... ъгъла на Четиридесет и осма и Пето...

И изведнъж полицаят престана да пита Уинстън как се казва. Вече се бе обърнал към Кенди. Чух нещо като: „Ще се видим после“. И полицейската кола изчезна — просто даде газ и се махна. Само секунди преди да открият един мъж с половин глава и друг мъж, седящ спокойно до него на предната седалка, покрит с повръщано и мозък. Изведнъж и най-неочаквано всичко бе свършило.

И най-после можех да излея чувствата си.

Можех да заплача за Уинстън.

ИЗВЪН РЕЛСИ 24.

Хрумна ми почти случайно. Карах без посока. Просто следвах магистрала Уест Сайд и се мъчех да престана да треперя.

Уинстън бе мъртъв.

Уинстън бе мъртъв и аз го бях убил.

Нали именно аз го притиснах в бара и по един или друг начин го *принудих* да се забърка във всичко това?

Опитвах се да си изясня нещата. Какво всъщност се бе случило? Васкес бе казал да дойда самичък, но може бе не ми е имал доверие и затова е дошъл по-рано, за да разузнае. Това ли бе станало? Уинстън е бил тук в синия сейбъл, Васкес е заподозрял нещо и са се спречкали. И може би Уинстън се е наострил — та нали е бивш затворник и е свикнал с такива работи. Само че не и този път. И Уинстън свършва с половин глава.

В тази версия имаше смисъл, нали? Трудно е да се каже дали *наистина* имаше смисъл, защото от страх в главата ми не бе останала никаква мисъл.

Почти се задушавах от вонята в купето. И сега се сетих за друга ужасна воня, усетена на предната седалка на движещ се автомобил. Мозъкът понякога работи по този шантав начин и си играе на асоциации с теб — „воня“ и „кола“, какво получаваш?

Спомени за неделни следобеди, прекарани в пътуване към къщата на леля Кейт в южната част на Ню Джърси. За да стигнем дотам, трябваше да пътуваме по Белт Паркуей към моста Верацано, откъдето да продължим направо през сърцето на Стейтън Айланд. Без да минаваме покрай нищо особено — само някакъв огромен киноцентър, в който даваха по седемнадесет различни филма наведнъж. След това най-неочаквано ни блъскаше нещо ужасно. Отровна воня, нахлула внезапно през едва отворените прозорци, климатика и капака на покрива. Воня на боклук и отпадъци. От двете страни на пътя се издигаха огромни планини от белезникава пръст,

около които кръжаха облаци крещящи чайки. Сметище за рибешки вътрешности.

Бях затворил прозорците, Диана седеше със запушен нос до мен, а Ана се гърчеше и пищеше в кошницата си. Бях изключил климатика и затворих капака на покрива, но миризмата продължаваше да прониква вътре. Беше като да си навреш главата в контейнер за боклук. Независимо колко бързо карах — бях натиснал газта до дупка — скоростта не помогна. Не можех да избягам на вонята, докато не пропътувахме така цели петнадесет минути и най-накрая не навлязохме в спасителните предградия.

Час по-късно, докато стоях с питие в ръка на задната веранда на леля Кейт, още усещах миризмата по дрехите си.

Отивах точно натам.

Минах към моста Манхатън, после завих нагоре по осморгата към Верацано. По това време на нощта движението бе слабо — и слава богу, като се имаше предвид разлагащият се до мен Уинстън. „Да нямаш случайно половин мозък?“ — мъмрех понякога Ана, когато губех самообладание. А Уинстън наистина бе с половин мозък. Другата половина се бе разпръскала по цялата кола.

С напрежение очаквах пункта за плащане. Можеше да възникне проблем — ако дежурният успее да види какво има вътре в колата. Ако *помирише* колата. Най-добре щеше да е да се опитвам да преодолявам пречките една по една. Като Едуин Моузес, който обясняваше по спортния канал как се справя с бягането с препятствия — мислиш само за това пред теб и никога за финалната линия.

За мен финалната линия бе Уинстън да бъде прибран на сигурно място, а аз да се намирам в леглото си. И на Васкес да му бъде платено изцяло — да, сто хиляди изглеждаха доста малка сума в момента. Може и да бе целият фонд на Ана, но въпреки това бе малко, като се имаше предвид състоянието на нещата.

Дежурната си тананикаше едно старо парче на Джеймс Браун — „Добре ми е“. Не че ако подушеше колата, щеше да й бъде добре. Или пък ако погледнеше към спътника ми и забележеше мозъка, разтекъл се по раменете му. Бях извадил парите предварително и ги държах протегнати навън, докато я чаках да дойде. Обслужваше със завиден ритъм колите пред мен — ръка напред, вземане на парите, връщане на рестото — също като онези модни танци през шейсетте. Но когато

спрях при прозорчето ѝ с приготвените пари, ми каза да изчакам за минутка. Започна да брой банкнотите в будката си и остави парите ми там, където си бяха — в потящата ми се длан.

Беше побъркващо. Вече започвах да се тревожа за другия дежурен — онзи от дясната ми страна, който бе по-близо до мъртвото тяло. Запитах се дали не са въоръжени. Не че имаше особено значение — имаха радиостанции. Едно съобщение до полицейското управление бе достатъчно, за да съм изгубен.

Най-сетне, след още половин песен (младият Стиви Уондър около 1965) тя се пресегна и ми прибра парите.

Отново можех да си поема дъх — на пресекулки, разбира се, с обърната към прозореца глава, защото вонята ме обгръщаше като поток. Уинстън бе вторият мъртвец, когото виждах. Бях присъствал на погребение с отворен ковчег, когато бях на четиринадесет — приятел на семейството ми, починал от рак — и тогава се стараех повече да гледам към обувките си. Само веднъж хвърлих поглед към лицето, което ми се стори странно весело. Това не се отнасяше за Уинстън. Устата му бе наполовина отворена, сякаш бе крещял, очите му бяха стиснати. Беше си отишъл с нежелание.

„Убих Уинстън“ — отново си помислих.

Сякаш сам бях натиснал спусъка. Прелюбодеец, мошеник, а сега и убиец? Сякаш не бе изминало много време от дните, когато бях едно от безименните добри момчета. Малко трудно бе да се съвмести онзи Чарлз с този, който взеше мъртвец през Стейтън Айланд на път към сметището. Беше малко трудно за възприемане. И все пак, само да можех да се добера до сметището, без да ме хване полицията... Само да можех да се отърва от тялото на Уинстън и от потъналата в кръв кола... Само да можех да накарам Васкес да се разкара, като му дам сто хиляди долара.

Препятствията се преодоляват едно по едно.

Първо трябваше да открия пътя към сметището. Трябваше да е някъде наблизко — вонята в купето се смесваше с друга воня, която бе още по-лоша.

Стигнах до отбивката. Поне така реших, защото следващата отбивка бе към моста Готълс. Озовах се в запустял двулентов път без осветление. Когато завих надясно, Уинстън клюмна към прозореца.

Продължих по пътя около пет минути, без да срещна нито една кола. Помислих си, че единственият трафик тук е от и към сметището, а по това време на нощта никой не се занимава с подобни работи. С изключение на мен.

Примижавах в тъмното, за да виждам по-добре. Търсех някакъв вход. Намалих, докато автомобилът не запълзя по шосето.

Ето там.

Точно пред мен имаше вход — ограда от бодлива тел, завършваща с двукрила порта и караулка. Порта, водеща в сметището — гледката можеше да ме накара да закрещя от радост, да се разскачам или поне да въздъхна облекчено, ако не беше фактът, че бе здраво заключена.

Нима можех да очаквам нещо друго? Това бе общинска собственост, а не място, където може да идва всеки, който иска да се отърве от труп.

Излязох от вонящата кола и открих, че навън мирише още по-лошо. Сякаш самият въздух бе отпадък, сякаш всички най-отвратителни миризми на Ню Йорк бяха събрани тук, заедно със самите отпадъци. Земно и въздушно сметище едновременно. А чайките, които се хранеха от него, крещяха за още. „Крилати плъхове“ — нали така им викаха? Едва сега разбирах защо.

Цяло ято накаца в краката ми, запляска с криле и започна да кряска срещу мен, сякаш щях да отнема храната им. Сякаш аз бях храната им. Остри жълти клюнове се насочваха към мен. Запитах се дали надушват кръвта на Уинстън по мен, дали могат да надушват миризмата на мърша, подобно на лешоядите.

Почувствах се притиснат до стената, обкръжен от кряскащи чайки и воня. Развиках се и размахвах ръце с надеждата да ги подплаша. Но те само започнаха да надават още по-силни крясъци. Почти не помръднаха, само една-две запляскаха с криле и се вдигнаха на сантиметър-два над земята. Оттеглих се в колата, седнах на предната седалка и се загледах в заключената порта.

Обърнах и отново се насочих към Уестърн авеню, като се движех покрай оградата и търсех някаква пролука.

— Хайде, изненадай ме — казах на глас. Напоследък животът ми поднасяше само гадости. Може би ми дължеше и нещо по-добро. Дори

и само едно, точно за момента, точно тук, в клоаката на Стейтън Айланд, където се изливаха всички отпадъци.

И точно когато пътят завиваше надясно, фаровете ми осветиха дупка в оградата. Голяма точно колкото да се провере човек. Дори човек, влачещ друг човек.

„Той трябва да има някъде майка“ — внезапно си помислих. Представях си я като типично мамче от предградията. Не знаех къде е израснал, така че може и изобщо да не беше мамче от предградията. Но точно така си я представях. Може би разведена, вече лишена от илюзии, но все още горда със сина си, завършил с общ успех 3.7. Разбира се, гордостта ѝ е била подлагана на изпитания през годините, когато Уинстън се забъркал с наркотици, след това с продажбата им и накрая — господ да ѝ е на помощ — се озовал в *затвора* за търговия с наркотици. Но нима отново не бе стъпил на крака? Нима нямаше почтена работа — добре де, *засега* само куриер, но не можеш да задържиш един талантлив човек дълго на подобно място, нали? Не и с неговия ум. Още преди да се усетиш и ще ръководи компанията, в която работи, вярвайте ми. А има и такова добро сърце, и всички го харесват — винаги всички са харесвали Уинстън... и нито веднъж не забрави да ми прати картичка за рождения ден. Сигурно все още пази онзи неугледен пепелник, който направи във втори клас, на някой рафт. Майката на Уинстън, която тази година нямаше да получи картичка за рождения ден. Нито през следващите години.

Искаше ми се да го бях разпитал повече за живота му. За каквото и да било, свързано с него. Дали *наистина* има майка, която чака картичките му, или приятелка, която в момента стои будна и се пита къде ли се е запилял, или брат, сестра или вуйчо. Но единственото, за което го бях питал, бе за бейзбола и за затвора. И го помолих да ми направи услуга, която го уби.

Спрях колата точно до разкъсаната ограда и изчаках малко, за да се уверя, че наистина съм сам. Да, доколкото можех да преценя, бях ужасно сам, сам в боклука, сам в цялата вселена.

— Диана — прошепнах името на спътницата в живота ми, но спътница само на единия, когото познаваше — Чарлз рекламния агент, работещ всеки ден от девет до пет, пълна противоположност на Чарлз прелюбодееца и съучастника в убийство.

Излязох от колата, заобиколих я, отворих вратата безпомощно и загледах как Уинстън се свлича на земята. Трябваше да се мъча да мисля за него като за *тяло* — като за нещо, което е останало, след като душата, която правеше от Уинстън Уинстън, вече го бе напуснала. Така бе по-лесно.

Хванах тялото за ръце и го повлякох. Веднага си дадох сметка, че изразът „мъртво тегло“ не е някакво недоразумение. Мъртвото тегло означава неподвижен предмет, а паниката — неустоима сила, но кой е казал, че неустоимата сила ще победи? Едва бях в състояние да помръдна *тялото*. С всеки опит го премествах само на няколко сантиметра. Имах чувството, че се дърпа в обратната посока — опъваше до скъсване раменете, лактите и китките ми. При тази скорост сигурно щях да го придвижа до другата страна на оградата до изгрев-слънце — точно навреме, за да могат дошлите рано-рано работници да ме видят и да ме предадат на полицията. „Това е той — щяха да кажат по-късно на очната ставка. — Мъжът, който мъкнеше умрелия в сметището.“

Но макар и мъчително бавно, все пак напредвах. Изработих си своеобразна рутина — здраво дърпане, спиране за глътка въздух, следващо дърпане. Така успях да завлека тялото до оградата, без да преживея нито един инфаркт. А и до изгрева имаше още много часове — бе едва дванадесет и половина, както показваше луминесцентният ми „Мовадо“. Подарък от Диана за четиридесет и втория ми рожден ден. Тя сигурно вече се питаше къде ли съм. Сигурно се *тревожеше*, а в това беше най-добрата от всички, които познавах.

Изрових клетъчния телефон от джоба на палтото си, отворих го с треперещи пръсти и натиснах 2 — домашният ми номер. Номер 1 набираше автоматично кабинета на доктор Барън.

— Ало? — Гласът на Диана бе... да, загрижен.

— Здравсти, скъпа. Не исках да се тревожиш... ще се забавя повече, отколкото очаквах.

— Още ли си на работа?

— Да.

— Защо ми се обаждаш от клетъчния си телефон?

Наистина, защо?

— Излязох за кафе и изведнъж си дадох сметка колко късно е станало.

— О, добре. Още колко ти остава?

Добър въпрос.

— Около час, надявам се... трябва да покажем тъпата реклама утре сутринта. — Отчасти се изненадах до каква степен бях свикнал да изговарям лъжи, как бях в състояние да водя най-безгрижен разговор — „ще се забавя, скъпа“ — докато стоях до човек с половин глава.

— Добре, не се преработвай — каза Диана.

— Няма. — И добавих: — Обичам те, Диана.

За първи път произнесох името ѝ, което по класацията на признанията в любов заема някое от челните места и означава нещо много повече от просто стандартния начин да завършиш разговора. „Обичам те — обичам те“ е само една по-интимна версия на довиждане, но не и когато добавиш и име. Не и тогава...

— И аз те обичам — каза Диана и знаех, че го мисли. Тук нямаше нужда от име.

Прибрах телефона в джоба си, проврях единия си крак в отвора, наведох се и продължих да влача Уинстън.

Вонята тук бе още по-лоша — невероятно, но истина. Извън оградата я надушвах, но зад нея направо я ядях, вкусвах я воня по воня. Стомахът ми започна да се бунтува.

Замъкнах тялото още по-навътре в сметището, недалеч от една огромна планина от отпадъци. Отблизо купчината приличаше на един от онези храмове на слънцето, които бях виждал в Мексико Сити по време на една отдавнашна екскурзия с Диана. Беше още преди раждането на Ана и двамата прекарвахме сутрините в обикаляне на забележителностите, а следобедите — в унищожаване на черните си дробове с текила. Много секс, следван от продължителни пиянски дремки.

И сега какво?

Можеш да си мислиш най-общо каквото си искаш, но рано или късно определени начала те принуждават да търсиш отговори. Бях закарал тялото до сметището, бях го промъкнал през оградата от бодлива тел, бях го завлякъл до самото подножие на бога на отпадъците.

Погледнах ръцете си — същите ръце, които прегръщаха Диана, които биеха инсулинови инжекции на Ана, които бяха изследвали всеки сантиметър от тялото на Лусинда. Сега от тях бе поискано да

свършат под прикритието на нощта съвсем друг вид работа. Да изкопаят гроб.

Започнах да копая, да събирам с шепи боклук, остри парчета тенекия и кости, лепкави парчета хрущял и мазнина, мукава и картон.

До момента се бях опитвал да остана равнодушен, но сега се заех с работата с истински религиозен жар. Сякаш спасението на душата ми и собственият ми живот зависеха от обективизацията на събитията от тази нощ. Просто миризми, просто ръце, просто тяло. Бях се съсредоточил единствено върху копаенето — такава и такава дълбочина с такава и такава скорост. Дупката се разширяваше.

Вече бях целият в боклуци, затънал чак до лактите. Намирах се опасно близко до момента на *превръщането* ми в боклук.

Някъде в далечината чух нещо — като тътен на буря, която може би идваше насам, а може би не. А може и да не бе никаква буря. Звукът бе малко тънък за буря. А и доколкото можех да преценя, нощта бе повече или по-малко безоблачна. После го чух отново — този път бях нащрек — и накрая разбрах какво е. И с разбирането си го представих — черни заострени уши, срязана опашка и остри бели зъби, от които капе слюнка.

Приближаваше се. Кучето от бунището на моите кошмари.

Закопах още по-бързо, като разхвърлях най-гадните неща наоколо, подобно на куче, което се мъчи да изкопае зарит кокал. И с всяка секунда чувах как *истинското* куче приближава — дочувах кратки излайвания и ръмжене сред купчините отпадъци, които приближаваха и приближаваха, сякаш миризмата ми го привличаше.

Дупката вече бе достатъчно голяма. Станах, поех дъх веднъж, после втори път, като се приготвих за последното физическо усилие за нощта.

Внезапно пред мен шумно се вдигна цял облак чайки — същинска ревяща буря, обхваната от дива паника. Видях две горящи очи, взиращи се към мен през бунището.

Всички онези клишета за страх — за това къде се проявява най-напред истинският страх — „буца в стомаха“... „тръпки по гръбнака“... всички те се оказаха верни. Усетих го и на места, които най-малко би могъл да очакваш. Отзад на врата ми, където всяко косъмче настръхна. В гръдната кухня, където започна да вибрира като басова колона.

Двете очи приближаваха, а заедно с тях — и звук, който направи на решето и малкото нерви, които ми бяха останали. Не беше лай, не — а ниско, постоянно ръмжене. От онези, които сякаш ти казват — „не си добре дошъл“.

Започнах бавно да отстъпвам — една малка крачка след друга, а кучето (не можех да определя породата му; да кажем, човекодав) приближаваше все повече и повече.

Изведнъж се обърнах и побягнах. Може би не трябваше да го правя. Може би бе по-разумно да не откъсвам поглед от него. „Никога не показвай на куче, че те е страх“ — така съветват майките децата си от незапомнени времена. Това вбесява кучетата още повече, кръвта им кипва и отприщва кръвожадните им инстинкти.

Но има нещо друго, което отприщва кръвожадните инстинкти още повече. Месото. А аз най-великодушно бях предоставил на кучето много месо. В образа на Уинстън.

Трябваша ми няколко минути — няколко минути, през които се промъквах през оградата и се прибирах в колата — за да установя, че кучето не ме преследва.

И тогава го чух. Хрущенето и звука на разкъсвана плът, съпроводжани от лакомо мляскане и преглъщане.

Кучето от бунището изяждаше Уинстън.

ИЗВЪН РЕЛСИ 25.

Трябваше да се отърва от синия сейбъл.

Беше нает от „Долар рент а кар“ от някой си Джонатан Томас. Една от четирите шофьорски книжки, които Уинстън държеше в иначе празния си портфейл.

Най-лесното нещо е да си купиш самоличност, ми бе признал Уинстън. И той разполагаше с цели четири. Когато бях млад и идеалист, търсенето на идентичност бе нещо като дългоочакван ритуал при инициация. А Уинстън просто си купуваше (или крадеше) своите, като се грижеше да има и малко резервни — просто за всеки случай.

В случай, че някой го помоли да го отърве от някого.

А сега аз трябваше да се отърва от колата.

Или в известен смисъл да се погрижа за нея. На връщане към Уестърн авеню минах през магистралата. Беше потънала в мрак и просвирвах звуците на хранещото се куче, натисках бутона за превъртане и ги слушах отново и отново, въпреки желанието си. Когато слушаш как ядат някого, лесно можеш да пропуснеш неща като пътни знаци. Озовах се в част от Стейтън Айланд, за която изобщо не знаех, че съществува — земеделски район, редици поля и богоугодни силози, издигащи се в далечината. Само два пропуснати знака към задръстените с коли градове и изведнъж се намирах в Канзас.

Но не бяха изчезнали *всички* признаци на градския живот. Минах покрай голямо гробище за автомобили. Приличаше на същинско бласто за останки, натрупани около кално езеро. Някои от тях бяха наполовина потънали в него. Още една изоставена ламарина едва ли би била забелязана, нали?

Плавно отбих от пътя и се насочих към гробището, като спрях колата до самата вода. Огледах купето за последен път, като внимавах да не пипам парчетата плът, залепнали по пода и седалките. Когато отворих жабката, там ме чакаше изненада. Пистолет. Пистолетът на Уинстън. Така и неизползван, защото друг пистолет бе пръснал черепа му по-рано. Освободих от скорост, измъкнах се от предната седалка и

само след едно леко побутване автомобилът плавно се плъзна в блатото, където най-сетне спря. От тинята се подаваше само антената.

Не ме биваше много в религията — не си спомнях нито една подходяща за случая молитва. Но въпреки това постоях там за минутка и прошепнах нещо. В негова памет.

После се обърнах и закрачих.

Как щях да се прибера вкъщи?

Можех да извикам такси, но знаех, че правят записи. Трябваше да се добера до града, където прибирацията се вкъщи Чарлз Шайн нямаше да буди никакви подозрения. Просто поредният служител, останал до късно на работното си място.

Минах покрай една бензиностанция. Можех да видя самотния мъж с вид на индианец, който четеше списание в едва осветената си кабина. Заобиколих и потърсих тоалетна. Имах късмет.

Тоалетните на бензиностанциите са досущ като тоалетните в Китайския квартал, които пък приличат на черните дупки в Калкута, или поне така си мислех. Нямаше тоалетна хартия. Огледалото бе счупено, а мивката бе задръстена с гадна мътилка. Но трябваше по някакъв начин да се почистя. Трябваше да намеря автобус или влак, за да стигна до града, а смърдых на помийна яма.

За щастие, имаше вода. Дори бе останал сапун в сапунерката — дебел жълтеникав къс, покрит с пяна. Измих ръцете си, наплисках лицето си с вода, дори свалих ризата си, макар че тоалетната бе леденостудена и от устата ми излизаше пара. Измих си гърдите и си сапунисах подмишниците. „Курвенска баня“, нали така го наричаха? А в последно време бях станал абсолютна курва. Бях продал всичко, в което бях вярвал.

Облякох си ризата. Вдигнах ципа на якето. Излязох и тръгнах.

Просто поех в необходимата посока. Не исках да разпитвам човека от бензиностанцията, който можеше да запомни изглеждащия като безумец бял мъж, появил се изневиделица без кола.

След половин час открих някаква автобусна спирка. И когато след още половин час пристигна празният автобус, се качих. Отново изкарах късмет. Отиваше към Бруклин, където ме остави до спирката на метрото.

У дома.

Нещо, на което бях благодарен след нощ, прекарана в копаене на гроб. Четири здрави стени от чисти жълти дъски и покрит с черна смола покрив, увенчан с впечатляващ комин. Агентът за недвижими имоти, който ни бе продал къщата, я бе описал като колониален център. Най-важното бе, че нищо не може да ти се случи в колониален център, нали така? А извън него можеше да става каквото си ще.

Слязох от таксито, заобиколих до задния вход и се опитах да отворя и затворя вратата колкото се може по-тихо. Въпреки това чух как Диана се размърда горе в спалнята.

Направих още едно посещение до тоалетната — този път тя бе много по-привлекателна от предишната. И по-чиста. Приятни жълти кърпи, окачени на стената, репродукция на Дега до тоалетната чиния... „Къпеща се жена“?

Този път свалих всичко от себе си и останах само по боксерки. Сапунисах обилно една от кърпите и старателно изтърках цялото си тяло. Така бе по-добре — миришех почти поносимо. Извадих пистолета от джоба на панталоните си и го прибрах в куфарчето.

Качих се в спалнята, където пипнешком си проправих път в мрака (ритнах обувка с високо токче) и накрая се озовах в леглото.

— Мил си се — каза Диана. Не беше въпрос.

Естествено. Беше усетила миризмата на сапун, бе чула и течащата вода. И защо прибирацията се късно от работа съпруг ще се мие, преди да се пъхне в леглото? Точно този въпрос си задаваше в момента. И не можех да й дам правдоподобен отговор.

„Стига глупости, Диана — можех да й кажа. — Не съм бил с друга (разбирай — с Лусинда). Погребвах един труп. На мой приятел, когото наех да ме отърве от един, който ме изнудва, защото ме хвана с друга жена. Сега разбра ли?“

— Имах много работа и съм уморен — отвърнах й. — Нямах време да си взема душ.

Не бе най-доброто обяснение, като се замислиш. Особено в малките часове на нощта. Защо просто да не изчакам до сутринта? Но може би щеше да свърши работа.

Защото Диана измънка утвърдително. Може би я гризяха съмнения, може би я гризяха съмнения относно цялото ми поведение напоследък, но вероятно бе прекалено уморена, за да повдига въпроса.

Не и в два през нощта. Не и след като бе прекарала цяла вечер в очакване да се върна.

— Лека нощ, скъпа — казах и се наведох да я целуна. Миришеше на мляко и бе топла. Бях си у дома.

Сънувах. На сутринта си спомнях отделни детайли.

Бях на свиждане в болница. Носех цветя и кутия сладкиши. Стоях до рецепцията и чаках да ме извикат в стаята на болния. Но кой беше той? Самоличността на пациента се смени няколко пъти, както често се случва в сънищата — първо е един, после някой друг. Отначало отивах на свиждане на майката на Диана, но когато стигнах до стаята, в нея лежеше Ана. Цялата беше набучена със системи и не ми обърна внимание. Отидох да се срещна с доктора. А когато се върнах в стаята, там лежеше Диана, изпаднала в кома. Диана. Спомнях си ясно следващата част от съня — как крещя в коридора да дойде лекар, въпреки че там вече *имаше* лекар — всъщност доктор Барън, която ми обясняваше, че не можели да извикат лекар, било невъзможно.

Накрая като че ли виковете ми свършиха работа. *Дойде* лекар. Но той също си сменяше самоличността — отначало бе шефът ми Елиот, после някой, който би могъл да бъде и съседът ми, а накрая — Васкес. Да, събудих се със спомена за физиономията на Васкес срещу мен в коридора. Отначало беше безчувствен, после зложелателен и накрая подъл, но във всички случаи — глух за молбите ми. Диана умираше, а той не правеше нищо, за да ѝ помогне. Нищо.

На сутринта, след като Диана тръгна на работа, а Ана — на училище, отново се качих при кантонерката. За поредното посегателство върху фонда на Ана.

ИЗВЪН РЕЛСИ 26.

Този път във влака не прочетох първо спортните страници. Не прочетох за жалката загуба на „Джайънтс“, за купуването на поредната платинена звезда от „Янките“, за вечното търсене на капитан за „Никс“.

Поне за един ден загърбих арабското прочитане на вестника (тоест отзад напред) и го прегледах като всеки порядъчен и загрижен гражданин. Загрижен от напрегнатата обстановка в Близкия изток, от продължаващите спорове в Конгреса, от тревожните тенденции на борсите. И, разбира се, от ръста на престъпността. И по-специално на убийствата.

Бях слушал новините, докато вземах душ и — за мое голямо облекчение — не чух нищо конкретно. Вярно, някой беше убит — винаги има убити в Ню Йорк. Но този някой бе жена на двадесет и една годишна възраст, при това францужойка. Или италианка. И в двата случая — туристка.

В градското издание на „Таймс“ също не се споменаваха за жертви — мъже. Нито пък в притурката за Лонг Айланд. Разбира се, дори и да беше открит някой, това бе станало твърде късно, за да се отпечата.

Но днес живеем в модерни времена. Първото нещо, което направих, като отидох в офиса си и поздравих секретарката си, бе да вляза в Мрежата.

Прегледах електронните притурки на два вестника. Не се съобщаваха нищо за намерен убит мъж в Ню Йорк.

Добре.

Прекарах останалата част от сутринта в опити да не мисля за Уинстън. В опити да не мисля за стоте хиляди долара от фонда на Ана, които вече не бяха нейни. За това как се предавах — как окончателно и безсмислено се предавах.

По-лесно бе да се каже, отколкото да се направи. През обедната почивка отново посетих брокерската къща на Дейвид Лернер на

Четиридесет и осма улица.

Донякъде ми помогна това, че трябваше да ида до студиото и да прегледам почти готовата реклама за аспирин с Дейвид Франкел. Накарах режисьорът да ми я покаже няколко пъти. Не беше най-добрата реклама, която бях виждал. Но не беше и най-лошата. Обърнах особено внимание на музиката, която ми приличаше на нещо взето от музикална къща, работеща на парче. Разбира се, може би наистина беше от подобна къща — нещо, поръчано за три хиляди долара и продадено за четиридесет и пет.

Дейвид — „Д“-то от „Т & Д Мюзик“ — днес се държеше много по-представително. Сякаш вече бях истински партньор в начинанието. Може би защото *наистина* бяхме партньори. Партньори в източването на съмнително спечелените пари на агенцията и клиента.

— Бъди сигурен, че клиентът ще я хареса — увери ме Дейвид, след като режисьорът (казваше се Чък Уилис) пусна рекламата още три или четири пъти.

Замислих се как при поръчките, които *досега* изпълнявах, нямаше значение дали на клиента му е харесало, или не. Как винаги на първо място бе стоял въпросът дали на нас ни харесва. Но бе трудно да се влюбиш в клип, в който някаква домакиня просто чете характеристиките на аспиринна направо от шишето.

Въпреки това трябваше да видя рекламата и да се направя, че ме е грижа за нея. Сякаш си заслужаваше да я преглеждам и да правя по някоя забележка тук-там, за да излезе по-добре.

Посочих им моментите, които според мен можеха да се изрежат. Посъветвах ги да се постараят гласът да звучи по-ясно. Щях да спомена нещо и за захаросания музикален съпровод, но тогава някой можеше да открие, че благодарение на него сме прибрали незаконно над четиридесет хиляди.

Когато към два се върнах в офиса, някакъв напълно непознат човек оставяше пощата ми на бюрото на Дарлин. Разбира се — това бе новият ми куриер.

Попитах го къде е Уинстън. Не очаквах, че ще го направя.

Мъжът се усмихна и сви рамене.

— Не дойде. — Трудно му бе да произнася думите. Зачудих се дали не е някой от бавноразвиващите се, за които ми бе споменал Уинстън.

— Аха — казах. — Ясно.

Дарлин му се усмихна.

— И без това изглеждате по-добре от него.

От Уинстън.

Мъжът се изчерви.

— Благодаря.

Гледах го как си тръгва. „Животът продължава“, казват хората, когато някой умре. И доказателството се намираще право пред мен. Уинстън бе мъртъв от по-малко от ден, а заместникът му вече бе поел обиколките му. Като едновременно омаловажаваше и придаваше още по-голяма важност на станалото през изминалата нощ. Пригади ми се.

Късно следобед имах творческо събрание.

Точно нещо, което да отвлече мислите ми, както се надявах. Събранието се проведе в три и половина в заседателна зала, предварително наета от Мери Уиджър.

Екипът ми от умърлушени творчески ръководители най-прилежно ме слушаше. Държаха тефтери и химикалки и се опитваха да изглеждат поне наполовина заинтересувани от онова, което казвах. Бяха умърлушени, защото им бе възложена нова поръчка — някакво комбинирано лекарство против простуда и главоболие — вместо нещо като *предишната* им работа — което смятаха за истинска реклама, за която си заслужава да дадеш всичко от себе си. Бяха умърлушени и защото повече или по-малко дословно им повтарях стратегическия план, прилежно подготвен от Мери Уиджър и раздаден на всички. Стратегически планове, много напомнящи теоремата на Фуко — тромави, сложни и неразбираеми за никого. Навремето, в безгрижното минало, просто не им обръщах внимание. Пишихме рекламата, всички се заливахме от смях, и според полученото пишехме стратегически план.

Вече не беше така. Сега четях думи като „целева аудитория“, „степен на комфорт“ и „наситеност“, без да се изчервя нито веднъж. Прилежна работна пчеличка, вършеща онова, което трябва да вършат прилежните работни пчелички — да бръмчи неуморно, докато стратегическият план не бъде прочетен до последната точка.

Прибрах се в офиса си и затворих вратата. Обадох се на Диана.

— Здравсти. — Не бях сигурен защо точно ѝ се обаждам, но си спомних дните, в които ѝ звънях от работа всеки ден. Понякога повече от веднъж.

Когато спряхме да разговаряме, когато вместо за истинските неща започнахме да си говорим само за дреболии, спрях да ѝ звъня по три пъти на ден. А имаше и дни, в които изобщо не се обаждах — цели денонощия, без да разменим нито дума.

А сега имаше толкова много неща, за които също не можех да говоря с нея — неща, от които се срамувах. Неща, за които едва бях в състояние да мисля.

Но въпреки това ѝ звъннах.

— Здравсти и на теб — каза Диана. — Всичко наред ли е?

— Да, разбира се.

— Сигурен ли си, Чарлз?

Дотогава не бях разбрал, че Диана не провежда просто обикновен разговор с мен. Че тя *знае*, че нещо с мен не е наред. Без подробности, но това ѝ бе достатъчно.

Но не се възползвах от изпечилата ми се възможност. Още не. Не можех.

— Да, всичко е наред, Диана — казах ѝ. — Просто исках да те чуя. Да видя как си.

— Добре съм, Чарлз. Наистина. Но се тревожа за теб.

— За мен ли? Добре съм. Сериозно.

— Чарлз?

— Да?

— Не искам да си мислиш... ами...

— Да?

— Не искам да си мислиш, че не можеш да *поговориш* с мен.

В думите ѝ имаше нещо сърцераздирателно. Да поговорим — определено най-лесното нещо, което могат да направят двама души. И същевременно *най-трудното*. Най-невъзможното нещо на света.

— Аз... наистина, Диана. Няма нищо. Просто исках да те чуя. Да ти кажа... че те обичам. Това е всичко.

Мълчание от другия край на линията.

— И аз те обичам.

— Диана, помниш ли...

— Кое?

— Как се правех на фокусник на едно парти на Ана? Бях купил разни фокуси от един магьоснически магазин. Помниш ли?

— Да, помня.

— Бях добър. На децата им хареса.

— Да. На мен също.

— Когато обърнах онази шапка, помниш ли? И те си помислиха, че ще ги поля с мляко. А от нея заваляха конфети. Охкания и ахкания.

Мислех си за всичко това днес, защото може би търсех някакъв друг вид магия.

— Дейвид Копърфийлд не може да ти стъпи на малкия пръст.

— Е, с изключение на някой и друг милион.

— Кой го е грижа?

— Не и мен.

— Да не мислиш да си сменяш работата?

— Не зная. Никога не е късно, нали?

— Да. Сигурно.

— И аз така си помислих.

— Чарлз?

— Да?

— Говорех сериозно. За това, че можеш да поговориш с мен. Нали?

— Разбира се.

— Навреме ли ще се върнеш?

— Да.

— Е, до довечера тогава.

Докато затварях, си помислих, че всъщност може да стане така, че всичко да се обърне към добро. Е, не всичко, но най-важните неща. Знаех кои са те — гледаха ме от снимката двадесет и пет на тридесет, поставена в рамка на бюрото ми.

И точно тогава всичко тръгна на лошо.

ИЗВЪН РЕЛСИ 27.

Защото след две минути извъня телефонът.

Две минути след като бях разговарял с Диана, бях гледал снимката на семейството си и си мислех, че всичко в края на краища би могло да се оправи.

Телефонът извъня. После извъня отново. Дарлин по всяка вероятност бе някъде навън и си говореше за момчета с колежките си офис администраторки — както обичаха да се наричат секретарките напоследък, като компенсация за мизерните си заплати.

Така че вдигнах слушалката.

Имаше повече от сто души, които биха имали някаква причина да се обаждат. Много по-късно ги преброих, за да имам какво да правя. В общи линии, всеки, когото познавах — може би всичко на всичко стотина души, от които би могло да се очаква да вдигнат слушалката и да наберат номера ми. Не че не очаквах това обаждане, разбира се. В много отношения очаквах именно *него*. Но си го представях по съвсем различен начин. Представях си, че от другата страна на линията ще бъде *Васкес*.

Но не бе Васкес.

Беше тя.

Само че гласът ѝ странно напомняше за един друг момент и на друго място. Същият глас на малко момиченце. Страхотно мил и приятен, когато излиза от малки момиченца, и предизвикващ тежест в стомаха, когато е на някой друг.

— Моля те, Чарлз — проплака гласът. — Трябва да дойдеш. Веднага!

Помислих си няколко неща наведнъж. Например *къде* се намираше. У дома? В офиса? Къде? Същевременно се питах какво я е накарало отново да говори като уплашено дете. Въпреки че знаех какво. Знаех.

— Трябва да... о, господи, моля те! — прошепна тя.

— Къде си? — попитах я. Добър логичен въпрос — един от четирите главни „К“, на които те учат във факултета по журналистика. Какво, Къде, Кога, Как? Независимо че я питах с глас, който звучеше не по-малко уплашено от нейния.

— *Моля те...* следи ме... той ще...

— Какво става, Лусинда? Какво се е случило? — Кое то беше същинският въпрос в края на краищата.

— Той ще ме нарани, Чарлз... Той... той си иска парите... той...

— И изведнъж думите ѝ заглъхнаха и си представих какво става. Видях как телефонната слушала бива изтръгната от ръцете на Лусинда и микрофонът изчезва в голям черен юмрук. Представих си стаята, която приличаше досущ на стаята в Алфавет Сити, макар и да не беше. Представих си и лицето ѝ и въпреки че се опитвах да извърна очи, не го направих. Не гледай... недей...

Отново заговори някой. Но този път не беше тя.

— Чуй ме, *шибаняк*. — Васкес. Но не онзи, когото познавах. Фалшивият предразполагащ тон бе изчезнал и на негово място се бе настанила внимателно контролирана ярост. Ярост, пусната за момент на свобода, която сега размахваше крака, риташе, подскачаше и танцуваше върху всичко, което се изпречеше на пътя ѝ.

— Решил си, че може да се ебаваш с мен? Че можеш да подредиш *мен*? Ти, жалка нещастна подлога. *Мен*? Пъхаш някакъв педал в колата и какво? Очакваш *да ми нарита* задника? Да не си се смахнал? Твоето *момиче* е тук, ясно? Курвата ти е точно до мен. Каж ми, че разбираш, *шибаняк* скапан.

— Разбирам.

— Разбираш на майка си *путката*. Да не се мислиш за някакъв гангстер или какво? Пращаш ми някакъв клоун да ме преебе? *Мен*?

— Виж... разбирам. Аз...

— Разбираш? Домъквай си задника тук със стоте бона, или ще пречукам тая тъпа кучка. Разбираш ли *това*, Чарлз?

— Да. — Пък и кой не би го разбрал? Нима имаше някой, който да не разбере целия ужас и сериозност на ситуацията?

Отново бяхме на въпроса Къде. Попитах го за адреса.

Този път беше в друга част на града. Испанският Харлем. Място, където не бях стъпвал никога, с изключение на едно преминаване на

път за някъде другаде — към „Янки Стейдиъм“ или към магистралата през Бронкс.

Обадох се на Витал и поръчах кола. Отворих заключеното си чекмедже и напъхах парите в куфарчето си — държах ги там в очакване да дойде моментът. Вътре лежеше още нещо — пистолетът на Уинстън. За секунда си помислих дали да не го взема, но после размислих. Какво бих могъл да направя аз?

На излизане минах покрай Мери Уиджър и тя ме попита станало ли е нещо.

Семейни проблеми, обясних й.

След петнадесет минути карах по Трето авеню. Колата мъчително си проправяше път покрай паркирали хладилни камиони, автомобили на „Федерал Експрес“, микробуси, джипове, такситата и тротинетки.

Но може би не се движехме толкова бавно, колкото ми се струваше. Може би просто си представях какво ще направи Васкес с Лусинда и си мислех, че няма да позволя това да се случи отново. Не и за втори път в един живот. Когато вдигнех поглед и виждах някакъв знак — Шеста улица например — ми се струваше, че съм го виждал още преди.

По средата на пътя открих, че ръката, с която държа куфарчето, е станала безчувствена. Стисках дръжката толкова силно, че кокалчетата ми бяха побелели. И си спомних една игра, която навремето често играехме с Ана. Беше нещо като номер — молеше ме да държа показалеца й, да го стискам в юмрук точно пет минути и после да го пусна. Винаги умираше да се смее, когато се мъчех да разтворя схванатите си пръсти. Точно така се чувствах и в този момент — не само ръцете ми, но и цялото ми тяло. Като парализиран. Както се чувствах в онзи стол в хотел „Феърфакс“. Жената, в която бях влюбен, я изнасилвах на не повече от метър и половина от мен, а аз, като някаква жертва на сънна болест, можех да върша всичко, с изключение на едно. Да действам.

Най-накрая задръстванията на Ийст Сайд останаха зад нас. Бутиците, супермаркетите и заведенията за обществено хранене отстъпиха място на по-скромни магазинчета и кръчми, а над входовете им все по-често започнаха да се появяват испански думи.

Жилищният блок се намираше на Сто двадесет и първа улица, между Първо и Второ авеню.

Озовах се между някакво обменно бюро, фризьорски салон, кръчма и две опожарени сгради. По средата на пресечката някакъв човек си бе настанил сергията и продаваше печени кестени. Друг, който подозрително напомняше на търговец на дрога, изпробваше клаксона си и говореше в скъпо изглеждащ клетъчен телефон точно пред входа на сградата.

Помолих шофьора да ме изчака. Той не бе особено въодушевен, но работата му не му позволяваше да ми откаже направо.

— Може да се наложи да пообиколя — каза той.

Не му отговорих. Гледах блока и се чудех дали ще успея да вляза. Във входа се мотаеха трима души и никой от тях нямаше вид на човек, когото би могъл да помолиш да те упъти. Приличаха на лицата от полицейските табла — от хората, които няма да си дръпнат ръката, докато портфейлът ти не се озове в нея.

А днес носех нещо много повече от портфейл. Носех портфейла си и сто хиляди долара допълнително.

В мига, в който излязох от колата, чух как вратите ѝ се заключват. „Оправяй се сам“, казваха ми те. И наистина трябваше да се оправям сам. Очевидно се бях превърнал в център на вниманието на Сто двадесет и първа улица, между Първо и Второ авеню. Помислих си, че тук рядко спират луксозни лимузини. А още по-рядко от тях излизат добре облечени бели мъже със скъпи кожени куфарчета в ръка. Продавачът на кестени, търговецът на наркотици и тримата от входа на блок 435 не сваляха очи от мен. Гледаха ме като някаква недружелюбна публика, жадна за зрелища.

Не знаех дали не трябва да се изкача забързано нагоре по стълбите, като зает с нещо важно човек, или да тръгна спокойно и бавно. Накрая се получи нещо средно — тръгнах като човек, който много добре знае накъде се е запътил, но не изгаря от желание да отиде там. Когато стигнах до входа, където напуканият асфалт беше изпъстрен с надписи с тебешир и спрей („Sandi es mi Mami; Toni y Mali...“), обърнах на тримата портиери толкова внимание, колкото си обръщат един на друг средните жители на Ню Йорк — не ги погледнах. Очите ми бяха приковани към стълбите и парчето износен мокет, отделящо кафявия цимент от сбръчкания жълт линолеум.

— Ей...

Единият от мъжете ми каза нещо. Надявах се да се обръща към някой от приятелите си, но бях съвсем сигурен, че говори на мен. Беше облечен в неподходящо големи за него баскетболни маратонки и широки панталони — всичко, което можех да различа от него, тъй като погледът ми бе забоден надолу.

Погледнах към испанското лице на средна възраст, което би ми изглеждало съвсем на мястото си зад гише в „Макдоналдс“, но не и в центъра на Испанския Харлем, когато нося сто хиляди долара в куфарчето си. Освен това лицето ме гледаше навъсено, сякаш се бях оплакал, че в менюто ми няма френски картопки. А и къде точно е майонезата в бургера ми?

Продължих напред като същински полузащитник, насочил се към точно определеното място. Към вратата — тя бе полуотворена и не предполагаше съпротива.

— Къде си тръгнал?

Беше същият мъж. Произнасяше думите със силен акцент и натърти върху къде. Интонацията играеше важна роля тук — току-виж съм си помислил, че се опитва да ми помогне — „Кажи ми къде отиваш и може и да те упътят“. Не. Мъжът питаше какво право имам да идвам тук.

— При Васкес — казах аз. Беше първото нещо, което изскочи в главата ми, като изключим „Помощ“! Щом кажеш нечие име, думите ти звучат убедително. Може би името им бе познато и не им се искаше да се забъркват с него. А може пък и да не го знаеха. „Васкес, тоя пък кой е?“ — но въпреки това можеше да се поколебаят да навлязат в нечия чужда територия. Сам човек е удобна плячка, но ако не е сам? Тогава какво?

Както и да е, резултат имаше.

Влязох безпрепятствено. Разбира се, асансьор нямаше. Вземах по две стъпала наведнъж. Лусинда ме чакаше. „Той ще ме нарани, Чарлз...“ Може би ме чакаше и собственият ми край.

Стълбището вонеше на телесни течности — на урина, сперма и кръв. Подхлъзнах се на кора от банан, която се оказа използван презерватив, и едва не паднах. Чувах нечий призрачен смях, но не можех да определя откъде. Смях, който можеше да бъде весел, а може и да не беше. Не можех да определя.

Почуках на вратата и Васкес ми отвори. Чух една-едничка дума, преди да бъда вмъкнат вътре и залепен за стената. Зашлеви ме през лицето. Усетих вкуса на собствената си кръв. Пуснах куфарчето на пода и се опитах да се прикрия. Зашлеви ме отново. И отново.

— Спри... Нося ги, ето... ето... — Той продължи да ме удря, разтворените му длани се провираха между вдигнатите ми ръце.

И изведнъж спря.

Отпусна ръце, стисна юмрук, пое си дълбоко дъх, после отново. Поклати глава и издиша. И когато най-сетне проговори, гласът му бе почти нормален. Сякаш бе имал нужда да даде малко воля на яда си, преди отново да стане самия себе си.

— Мамка му — каза, сякаш се радваше, че всичко е свършило. — Мамка му.

И после:

— Носиш ли парите?

Поемах въздух трескаво, като астматик по време на пристъп. Лицето ми пареше на местата, където ме бе зашлевил. Успях някак си да посоча към пода. Към куфарчето. Апартаментът имаше най-малко две стаи — чувах някакъв звук зад съседната врата. Тихо подсмърчане.

— Къде е тя? — Устната ми беше разцепена и фъфлех.

Васкес не ми обърна внимание. Отвори куфарчето и го обърна. Гледаше как пачките стодоларови банкноти се разпиляват по пода.

— Добро момче — каза Васкес с тон, с който обикновено се говори на куче.

Ясно я чувах в съседната стая. В апартамента — доколкото виждах — нямаше почти никакви мебели. Стените с цвят на жълтък бяха осеяни с мръсни петна и следи от изгасени цигари.

— Искам да я видя.

— Натам — каза Васкес.

Минах през полуотворената врата. В стаята цареше полумрак, щорите на прозорците бяха спуснати. Различих стол, поставен до отсрещната стена. Видях и кой седи на него.

— Добре ли си?

Тя не ми отговори.

Беше напълно неподвижна. Като дете в черква, на което непрекъснато са му повтаряли да стои мирно и тихо. Не изглеждаше наранена, но носеше само комбинезон.

Защо бе само по комбинезон?

Чувах как Васкес брои парите в съседната стая. „Шейсет и шест и сто, шейсет и шест и двеста...“

— Дадох му парите — казах аз.

Но може би не достатъчно бързо. Бях казал „Съжалявам, нямам“ и Уинстън бе мъртъв, а Лусинда се бе озовала тук по белъо. Искях да се раздвижи, да ми отговори, да спре да подсмърча... да разбере, че каквото и да ѝ се е случило, колкото и пъти да не съм оправдавал очакванията ѝ, краят на всичко вече се вижда. Искях да пресече финала и да не се обръща назад.

Но тя не помръдваше. Не отговаряше.

Трябваше да направя нещо. Бях взел парите на Ана, бях убил Уинстън, бях позволил Лусинда да бъде отвлечена на улицата. Бях направил всичко това само за да запазя тайната и дори Лусинда да беше един от хората, които искаха да я пазя, пак трябваше да направя нещо.

Васкес влезе в стаята и каза:

— Точно са.

Щях да се махна оттук и да ида в полицията. Нещата бяха стигнали прекалено далеч. Това беше правилното решение. Но още докато си казвах най-решително какво точно трябва да правя, докато набирах решителност да посрещна този неприятен... добре, дори ужасен дълг, чух как *другият* Чарлз започна да нашепва в ухото ми. Онзи, който ми казваше колко близо сме до края. Онзи, който ме убеждаваше, че миналото си е минало, а сега съм *на крачка* да се разделя завинаги с него.

— Добре, Чарлз — каза Васкес. — Добре се справи. До скоро...

Или ме чакаше да си тръгна, или самият той щеше да се махне.

— Взимам я с мен — казах аз.

— Разбира се. Да не мислиш, че ми е притрябвала тая кучка?

Лусинда продължаваше да мълчи. Не бе казала нито дума.

— Най-добре отсега нататък да си стоиш у дома, Чарлз. На *Лонг Айланд*. — Държеше куфарчето ми. — Направи ми една услуга, не се мъчи да ми погаждаш повече такива смахнати номера. Няма да ме намериш, разбираш ли? Аз се... мествя.

И си тръгна.

Стоях и слушах отдалечаващите се надолу по стълбите стъпки, все по-тихи и по-тихи, докато не изчезнаха съвсем.

„Аз се... местя.“

Неизвестно защо му вярвах. Или може би просто исках да му повярвам. Или може би защото Васкес знаеше, че можеш да пускаш кръв на някого само докато той не бъде официално признат за мъртъв.

— Помислих си, че този път ще ме убие — бавно и тихо каза Лусинда. Гледаше в някаква точка над главата ми. Дори в тъмното виждах, че трепери. — Опря пистолет в главата ми, каза ми да си прочета молитвите и дръпна спусъка.

— Ще те заведа в болница, Лусинда. После отивам в полицията.

— Разкарай се, Чарлз — каза тя.

— Не може да му се размине. Не може да ти причинява това. Нещата отидоха твърде далеч. Разбираш ли ме?

— Разкарай се, Чарлз.

— Моля те, Лусинда... ще се обадим в полицията и...

— *Изчезвай!* — Този път ми крещеше.

Така и направих. *Побягнах*. Надолу по стълбите, навън през вратата, обратно към чакащата ме кола. Обхванат от едно-единствено малко гузно чувство.

На невъобразимо облекчение.

ИЗВЪН РЕЛСИ 28.

Вярвах в продължение на около две седмици.

Вярвах, че възможно най-лошото вече е отминало. Че съм бил подложен на изпитание — на сурово изпитание, като някакъв съвременен Йов, но че е напълно възможно нещата най-накрая да са приключили.

Да, *трудно* ми беше да погледна Ана в очите. Много трудно. И да зная, че парите, които така спестовно бях заделял за нея, ги няма. Че грижливо изградената крепост срещу нейния ужасен настъпващ враг е предадена отвътре.

Беше ми трудно да гледам и Диана. Тя ми вярваше. Може би бях последното нещо на света, на което *вярваше*.

Разбира се, най-трудно ми бе да мисля за хората, които не можех да видя. Например Лусинда — която предадох не веднъж, а два пъти. И Уинстън. Когато предадох до гроб. Образите им крещяха за вниманието ми, подобно на деца, настояващи да бъдат забелязани. „Виж ме... виж ме.“ Опитвах се да не ги виждам, опитах се да завра Уинстън на място, където не бих могъл да го открия. Но винаги го откривах. Когато вземах поредното служебно писмо или четях статия за финала по бейзбол, той винаги ми казваше по едно здрасти. Виждах го да лежи там, където го бях оставил. Затварях очи, но образите не изчезваха. Подобно на светкавицата на фотоапарат, която прогаря ретината ти.

И въпреки това бях изпълнен с надежда.

Надявах се на две неща. Че Васкес наистина е имал предвид онова, което каза. Че е разбрал, че кладенчето е пресъхнало и че няма смисъл да се връща отново. Че се е *преместил*.

Както и че ще успея да възстановя фонда на Ана. Че чрез усърдно и постоянно мамене под покровителството на „Г & Д Мюзик“ ще мога да го възстановя такъв, какъвто беше. Че ще успея да го направя преди да се наложи да го използваме. Преди дори някой да забележи.

Е, в продължение на две седмици вярвах в това.

Тогава се появи някакъв мъж. Чакал ме. Така ми каза Дарлин.

— Какъв мъж? — попитах я.

— Детектив — каза Дарлин.

Отначало си помислих за Дик Трейси. За неделните комикси с нарисуваните в тях пародийни отражения на някогашните си истински образи.

— Детектив? — повторих аз.

— Да.

— Кажу ми, че ме няма — казах аз.

Дарлин ме попита сигурен ли съм.

— Да, Дарлин. Сигурен съм. — Позволих си в гласа ми да прозвучи нотка на раздразнение — защото раздразнението скриваше онова, което чувствах в действителност. Страх, разбира се.

— Добре.

И детективът си отиде. След което Дарлин ме осведоми, че бил *от полицията*.

На следващия ден се появи отново.

Този път, когато слязох от асансьора, стоеше в средата на фойейето.

— Господин Шайн?

Веднага забелязах, че не беше нечий рекламен представител — не носеше материали, и че не си търси работа — нямаше портфолио.

— Детектив Палумбо — каза той. Точно като по филмите. С типичния нюйоркски акцент, който винаги звучи малко фалшиво в тъмната кинозала.

Точно така говореше детектив Палумбо. Но не приличаше на никакво представление. Съвсем истинска двойна брадичка и корем, който никога не се е напрягал във фитнес зала. Разбира се, носеше съвсем истинска значка.

— Да? — казах аз. Порядъчен гражданин, готов да помогне на пазителя на закона.

— Може ли да поговорим?

Разбира се. Няма проблем. С каквото мога да ви помогна?

Минахме покрай Дарлин, която ме изгледа някак укорително. „Нали те *попитах* дали наистина искаш да го разкарам?“

Влязохме, затворих вратата, направих му знак да седне и се настаних на мястото си. През цялото това време водех объркан разговор със самия себе си. Задавах си хиляди въпроси, на които не можех да отговоря. Например, какво търси полицейски детектив тук? Да не би Лусинда да е размислила и сама да се е обадила в полицията?

— Познавате ли Уинстън Бойко?

Не. Детектив Палумбо бе дошъл тук заради друго. Заради Уинстън.

— Моля?

— Познавате ли Уинстън Бойко?

Добре. Какви бяха възможностите ми? Едната — „Не, не го познавам“ — не съществуваше. Маса хора можеха да се закълнат в обратното — Дарлин, Тим Уорд, както и половината от шестия етаж.

— Да.

Детектив Палумбо драскаше нещо в малкото си тефтерче, което по някакъв почти магически начин се бе появило в ръцете му. Очевидно чакаше да кажа още нещо.

(Идва детектив и те пита дали познаваш човека, който ти носи всеки ден пощата, а ти отговаряш... как беше? „Да“, точно така. И без да се поинтересуваш *защо*?)

— Защо питате, детектив?

— Изчезнал е — каза детектив Палумбо.

Много по-добре, отколкото „Намерен е мъртъв“. Можех да крещя каквото си искам за този неочакван разпит, но изчезналият Уинстън определено бе по-добра новина от мъртвия Уинстън.

— Така ли? — казах аз.

Детектив Палумбо имаше червен белег на носа. Следи от очила? А малкия белег на брадичката? Порязване при бръснене? Проучвах лицето му, сякаш можех да открия някакви отговори в него. Например, какво си мислеше, че зная.

— От две седмици — каза Палумбо.

— Хммм. — Реакциите ми бяха сведени до нечленоразделни едносрични отговори, докато мозъкът ми трескаво се опитваше да изгради някакво алиби.

— Кога го видяхте за последен път? — попита детектив Палумбо.

Добър въпрос. Може би малко подвеждащ, като например кой е последният левичар, спечелил купата на Американската лига? Всеки щеше да каже — Ястржембски. Но тук имаше уловка — всъщност е Вида Блу, левичарят вундеркинд от „Оукланд Ас“. Точно от оня тип въпроси, които обичаше Уинстън.

„Кога го видяхте за последен път?“

— Ооо, откъде да знам — отговорих накрая. — Някъде преди две седмици.

— Аха — каза Палумбо, като продължаваше да драска. — Каква по-точно беше връзката ви, господин Шайн?

Това пък какво означаваше? Та нали думата *връзка* се използва за хора, между които тя съществува? Като Лусинда и мен например. Ако Палумбо ме бе попитал каква е била връзката ми с Лусинда, щях да му отговоря — краткотрайна. Секс и насилие, а всъщност можете и да забравите секса.

— Той работи тук — отвърнах аз. — Носи ми пощата.

— Да — каза Палумбо. — Това ли е всичко?

— Да.

— Аха. — Палумбо гледаше снимката на семейството ми.

— Значи разпитвате... всички? — попитах с надежда.

— *Всички* ли?

— Нали разбирате, всички, които работят тук?

— Не — каза Палумбо. — Не всички.

Можех да го попитам — защо тогава тъкмо мен? Но се страхувах от отговора, който можех да получа. Въпреки това се чудех дали Палумбо *очаква* да го попитам тъкмо това.

— Е... ако това е всичко... — започнах аз, но ме прекъснаха.

— Та *кога* точно го видяхте? За последен път? — Палумбо бе вдигнал молива си над тефтерчето и чакаше. Напомни ми образ от онези стари британски драми, които непрекъснато се въртят късно вечер — царският палач с вдигната над главата брадва, чакащ сигнал.

— Не си спомням точно — казах аз. — Преди около две седмици, предполагам.

Предполагам. Не можеш да забраниш на някого да предполага, нали? Не можеш да го арестуваш и да го изправиш пред съда заради *неправилно предположение*.

— Преди две седмици? Когато ви е донесъл пощата?

— Да.

— Някога да сте се срещали с господин Бойко навън? Имам предвид така, неофициално?

„Да, веднъж в един бар. Но това беше бизнес.“

— Не.

— Господин Бойко разказвал ли ви е за себе си?

— Какво искате да кажете?

— Господин Бойко разказвал ли ви е някога за себе си? Само на вас?

— Не, нищо. Само за пощата... нали разбирате.

— За *пощата*?

— За доставките. Къде искам да изпратя това и това. Такива работи.

— Ясно. Това ли е всичко?

— Горе-долу. Да.

— Какво друго?

— Моля?

— Казахте „горе-долу“. За какво друго сте разговаряли?

— За спорт. Разговаряхме за спорт.

— Значи господин Бойко е спортен запалялко, така ли?

— Нещо такова. И двамата сме привърженици на „Янките“. — С всички сили се мъчех да използвам сегашно време. Не бе толкова лесно, когато си го представях лежащ безжизнено в основата на планината от отпадъци.

— Значи това е всичко. Говорели сте си за пощата и понякога за „Янките“.

— Да. Доколкото си спомням.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Имате ли представа как Уинстън се е сдобил с десет хиляди долара, господин Шайн?

— Какво?

„Чу го много добре.“

— В апартамента на господин Бойко бяха открити десет хиляди долара. Питам се дали нямате някаква представа как се е сдобил с тях.

— Не. Разбира се, че не. Откъде...

Питах се дали полицията не е проверила в брокерската къща и не е видяла колко акции съм продал. Нямах да изглежда добре, нали? Щеше да бъде... добре, подозрително. Но защо да ме подозират, че съм дал десет хиляди долара на Уинстън? Нямах причини да се паникьосвам.

— В агенцията ви са изчезвали компютри. Един от вашия етаж.

— Да, така е.

— Да сте срещали господин Бойко тук по време, когато не би трябвало да идва?

Компютри. Палумбо ме питаше за компютри. Разбира се. *Уинстън крадецът.* Уинстън, бившият затворник. Разговаряше с мен, защото подозираше, че Уинстън се е сдобил с парите, като е продавал крадени компютри. Трябваша му свидетели. Уинстън бе откраднал няколко компютъра, бе прибрал парите и се беше изпарил.

— Сега като го споменахте, се сещам. Засякох го веднъж. Бях останал след работно време.

— Къде по-точно?

— Отвън, във фоайето.

— Имал ли е някаква основателна причина да се намира тук след работно време?

— Като се замисля, не. И на мен тогава ми се видя странно. — Убивах го отново. Първо, когато бе жив, а сега и като мъртвец.

— Не го ли попитахте какво прави в сградата?

— Не.

— И защо не?

— Не зная. Просто не го направих. Беше във фоайето, а аз в кабинета си. Изобщо не знаех дали трябва, или не трябва да е тук.

— Добре. — Господин Палумбо затвори тефтерчето и го прибра в джоба си. — Мисля, че засега това е всичко. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

— Няма за какво — отговорих аз, макар че се питах какво означава това „засега“. — Надявам се да го откриете.

— Аз също. Знаете ли, господин Бойко винаги посещаваше редовно надзираващия го служител. Не е пропускал нито една среща. Нито една. Нали *знаете*, че е лежал в затвора?

— Мисля, че съм чувал нещо подобно. Да, точно така. Той ли ви е съобщил, че е изчезнал? Надзираващият служител?

— Не — каза Палумбо и ме погледна в очите така, както се гледат влюбените, когато искат да покажат искреността на чувствата си.

— Двамата с господин Бойко имахме в известен смисъл работна връзка — добави той. — Нали разбирате?

Не. Не разбирах.

Докато изпрацах Палумбо, се питах дали детективът няма да разпита още някого. Явно нямаше подобно намерение. Все още не можех да разбера думите му. „Двамата с господин Бойко имахме в известен смисъл работна връзка.“

Що за връзка е било това?

По-късно през деня си припомнях разпита и се чудех дали е минал добре. Отново и отново си повтарях въпросите и отговорите, за да открия някаква уловка, да разбера дали не съм дал на детектива някаква причина — каквато и да е — да се усъмни в мен. Едва тогава ме осени каква връзка би могло да има между един бивш затворник и полицейски детектив.

„Какви бяха условията?“

Защото ме тормозеше още нещо. Нещо, което нямаше смисъл. Ето какво. През цялото време се съобщаваше за изчезнали хора — нали това най-често обясняват отегчените и изтощени детективи по вечерните новини? Обезумелият родител се оплаква от бездействието на полицията, от това, че детето му липсва от бог знае колко време. А родителите знаели, че нещо не е наред, *знаели*, но въпреки това полицията не правела нищо, освен да приеме жалбата. Защото хората изчезват непрекъснато. Точно това казваха отегчените детективи. И че ако трябвало да търсят всяко избягало от дома хлапе, нямало да имат време да преследват истинските престъпници.

А и децата, за които ставаше дума, бяха деца, които не са замесени в нищо. А Уинстън не беше дете. Той бе възрастен мъж — при това не кой знае колко важен според социалните стандарти. А по степента на важност на хората, които полицията трябва незабавно да започне да издирва, сигурно се намираше на предпоследно място — може би само пред чернокожите травестити, пристрастени към хероина.

И въпреки това само две седмици след като бившият затворник не се бе явил на работа, пристигаше полицейски детектив и започваше да пита за него.

„Какви бяха условията?“

Отново си припомних думите на детектива. „Двамата с господин Бойко имахме в известен смисъл работна връзка, нали разбирате?“

Да, сега вече *започвах* да разбирам.

„Какви бяха условията?“

Бях гледал филми и телевизионни предавания, бях чел вестници. Полицейските детективи имаха право да натискат бившите затворници да им снасят информация. Бившите затворници бяха склонни да им я снасят, при условие че престанат да ги притискат. При условие че полицаите си затворят очите, ако се опитат да попълнят доходите си с нещо странично — например с дребна кражба на компютри.

„Какви бяха условията?“

„Зная какви са условията, Уинстън.“

„Тогава ми ги кажи в прав текст.“

Онази нощ в колата на Уинстън на паркинга.

„Тогава ми ги кажи.“

И защо? Защо Уинстън *настояваше* да му ги кажа, защо искаше да изговарям думите на глас? Защото накрая точно това са думите, които те оневиняват. Трябва да им предоставиш думите, за да ти повярват.

„Кажи ми ги.“

Полицай и бивш затворник, свързани с обща работа. Така стават тези неща. Само по този начин. Те питат, ти разказваш. Шепнеш. Доносничиш.

„Кажи ги.“

Ако не разполагаш с думите, ако не си ги записал на лента, как ще ти повярват? Голямата клечка, шефът. И какво иска да направиш? Я повтори, Уинстън...

„Кажи ги.“

Не, не всички, бе казал Палумбо.

Само теб.

ИЗВЪН РЕЛСИ 29.

Нещата се случват с определена цел. Така смяташе Диана. Нещата не са така случайни, както ни се струва — някъде там горе има невидим план, за който можем само да гадаем. Въпреки че може да ти се стори, че оркестърът свири фалшиво, някъде там в тъмното има диригент, който много добре знае какво точно прави.

Винаги съм се отнасял към подобен род мислене със здрав скептицизъм, но вече не бях толкова уверен.

Да вземем например съботата след посещението на полицаия. Необикновено топла, превърнала в кал целия заден двор, който обхождах методично заедно с Къри и съсипвах обувките си. Бях се съсредоточил върху тази задача — да покрия всеки квадратен милиметър от двора и да го изчистя — само и само за да не се съсредоточавам върху други неща.

Бях обхванат от страх и паника. Правех всичко възможно да не ги покажа.

Така че когато Диана ме извика — нещо във връзка с автомобилната застраховка — едва я чух.

Искала да поднови застраховката ни, казваше тя. Да, точно така беше. Кимнах ѝ като една от онези идиотски кукли, които поставят на задното стъкло на автомобилите рефлекторно движение, причинено и от най-малкото подрусване. Искаше да поднови застраховката и питаше къде е полицата.

Казах ѝ. И отново се заех с онова, което правех.

След десетина-петнадесет минути тя се появи на задния вход с изражение, което ми беше повече от познато. Онова, което се бях надявал да не видя никога повече.

Разбира се, отначало си помислих: „Ана. Нещо е станало с Ана и трябва веднага да пусна чувала с боклук и да хукна към къщата“. Където несъмнено щях отново да видя дъщеря си в безсъзнание. Но в същия миг видях Ана да минава покрай прозореца в стаята си и чух звуците на последния албум на П. Диди. Изглеждаше съвсем наред.

Тогава *какво?* Умът ми потегли назад по пътя към *сега*, като трескаво търсеше нещо, което да обясни естеството на произшествието.

Чистех двора; тя бе излязла и ме беше попитала нещо... да, нещо за подновяването на застраховката. Питаше къде е полицата. И аз ѝ казах.

В кантонерката, разбира се. На буква „З“ за застраховка. Нали така?

Само че това бе *автомобилна* застраховка. Автомобилна застраховка, която трябваше да се поднови. Така че в разхвърляната и направо хаотична система на подреждане на семейство Шайн нямаше да има нищо чудно, ако полицата се намираше не под буква „З“, а под „А“. „А“ като автомобил. В папка „А“.

Всичко това ме осени със скоростта на светкавица и, също като светкавица, ме остави замаян и обгорен. А може би дори *мъртъв*.

Точно тогава се зачудих дали нещата стават с определена цел. Защо например автомобилната ни застраховка трябва да се подновява сега, точно в тази минута, *днес*. Защо? И защо ме бе попитала къде е полицата точно в момента, когато бях така зает, че и през ум не ми мина да ѝ кажа, че ще ида да я взема?

— Къде са парите на Ана, Чарлз? — попита Диана. — Какво си направил с тях?

Може би винаги съм знаел, че този момент ще настъпи.

Някои неща са прекалено големи, за да се скрият добре. Самите им размери не го позволяват. Ръбовете им стърчат навън и рано или късно се намира някой, който ги забелязва.

А може би аз самият исках да бъдат забелязани — нали всеки съвременен психоаналитик си изкарва хляба с подобни тълкувания? Може би наистина съм чистил градината, но същевременно някъде дълбоко в себе съм копнеех да изчистя живота си.

Трудно е да се повярва, че бях минал през всичко това, само и само за да го захвърля нарочно. Но пък нещата вече не бяха така прости.

— Какво си направил с тях? — попита ме тя.

И отначало сякаш онемях. Бяхме като в жива картина. Диана стоеше неподвижна на задната веранда, а аз — долу, с чувал за боклук, вонящ на кучешки екскременти.

— Занесох ги в банков сейф — излъгах през зъби. „Ще направя поне един опит да се измъкна от всичко това — помислих си. — Едно последно искрено отричане.“

— Чарлз... — Успя да ме укори само като ми произнесе името. Сякаш подобни безочливи лъжи не бяха достойни за мен. Прииска ми се да кажа — да, Диана, така е. Не знаеш в какво съм се забъркал. Така е.

Но не можех да кажа кой знае какво — все още не, не и когато това засягаше истината. Бях затънал до гуша. И го знаех.

— Чарлз, защо ме лъжеш? Какво става?

Можех да отрека и да кажа, че не я лъжа. Можех да изплюя нелепата история за банковия сейф — нелепа не защото не бе възможна, а защото дори и да ми повярваше, щеше да ми се наложи да ѝ покажа акциите в понеделник. А *това* вече бе невъзможно. Можех да ѝ кажа — това е положението, и точка. Но в края на краищата прекалено много я уважавах. В края на краищата прекалено много я обичах.

Така че макар и да знаех какво ще ѝ причиня — че ще кажа истината, колкото и да е болезнена тя за нея — не можех да крия повече.

Започнах с влака. С онази забързана сутрин, с липсата на пари в брой и с жената, която плати глобата вместо мен.

Когато споменах Лусинда, видях как изражението на Диана се променя. Лицето ѝ замръзна, както става при животните, когато усетят приближаваща опасност.

— После имах отвратителен ден в работата — продължих аз. — Изхвърлиха ме от поръчката за кредитните карти.

Диана очевидно се питаше какво общо има изритването ми от поръчката с липсващите сто и десет хиляди от фонда на Ана. Или пък с жената от влака.

Аз също се питах. Знаех, че има връзка, но не си спомнях каква точно. Може би нещо свързано с нуждата да поговоря с някого. Или беше просто предвестник на онова, което последва? Първата стъпка през ръба, преди да паднеш?

— После отново я видях — казах. По-точно би било да кажа, че бях тичал след нея, бях я търсел най-преднамерено. Но нима нямах право да отпусна газта поне мъничко?

— Какви ги говориш, Чарлз? — Искаше сбитата версия. Не се интересувах от встъпления и пролози, когато ѝ беше повече от ясно, че бъдещето ѝ с мен балансира на ръба.

— Говоря за грешката, която направих, Диана. Страшно съжалявам. — *Грешка*. Нима това бе всичко? Хората непрекъснато правят грешки и след това се учат от тях. Надавах се, че тя ще погледне на нещата от тази страна. Макар че здравият разум и всичко, което знаех за Диана след осемнадесет години брак, ми казваше, че нямам никакъв шанс за това. И въпреки това...

Сега Диана седеше на стълбите. Отметна косата си и изправи гръб като човек, който очаква да бъде застрелян и въпреки това отчаяно се опитва да изглежда достойно. А аз? Аз вдигах пистолета в ръката си и дърпах спусъка.

— Имах връзка, Диана.

П. Диди продължаваше да се носи от прозореца горе. Къри лаеше по минаваща кола. И въпреки това светът около нас бе потънал в тишина, каквато не бях чувал никога. Тишина, много по-лоша от онази, която се бе настанила в къщата, откакто Ана се бе разболяла. Тишина толкова черна и безнадеждна, че си помислих, че всеки момент ще се разрева.

Вместо това заплака тя. Не високо и истерично. Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи, сякаш я бях зашлевил през лицето.

— Защо?

Очаквах, че ще ми задава въпроси. Мислех си, че ще ме попита дали съм обичал *онази* жена. Или колко време е продължила връзката ми, или преди колко време е приключила. Но вместо това тя ме попита *защо*. Въпрос, който имаше пълното право да зададе, но за който нямах отговор.

— Всъщност не зная защо. Не зная.

Тя кимна. Сведе поглед към босите си крака, които сега изглеждаха странно крехки и раними на зелените дъски на верандата, като някакви новородени котета. После отново вдигна очи и ги присви, сякаш да ме гледа ѝ причиняваше болка.

— А аз исках да кажа „как можа“, представяш ли си? Наистина. Но аз зная как си могъл, Чарлз. Може би зная дори *защо* си го направил.

„Защо? — помислих си. — Каж ми...“

— Може би дори го разбирам — продължи тя. — Заради всичко, което се случи напоследък. Мисля, че мога да го разбера, наистина. Но не вярвам, че мога да ти *простя*. Съжалявам, но не мога.

— Диана... — започнах аз, но тя ми махна да млъкна.

— Приключила ли е? Тази връзка?

Най-сетне въпрос, с който повече или по-малко бях в състояние да се справя.

— Да. Напълно. Всъщност беше само веднъж, наистина...

Тя въздъхна, изпука пръсти и избърса очи.

— Защо ги няма парите на Ана, Чарлз?

Добре. Вече ѝ бях разказал половината, но оставаше и още една половина, нали?

— Не е нужно да ми казваш нищо повече за връзката ти. Не искам да зная за нея — каза Диана. — Каж ми само за парите.

И аз ѝ казах.

Колкото се може по-пестеливо, колкото се може по-общо — от едно нещо се стигаше до второ, а от него — до трето. И можех да се закълна, че колкото и смислено да ми се струваше всичко — ужасно, но въпреки това смислено — за нея то бе пълна нелепица. Когато стигнах до момента, в който бях нападнат и пребит, дори забелязах нещо като съчувствие в очите ѝ. Когато разказах кой бе дошъл в дома ни и бе поставил ръка върху главата на Ана — също. Но всичко продължаваше да ѝ се струва безсмислено. Може би виждаше нещо, което аз не можех. Може би можеше да забележи местата в измъчената ми история, когато бих могъл да направя нещо различно, когато това различно нещо направо е *крещяло* да бъде направено. Или може би защото бях премълчал нещо. Нещо важно и абсолютно необходимо, за да се разберат събитията истински.

— И му дадох парите — завърших. — За да я спася.

— И никога не си помислял да се обадиш в полицията? Или да кажеш на *мен*?

„Да“, исках да ѝ отговоря. Бях си мислил да отида в полицията или при нея, което всъщност беше почти едно и също. Но когато си го

мислех, си представях начина, по който щеше да ме погледне — начина, по който ме гледаше сега. Затова не го бях направил. И сега *наистина* не бих могъл да отида в полицията, макар и да нямаше вече никакво значение, тъй като бе напълно възможно полицията да дойде при мен.

— Тези пари... — прошепна тя. — Парите за Ана...

Каза го по начина, по който съм чувал инвеститори да споменават имената един или друг фонд, докато преглеждат борсовите страници на път за работа. „Фондът Драйфус... Фондът Морган... Обединеният фонд...“ Сякаш споменавах имената на скъпи покойници, които никога вече няма да се върнат.

— Трябва да идеш в полицията, Чарлз. Трябва да им кажеш какво се е случило и да върнеш парите. Те са на Ана.

Бях й разказал историята с един пропуск — пропуск, който се надявах да не е чак толкова голям, че да бъде забелязан. Грешах. Тя правеше съвсем разумно предложение, на което няхах разумен отговор. Защитата на Лусинда от съпруга й нямаше да свърши работа — не и за Диана, особено когато защитата й струваше на дъщеря ни повече от сто хиляди долара.

Онова, което не знаеше, бе, че се мъча да предпазя *себе си*.

— Има още нещо — казах и буквално видях как Диана се свива. „Не ми ли каза вече достатъчно? — сякаш казваше лицето й. — Какво по-лошо може да има от това?“

— Помолих един човек за помощ — казах аз и си помислих, че продължавам да лъжа. Не бях помолил Уинстън, а го бях *заставил*. От друга страна, Уинстън всъщност не ми помогна толкова, колкото ме бе натопил. — Помолих един човек да подплаши Васкес.

— *Да го подплаши?* — Макар и почти изпаднала в шок, Диана бе достатъчно схватлива, за да види неизбежните пукнатини в плана ми, и ми го казваше. Казваше ми, че когато молиш някого да подплаши някого другиго, има десетократно по-голяма опасност. Че онова, което започва с юмрук в лицето, може да завърши с нож в сърцето. Или с куршум в главата.

— Той заплашваше семейството, Диана. Беше стигнал до *дома* ни.

Когато някой ме обича, и аз го обичам, ми бе казала навремето Диана. Това беше правилото, което следваше в живота си, нейното

кредо, нейното лично символ верую. Но сега тя се намираше в най-тежката битка в живота си, около нея падаха бомба след бомба и едва ли някой би се обзаложил, че любовта ѝ ще оцелее. Доколкото можеше да се съди по лицето ѝ, аз лично не бих. Мисля, че ѝ беше трудно да ме познае — да види в човека пред себе си любящия и мил съпруг, когото познава от осемнадесет години. Не и този тип, който е имал съмнителна връзка, плащал е на изнудвач заради нея и дори е наел човек, за да го отърве от изнудвача. Нима е възможно?

— Не знаех какво друго да направя — глупаво казах аз.

— Какво стана?

— Мисля, че Васкес го е убил.

Тя рязко пое дъх. Дори сега, след като несъмнено бях разбил на пух и прах всички илюзии, в които бе вярвала така всеотдайно, продължавах да я изненадвам. Връзка — достатъчно лошо. А сега и убийство.

— О, Чарлз...

— Мисля... сигурен съм, че онзи човек — онзи, който умря, може би ме е записал. Насади ме е един вид.

— Какво искаш да кажеш с това „насадил ме е“?

— Той беше бивш затворник, Диана. Бивш затворник и информатор, така мисля. Може би е бил принуден да го направи.

— Да не искаш да кажеш...

— Не зная. Не съм сигурен. Но се тревожа.

И тя също. Но може би най-големият повод за тревогите ѝ бе къде отива любовта, когато *си отиде*. Тази нейна постоянна отдаденост, която бе смачкана с юмруци, ритана и стъпкала в калта. Къде?

— Знаех, че нещо не е наред, Чарлз. Забелязах, че липсват пари — може би когато си взел първите десет хиляди. Помислих си, че просто съм си въобразила. Затова не казах нищо. Може би си въобразявах *всичко* — начина, по който се държеше. Часовете, в които те нямаше. Всичко. Помислих си, че може би има жена. Но не исках да го повярвам. Чаках да ми кажеш нещо, Чарлз...

И сега вече ѝ бях казал. Много повече от онова, което си бе въобразявала.

Зададе ми още няколко въпроса — от онези, които очаквах. „Що за жена е тя всъщност? И тя ли е семейна? Наистина ли беше само

веднъж?“ Но виждах, че всъщност не ги задава от сърце. Както и други, които ѝ тежах на сърцето — ако изобщо бе останало нещо от него. Доколко сериозно съм загази с полицията и така нататък.

Накрая ми каза да се махна от къщата. Не каза кога и за колко дълго, но искаше да се махна.

След няколко седмици — седмици, през които се мъчех да я избягвам и лягах в спалнята за гости, след като Ана заспиваше — намерих един обзаведен апартамент във Форест Хилс.

ИЗВЪН РЕЛСИ 30.

Форест Хилс сякаш бе основан от ортодоксални евреи и неортодоксални сектанти. Хора, които изглеждаха самотни или според външния си вид живееха без помощта на други хора, или пък такива, които всъщност не принадлежаха към това място. Към точно този апартамент или точно тази сграда; или пък да живеят сред тъкмо тези съседи. Паснах идеално.

Например изглеждах като женен мъж, но къде беше съпругата ми? Несъмнено бях баща, но къде са децата ми? А по-късно станах дори малко съмнителен и по отношение на външния си вид.

През първия вторник след преместването си взех влака за работа от булевард „Континентал“.

Извикаха ме долу в кабинета на Бари Лендж. Само по себе си това бе необичайно, тъй като йерархията предполагаше счетоводителите — дори главният счетоводител — да дойдат в *твоя* кабинет, когато е необходима среща лице в лице.

Въпреки това отидох. Мисля, че страдах от някакъв посттравматичен стресов синдром и малкото, което бе останало от самочувствието ми, бе горе-долу на нивото на самочувствието на пребито куче.

Бари Лендж сякаш се чувстваше по-неудобно и от мен. Това беше първата ми улика.

Тройната му брадичка го караше да изглежда физически развълнуван — сякаш главата му не можеше да открие място, където да не пречи на някоя друга част от тялото му. А днес изглеждаше още по-зле.

— Кхъм — прочисти гърлото си Бари. Това би трябвало да е втората ми улика. Имаше нещо, което му бе малко трудно да изрече на глас.

— Тъкмо преглеждах сметките на продукциите — каза Бари.

— Да?

— Онази работа с „Хедкуортърс“. Има нещо, за което ми се иска да поговорим.

Сега сигурно аз бях започнал да изглеждам много притеснен, защото Бари извърна поглед (надолу към сребристата си химикалка), а аз си спомних как Елиот се мъчеше да потъне в стола си, докато Елън Вайшлър ме изхвърляше от поръчката.

— Работата е там, че... нещо привлече вниманието ни.

— Какво?

— Разбираш ли, за музиката е писано четиридесет и пет хиляди.

— Той посочи някакъв лист пред себе си. Същата сметка, която бях разглеждал.

— *Виждаш* ли? — попита ме Бари. — Ето тук.

Престорих се, че гледам. Ако не заради друго, то защото пребитите кучета правят само едно, когато получат заповед — подчиняват се. Ясно виждах числото. Приличаше на четиридесет и пет хиляди.

— Да?

— Ами, Чарлз... има проблем.

— Да? — Нима на всяко разкритие на Бари щях да отговарям по този начин? С „да“?

— Мери Уиджър е чула същата музика в друга реклама.

— Какво?

— *Казвам* ти, че същото парче звучи и в друга реклама.

— Какво искаш да кажеш?

— Поправи ме, ако греша. Четиридесет и пет хиляди долара е била цената за *оригинална* музика, нали?

— Да.

— Е, не е оригинална.

— Не разбирам. — Естествено, че разбирах. От музикална къща „Том и Дейвид“ бяха намерили някаква музика на борсата и дори не си бяха направили труда да проверят дали някой вече не я е използвал. Както се бе оказало. — Е, може би само звучи по подобен начин. Пък и е само фон.

— Не. Занесла е записа на музиколог. Абсолютно същото парче. До последната нота.

„Занесла е записа на музиколог“. Обикновено прибъгвахме до услугите на музиколозите, когато искахме да сме сигурни, че музиката,

която правим, не е прекалено сходна с някое парче, което се опитваме да имитираме. Например можехме да решим да използваме част от парче на Гершуин, но ако собствениците на авторските права искаха за това майка си и баща си, можехме да се опитахме да пооткраднем нещичко, но не прекалено — защото музикологът щеше да каже „не“. Естествено, в този случай обраният не беше Гершуин.

— Ще говоря с музикалната къща — казах аз, като се мъчех гласът ми да звучи толкова официално и с достойнство, колкото и този на Бари. Вместо уплашено.

— Вече разговарях с музикалната къща — каза Бари.

Не ми хареса тонът, с който произнесе „музикалната къща“ — с неприкрита подигравка. Направо със сарказъм.

— Нима?

— Да. Разговарях с музикалната къща. Така че въпросът ми към теб е *следният*. Колко?

— Колко какво?

— Колко? Ако трябваше да ти дам сметка на онова, което дължиш на агенцията, как щях да се изразя?

— Не разбирам.

— Не разбираш?

— Да.

— Мисля, че разбираш. Мисля, че разбираш идеално. Музикалната къща е фирма фантом, Чарлз. Тя не съществува. Има я само за да прави незаконни печалби на гърба на тази агенция. Така че ако поискам тези печалби, как мислиш, че ще се обърна към теб?

— Не зная за какво говориш. Ако си разровил някаква нечистотия във всичко това...

— Виж какво, Чарлз... — От притеснението на Бари не бе останала и следа. Сякаш беше в стихията си. — Ако ни върнеш парите, има шанс всичко това да не свърши в съда. Че *ти* няма да свършиш в съда. Разбираш ли ме? Не че това е мое решение. Ако зависеше от мен, бих те хвърлил зад решетките. Но тъй като отговарям за сметките на компанията, парите са ми присърце, нали? Елиот мисли по друг начин. Добре.

„Елиот мисли по друг начин.“ Чудех се дали вече знае.

— Виж, може и да съм заподозрял нещо... Помислих си, че нещо не е... Защо не поговориш с Том и Дейвид?

— *Говорих* с Том и Дейвид. И двамата имат доста неща за разказване. Така че ако искаш да продължаваш да се ебаваш с мен — добре. Но трябва да знаеш, че ако продължиш, Елиот може и да промени решението си. Защо ли? Защото *ще му кажа* да го направи. Не искат публичен скандал — разбирам. Но си искат парите. И знаеш ли какво? Когато стане въпрос за избиране между репутация или пари, ще предпочетат парите. Можеш да ми вярваш.

Ясно бе, че трябва да взема решение. Можех да призная, че съм взел двадесет хиляди долара. Можех дори да ги върна — ако Диана ми позволише да припаря отново да Фонда на Ана, което може и да не беше толкова лесно. От друга страна, имах лошото предчувствие, че Том и Дейвид са ме натопили много по-здраво, отколкото бях затънал в действителност — и че Бари няма да повярва, че мошеническите ми изяви са се ограничили само с двадесет хиляди долара. Не, сметката щеше да е много по-висока. Ако признаех нещо, с мен щеше да е свършено.

— Нямам нищо общо с това — казах толкова твърдо, колкото можех. — Не зная какво са ти наговорили Том и Дейвид, но лично аз не бих повярвал на нито дума на хора, които явно са те мамели от години.

Бари въздъхна. Опита се да разкопчае яката си — невъзможна задача, тъй като и без това му бе с два номера по-малка.

— Значи това е начинът, по който решаваеш да играеш — каза накрая той. — Добре. Ти си решаваеш. Казваш, че си невинен. В такъв случай въвеждаме в действие правилата на компанията. Чудесно.

— Какви са пра...

— Временно те отстраняваме от длъжност. Провеждаме вътрешно разследване. Отново стигаме до теб. И ако имам и най-малкото влияние върху властимащите тук — ще те *арестуваме*. Разбираш ли, приятел?

Станах и излязох от кабинета.

ИЗВЪН РЕЛСИ 31.

Времето минаваше. Седмица, две, месец.

Време, което прекарвах предимно в чудене, вместо в работа. Чудех се например дали Диана изобщо ще ми прости, дали ще ме арестуват за убийство или ще ме обвинят в злоупотреба. Засега не се случваше нито едно от тези неща. Но все пак винаги имаше и утре.

След първия си ден като безработен реших, че съм свикнал с определени навици и затова всяка сутрин съм направо програмиран да ходя на работа. Затова взимах влака до Манхатън, както и преди, и се връщах следобед. Потискащата обстановка, в която живеях, имаше нещо общо с това. Обзаведеният апартамент ми се струваше като стая в мотел, в който няма камериерки. Чувствах се като Снежанка, която спи в леглото на някой друг. И този някой можеше да се появи всеки миг и да ми каже да се разкарам. Имаше следи кой бе този някой — малки останки от истинския обитател в тази сега безплодна пустиня.

Например книга с меки корици. Опърпан екземпляр на „Мъжете са от Марс, жените са от Венера“. Но дали собственикът ѝ е бил марсианец? Или венерианка? Трудно бе да се каже.

Четка за зъби, паднала зад покритата с петна тоалетна чиния. От онези модерните, с извивки за труднодостъпните места. Бледолилава. Това за какъв цвят се смяташе? Мъжки или женски? Или неутрален?

А в чекмеджето на бюрото открих лист карирана хартия, върху който бе изписано нещо, напомнящо на новогодишни обещания. „Ще правя повече опити да се срещам с хора“ стоеше на първо място. „Ще гледам да не съдя толкова сурово.“ И така нататък. Реших, че написалият списъка и собственикът на книгата са едно и също лице, защото и двете обещания бяха посветени на строгото самоусъвършенстване. Питам се дали Диана не е от Венера, а аз — от Плутон?

Посетих библиотеката на Четиридесет и втора улица. Ходих в музея. Прекарах цял ден в полусън в планетариума „Хейдън“, като от време на време се събуждах под балдахина от звезди — като астронавт,

излизащ от криогенен сън, сам в цялата вселена и невъобразимо далеч от дома си.

Обаждах се на Ана всеки следобед. Винаги от клетъчния си телефон, тъй като според сложното обяснение, което бяхме измислили за отсъствието ми, правех снимки на цяла нова рекламна кампания в Лос Анджелис. Веднъж бях прекарал там цели два месеца точно в такава работа. Изглеждаше като обяснение, което може да свърши работа.

„Къде си сега?“ — питаше ме Ана.

„В «Четири сезона».“ — отвърщах аз.

В студио в Бърбанк. На улица във Венис. В кола под наем на кръстовището на „Сънсет“ и „Ла Синега“.

„Страхотно“ — възкликваше Ана.

Диана каза, че не желае да говори с мен известно време. Мъчението включваше това какво точно означава „известно време“. Понякога тя вдигаше телефона и се надявах, че „известното време“ вече е приключило. Но тя викаше Ана и чакаше мълчаливо, докато дъщеря ни не вземеше слушалката. В известен смисъл не бе много по-различно от последните ни години с. д. (след диабета) — от смазващо мълчание за неща, които не биваше да споменаваме. Само че имаше и едно ужасно порицание в мълчанието й, като противоположност на мъката. И там, където преди мълчанието се запълваше с дреболии и празни приказки, сега се изпълваше с онази напрегната тишина, която настъпва в уестърните винаги преди героите да попаднат в засада. „Тихо е — биха казали те на своите амигос. — *Прекалено тихо.*“

В края на февруари — в понеделника на третата седмица от моето прокуждане и безработица — отново видях Лусинда.

Първоначалният ми инстинкт ме подкани да се скрия по-надалеч в безличната тълпа. Вторият — да й кажа здрасти. Може би защото се радвах да видя, че отново е стъпила на крака. Това донякъде намаляваше чувството ми за вина. Стъпила на крака — и дори разговаряше с някого.

Разбира се, чудех се и какво става с нея. Дали е успяла да се възстанови от онова, което й бе сторил Васкес. Надявах се да е така.

А сега си помислих, че в крайна сметка наистина се е възстановила. Сенките под очите й бяха изчезнали. Отново изглеждаше прекрасна. Изглеждаше като Лусинда.

Бях толкова погълнат от нея, че сигурно минаха минута-две преди да забележа с кого разговаря. Дали беше съпругът ѝ? Онзи, когото зърнах онзи ден при фонтана?

Не. Не разговаряше със съпруга си. Този мъж бе по-нисък, помлад, по-сुकчно изглеждащ. Може би друг брокер — познат от съседната компания.

Поне изглеждаше, че са в добри отношения. Бяха спрели пред стенд за вестници и оживено обсъждаха нещо.

Изведнъж ми се стори, че съм сякаш не на мястото си. Нито достатъчно далеч, за да съм невидим, нито достатъчно близо, за да подхвана разговор. Един поглед вляво и Лусинда щеше да ме забележи със сигурност — мен, потъналия в забрава, мъжът, който я бе предал, спомена за онова, през което бе минала.

Исках да ѝ го спестя. И най-вече — да си го спестя.

Така че подвих опашка. Отдръпнах се зад завесата на бавнодвижещата се тълпа и се помъчих да гледам напред, за да не се срещнат очите ни.

Движех се в тълпата като плавей, поет от течението. По целия път до стълбите към Осмо авеню.

Но въпреки това хвърлих един поглед. Не можех да се сдържа. Хвърлих поглед към Лусинда и колегата ѝ, за да видя дали съм останал незабелязан.

И забелязах нещо.

Мислех върху него в таксито към Националния музей за американските индианци и реших, че не зная какво е било то. Какво бях доловил от онзи бърз потаен поглед? А и без това между нас имаше много други хора. „Минаващи на преден план“, както казвахме по време на снимки. За случаите, когато някой се разхожда напред-назад пред камерата и истинските актьори, за да изглежда всичко като истинско.

Само че понякога слагаш прекалено много добавки в тълпата и тя е способна напълно да заличи актьорите. Става невъзможно да ги видиш и самите те стават нещо като добавка към снимката. Затова трябва да разредиш хората и да преправиш малко сцената, за да се видят актьорите.

Точно това правех в таксито.

Опитвах се да махна безличната тълпа, за да видя ясно Лусинда. Лусинда и онзи неин колега или познат. Или...

Брат й. Да, може би това бе брат й, но не си спомнях да ми е споменавала да има брат. Сякаш прекарвахме повече време в разговори за моето семейство, отколкото за нейното. Та нали й бях излял цялото си сърце? За Ана и Диана. Не си спомнях дали има братя.

Но сега ми се струваше, че онзи би трябвало да й е брат. Или може би братовчед. Да, би могъл да й е братовчед.

Трябваше да има нещо общо с онова, което бях забелязал.

Опитвах се да махна всички тези хора от погледа си, за да виждам ясно, но те продължаваха да ми досаждат и да се връщат по местата си. Казвах ми да се разкарам или се опитвах да извикат някое ченге.

Ръцете им.

Мисля, че видях ръцете им да се докосват. Не да се държат, не да се преплитат, а да се докосват.

Нещо, което човек би направил с брат си, нали?

И дори да не беше брат й, дори да беше неин приятел, нейният нов приятел, бих ли могъл да я виня? Никога не я бях питал дали съм й първият. От къде на къде да приемам, че съм и последният?

Тя все още бе обвързана с ужасния си брак. Все още отчаяно се нуждаеше от някого, с когото да поговори. Особено сега. Може би си бе намерила.

И за един, кратък момент почувствах нещо, което подозрително много ми заприлича на ревност. Само един бърз пристъп, призрачна болка от отдавна зараснала рана.

И после забравих за нея.

ИЗВЪН РЕЛСИ 32.

Беше рожденият ден на Ана.

Никога не го бях пропускал. Не можех да си представя да го пропуска и сега. Можеше понякога да свие мрачно рамене, когато ѝ носех разни подаръци („Рожден ден, голяма работа!“), но бях убеден, че никога няма да ми прости, ако не присъствам. И тогава щях да имам две Шайн, решени да не ми простят. А си имах достатъчно грижи и само с една.

Затова когато позвъних вкъщи и вдигна Диана, казах:

— Моля те, не викай Ана веднага. Искам да поговоря с теб.

Тя въздъхна.

— Да, Чарлз?

Е, поне се обърна към мен по име.

— Наближава рожденият ден на Ана — казах аз.

— Зная кога е рожденият ѝ ден.

— Да. Не мога ли да дойда за него? Ще ме намрази, ако си помисли, че съм останал в Калифорния и съм го пропуснал.

— Не съм готова да те приема вкъщи, Чарлз.

Да, това беше проблем. Диана не бе готова. Колкото до мен, бях повече от готов, разбира се.

— А не бихме ли могли... ами ако кажа, че идвам само за рождения ѝ ден и след това трябва да тръгвам веднага обратно?

— Не зная...

— Диана, това е *рожденият ѝ ден*.

— Виж... можеш да пренощуваш, става ли? Но на сутринта трябва да си тръгнеш.

— Разбирам. Чудесно. Благодаря ти.

Почувствах се малко странно да благодаря на жена си, че ми е позволила да остана за през нощта в собствения си дом. Не като онеправдан. Просто странно. Но в края на краищата важното беше, че бе казала „да“.

Когато застанах на вратата на кухнята с подарък в ръка (бях купил три диска според препоръките на консултант във „Вирджиния Рекърдс“), Ана седеше до плота, набиваше ядки и гледаше MTV с очи на зомби.

— Тате! — Дъщеря ми, която обикновено предпочиташе да държи детския си ентузиазъм под строг контрол, изглеждаше неприкрито радостна да ме види. Но не толкова, колкото аз се радвах да видя нея. Тя скочи и се хвърли в обятията ми. Прегърнах я толкова силно, сякаш животът ми зависеше от това. А може би така и беше.

Тъкмо се канех да я попитам къде е майка ѝ, но в този момент тя влезе в кухнята. Нямах представа как да постъпя — чувствах се неловко като на първа среща. Не знаех как да я поздравя, какво да ѝ кажа. Стори ми се, че тя също е малко объркана и не знае как да постъпи. И двамата се поколебахме, след което негласно се споразумяхме да си разменим формални прегръдки с цялата формалност на здрависване между отборите след края на хокеен мач.

— Как беше в Калифорния? — попита ме тя, явно решена да изпълни представлението докрай.

— Чудесно. Но още не е приключило. Трябва да се връщам там утре сутринта.

Това очевидно бе нещо ново за Ана и тя незабавно се нацупи.

— *Tate...*

— Съжалявам, миличка. Нищо не мога да направя. — Е, поне казвах самата истина.

— Исках да ме видиш как пея на пролетния концерт. Имам солово изпълнение.

— Е, не ставай професионалистка, докато не завършиш училище.

Опитът за шега се провали. Ана пак се обърна към телевизора. Обидена и сърдита.

— Някой ще ми даде ли малко сок? — каза тя. Ръцете ѝ внезапно затрепериха. Държеше дистанционното и то подскачаше.

— Да не ти е паднала захарта, скъпа? — Диана бързо отвори хладилника.

— Не. Треперя, защото така *искам*.

Диана ми хвърли един поглед. „Виждаш ли през какво минавам — казваха очите ѝ. — Влошава се.“

Извади портокалов сок и наля половин чаша.

— Заповядай...

Ана взе чашата и отпи глътка.

— Мисля, че трябва да пийнеш още малко — каза Диана.

— О, „мислиш“? — Ана винаги бе много чувствителна към всякакви предложения какво трябва и какво не трябва да тъпче в собственото си тяло. Продължаваше да трепери.

— Хайде, миличка — казах аз.

— Нищо ми няма — каза Ана.

— Не си...

— Добре! — Ана грабна чашата и тръгна към вратата. — Защо не ми се махнете от главата?

— Уплашена е — каза Диана, след като дъщеря ни излезе. — Кръвната й захар непрекъснато скача нагоре-надолу. Когато се уплаши, става заядлива.

— Да. Зная — казах аз.

„Защо сте ме нарекли Ана?“ — питаше дъщеря ни, когато бе съвсем мъничка.

„Защото си част от мен — отвърщаше й Диана. — Диана, виждаш ли?“

— Трябва да довърша сметките — каза Диана. Кое то внезапно ми напомни, че скоро може и да имаме проблем с плащането на тези сметки.

Диана излезе от кухнята.

Още ми трябваше картичка за рождения ден. Тъй като и дъщеря ми, и жена ми ми бяха ядосани, реших, че моментът е подходящ да ида до магазина на Мерик Роуд и да купя една.

Когато влязох, една възрастна жена си купуваше лотарийни билети.

— ... осем... седемнадесет... тридесет и три... шест... — равнодушно изброяваше сякаш безкрайна поредица от числа. — ... девет... двадесет и две... единадесет...

Отидох в дъното, където бяха картичките. Разбира се, не бяха просто поздравителни картички. Имаше картички за годишнини, със съболезнования, с пожелания за скорошно оздравяване, по случай завършване на учебната година, за Св. Валентин, благодарствени картички и така нататък. Заставах пред раздела с картички за рожден

ден и за миг се обърках от всички подраздели — Честит рожден ден, мамо, сине, съпруго, тъщо, бабо, най-добри ми приятелю, братовчеде. Както и дъще — имаше го някъде. След като открих категорията, трябваше да избира и подходящия тон. Весел? Тържествен? Или сантиментален? Бях склонен да се спра на сантименталния — и без това в последно време се чувствах по този начин. Имаше и много сантиментални картички, разбира се. Повечето с цветя на лицето и кратки стихотворения вътре. Само че стихотворенията не бяха толкова сантиментални, колкото отвратителни и блудкави — от сорта на „любовта е ваза, в която не цъфти омраза“.

Например:

*На моето пораснало момиче.
Туй стихче е за мойто птиче.
Обичам те от все сърце,
обичам твоето усмихнато лице.
Знай, че на татко любовта
достига края на света.*

Притеснявах се, че ако занеса подобно нещо у дома, Ана ще го накъса на парченца и ще го изхвърли. От друга страна, ако исках да съм сантиментален и донякъде интелигентен, изборът ми бе ограничен. Имаше картички, на които не пишеше нищо — така можеше да бъдеш колкото интелигентен, толкова и сантиментален — както ти се хареса. Върху тях обикновено имаше някакви черно-бели снимки — да кажем, снежно поле в Мейн или пък пуст планински поток. Сякаш ти казваха — тъпите стихчета са за ограничените умствено маси, ето ти нещо по-емоционално. Но не можех да определя дали точно днес съм с точно такава нагласа. Тогава какво?

До стендовете с картичките имаше и по-засукани подаръци. Керамични сърца с надписи от рода на „Най-добрата мама на света“. Топка за голф „За страхотния татко“. Изкуствени цветя. Звънец „Дзъндзън“. И няколко рамки за снимки.

Не я забелязах веднага.

Оглеждах се, ровех сред керамиката и евтината пластмаса, взех топката за голф, подрънках със звънеца. Дори се обърнах отново към

картичките с намерение най-накрая да направя избора си. Само че изпитах нещо, което бихте могли да наречете зърване с периферно зрение. *Бихте могли*, въпреки че не беше съвсем точно. Не видях нещо с крайчеца на окото си. Просто си спомних, че съм го видял.

Да, звънецът. И глупавата топка за голф. И керамичните сърца. Продължавай нататък. Ето там.

Беше във втората рамка.

Също и в третата.

Както и в трите малки зад нея. И в голямата рамка, украсена с преплетени метални цветя.

— Мога ли да ви помогна? — Гласът като че ли идваше някъде много отдалеч.

Снимката в рамките.

Бяха ги сложили, за да ти покажат колко красиво ще изглеждат, ако си ги занесеш вкъщи и сложиш в тях *своите* снимки. Ти и жена ти на сватбеното тържество в Нантъкет. Близнаците като Хензел и Гретел от отдавна минал Ден на Все светии. Къри като мъничко кутре със сладка муцунка. Защото на хората им липсва въображение. Искат да видят някакви лица в рамките, за да знаят какво да очакват, когато поставят рамката над камината.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър? — Гласът този път бе по-настоятелен, но сякаш идваше иззад някаква стъклена преграда.

Зад стъклата на рамките имаше снимка на малко момиченце. Люлееше се на люлка някъде извън града, с разпиляна във всички посоки руса коса. Покрито с лунички лице, чипо носле и сладка усмивка. Същински модел на безгрижното детство. Защото детето *беше* модел. Зад люлката имаше гримьори, фризьори и гардеробиери. Само че не се виждаха.

— Сър, чувате ли ме?

Бях виждал тази снимка.

„Показах ти моята, сега ти ми покажи своята.“

Помните ли?

Беше видяла снимката на Ана в портфейла ми, затова поисках да видя нейните снимки.

„Показах ти моята, сега ти ми покажи своята.“

И тя се бе засмяла. Бях накарал красивата Лусинда да се разсмее на глас, след което тя бръкна в кожената си чанта и ми го показа.

Малкото момиченце на люлката. Някъде извън града.

„Божествена е.“ Така бях казал.

А тя ми бе благодарила. „Понякога го забравям.“ Двама родители, разменящи си комплименти за децата си. Разговор между пътуващи към работата си служители. Нищо особено.

Абсолютно нищо.

„Понякога го забравям.“ Може би защото не е трудно да забравиш нещо, което всъщност нямаш.

Беше ми показала снимката на детето си, само че то не бе *нейното* дете. А нечие друго.

— *Сър? Добре ли сте?* — Отново продавачът. Сигурно се питаше какво ли ме е сполетяло.

Е, бих му казал. Изумително прозрение, ето какво.

Бях сляп. А сега прогледнах.

ИЗВЪН РЕЛСИ 33.

Помагах на Диана да измие чиниите, пълни с парчета недоядена торта и купчинки топящ се сладолед. Питам се как е възможно.

Празникът мина напрегнато и тромаво. Ана бе поканила само една своя приятелка — може би единствената, която ѝ бе останала. Приличаше повече на бдение, отколкото на празненство, но пък и аз бях прекалено замислен.

Мислех си за дежурния в спешното отделение, който ме бе попитал за зрението на Ана. Мислех си, че би трябвало да ме попита за моето собствено. „Да нямате проблеми със зрението?“ и щях да му отговоря: „Да, докторе, спял съм. Не мога да виждам“.

Но вече не.

Животът ми се бе превърнал в същинска железопътна катастрофа. Чувах писъците на умиращите. А през цялото време в кабината на машиниста е била Лусинда. Сега вече го знаех. Лусинда. И той.

Как бе възможно?

Лъжа. Фарс. Трик. Мъчех се да поставя етикет на нещо, което определено бе извън опита ми. Докато Ана търпеливо чакаше да спрем да пеем „Честит рожден ден“.

Номер. Измама. Докато тя отваряше подаръците и четеше картичките. „Защо не си останеш завинаги на тринадесет?“ — пишеше в моята.

Стопроцентов обир. Докато Ана ни благодареше и дори ме възнагради с прегръдка.

Както и — *Онзи мъж на Пен Стейшън.*

Не ѝ беше брат, колега или любим чичо.

Беше *следващият.*

Двамата с Диана бяхме успели да запазим горе-долу благоприличие. Усмиввахме се, разговаряхме, ръкопляскахме, когато Ана духна свещичките.

Но сега, след като Ана и приятелката ѝ отидоха на кино и останахме сами, изведнъж отново настъпи мъртвешка тишина. Нарушаваше я само звукът на течаща вода и рязкото тракане на чинии и чаши, подреждани в съдомиялната. И ужасните крясъци, кънтящи в главата ми.

— Е — казах. Опитвах се отчаяно да насоча мислите си другаде, *накъдето и да е*, и същевременно да разчупя тишината, — пораснахме с още една година.

— Да — без особен ентусиазъм каза Диана. Постави последната чиния в съдомиялната, отиде до кухненската маса и седна. И за първи път от бог знае колко време ми заговори *истински*.

— Как я караш, Чарлз?

— Добре. Даже много добре.

„Лъжец.“

— Сериозно?

— Да. Добре съм, Диана.

— Мислех си — каза тя.

— За какво?

— Мислех си, докато ѝ пеехме „Честит рожден ден“. Докато пеехме на нашата Ана.

— Да?...

— Навремето ти каза нещо. Нещо за нас, за това какво е да си родител. Помниш ли го изобщо?

— Какво съм казал?

— Каза — затвори очи, докато се опитваше да си спомни точните думи, — че е като да направиш *депозит*.

— Депозит ли? Не си спомням...

— Ана беше на три или четири годинки. Беше я завел някъде, където искаше да иде. Май в зоологическата градина. Само двамата, защото ми беше лошо. Ти също не беше добре. Мисля, че те бях заразила. Искаше просто да си останеш вкъщи, да лежиш на дивана и да гледаш цял ден футбол, но Ана не мирясваше и накрая ти се предаде и тръгнахте. Помниш ли?

Смътно си спомних. Една далечна неделя в зоопарка в Бронкс. Двамата с Ана хранихме слоновете.

— Да, спомням си.

— Когато се върнахте, ти благодарих. Знаех, че се чувстваш отвратително и че не искаше да ходиш. Не беше кой знае какво, но си спомням, че наистина се зарадвах, когато го направи.

Диана гледаше към мен — *право* към мен, сякаш търсеше нещо изчезнало. „Тук съм, Диана — исках да ѝ кажа. — И никога не съм си тръгвал.“

— И ти тогава ми го каза. Каза, че всеки ден с Ана, всеки щастлив миг, който прекарваш с нея, е като *депозит*. Депозит в банка. Ако натрупаш достатъчно, ако непрекъснато заделяш и добавяш в сметката, някой ден, когато тя порасне, ще е достатъчно богата, за да продължи нататък. Богата на спомени, предполагам. Тогава ми се стори малко глупаво и сантиментално. И същевременно красиво. Скоро ще има нужда от диализа.

— Не, Диана. — Всички мисли за зоопаркове и слонове, за Лусинда и Васкес изчезнаха като дим.

— Доктор Барън ѝ направи изследвания. Бъбреците ѝ не издържат. Единият вече почти е спрял да работи. Много скоро дъщеря ни ще трябва да се прикачва към някаква машина по три пъти седмично, за да остане жива. Точно така го каза.

— Кога?

— Има ли значение? Просто ще стане.

Диана се разплака.

До неотдавна нямаше да се колебая, ако Диана се разплачеше. Но после се бях научил на нещо друго. Онзи ден в задния двор. И сега също.

— Мисля, че беше прав, Чарлз.

— Какво... Диана... какво искаш да кажеш?

— Мисля, че постъпихме много добре с нея. Мисля, че сме ѝ дали чудесна банкова сметка. Че никога не сме забравяли да добавям по нещо в нея. Никога. Нито веднъж.

Усетих нещо парещо в очите си. Нещо горещо и влажно по бузите си.

— Съжалявам, Чарлз — каза тя. — Никога не съм си затваряла очите пред това, което предстои. Но по някакъв начин все пак го правех. Защото не ти позволявах да говорим за това. Не исках да го чувам произнесено на глас. Ужасно съжалявам. Сега мисля, че е било грешка.

— Диана... аз...

— Мисля, че *трябваше* да говорим. За това каква разкошна дъщеря имаме, докогато я имаме. Мисля, че това е много важно.

И някак, по някакъв вълшебен и напълно неочакван начин, се прегърнахме.

Когато спряхме да плачем, когато най-накрая се пуснахме и седнахме един срещу друг, хванати за ръце и загледани в нощния мрак зад прозореца, си помислих, че Диана ще поиска да се върна у дома. Почти чувах думите ѝ.

Преднамерено развалих момента. Станах и казах, че е време да тръгвам. Да се връщам във Форест Хилс.

Не можех да се върна у дома. Не сега. Още не.

Преди малко си бях изяснил нещо. Кристално ясно.

Трябваше да се погрижа за една недовършена работа.

Да, бях останал без работа. А сега вече имах. При това още по-важна за мен.

Трябваше да възстановя другата банкова сметка на Ана.

Трябваше по някакъв начин да ги открия.

Трябваше по някакъв начин да си върна парите.

ИЗВЪН РЕЛСИ 34.

Невъзможно беше да пропуснеш краката на Лусинда. Не ги бях пропуснал онази първа сутрин във влака. Не ги пропуснах и *сега*, когато ги видях да се появяват сред сутрешната тълпа на Пен Стейшън. Вървящи през морето от деним, шевиот и туид. Гладки, сексапилни, принадлежащи единствено на нея.

Беше с онзи мъж.

Дебнех ги от дни. Всяка сутрин вземах влака в 05:30 до Пен Стейшън. Спотайвах се горе-долу на същото място, където ги бях срещнал за първи път. Търпеливо чаках. След като сутрешната тълпа изчезнеше и не ги бях видял, обхождах гарата от единия край до другия.

Правех го всеки ден.

Казвах си, че това е единственият ми шанс. Стисках палци и се молах.

А сега, когато най-сетне ги забелязах, изведнъж ми бе трудно да ги гледам.

Чувствах се гол, раним и уплашен.

Не можех да гледам мъжа, без да виждам самия себе си. Веднъж на някакво празненство в работата (на ергенското парти на един приятел) бях извърнал за миг поглед от стриптийзборката и видях как *всички останали* я зяпат. Тогава смаяно си бях помислил, че приличам на тях.

Мъжът бе очевидно захласнат по Лусинда — или както се казваше в действителност. Непрекъснато я хващаше за ръката и я гледаше влюбено като ученик.

Не бях сгрешил в преценката си за нея. Играеше си с него по същия начин, по който го бе правила с мен. Той бе *следващият*.

Колко смешно изглежда, помислих си. Направо е достоен за съжаление.

Също както мен самия преди време.

Когато в магазина видях снимката в рамката, се запитах какво я е накарало да ме избере за жертва. Но само за миг. Защото знаех отговора. Лесно беше да се види на студената дневна светлина колко много съм искал. Нещо. Нещо, което да дойде и да ме спаси.

Бях прекарал и много време в припомняне на всички моменти, които бях прекарал с нея, с моята спасителка. Но сега си ги спомнях малко по-различно, отколкото преди. Пусках спомените напред и назад в главата си, както по времето преди компютрите, когато превъртах лентите с рекламите през прожекторния апарат, докато не се накъсваха. Трябваше да ги лепя със скок отново и отново, докато накрая от образите не оставаше почти нищо и самите филми не се превръщаха в прах. Например първия път, когато срещнах Лусинда. „Ще платя вместо него“ — казваше тя със сладък глас във влака, но когато се вглеждах по-добре, вече виждах грозните пукнатини, пресичащи лицето ѝ, докато подаваше десетдоларовата банкнота на раздразнения кондуктор.

Тогава ме бе избрала.

Лусинда и мъжът вървяха към откритото кафене, където продаваха обезмаслени кифли и други тестени закуски. Мъжът поръча кафе и двамата седнаха един срещу друг на малката масичка. От време на време лицата им се закриваха от парата.

Застанах с гръб към масата им. Преглеждах списанията на будката и от време на време надзъртах към тях. Боях се да не ме види, но не толкова, колкото бих могъл.

Лицето ми бе променено.

Беше се случило постепенно, малко по малко. Бях отслабнал. Със стопяването на живота ми намаляваше и апетитът ми, докато не изчезна почти напълно. Дрехите започваха да висят върху мен. След като Бари Лендж ми нанесе смъртоносния удар и ме запрати в редиците на безработните, бях престанал и да се бръсна. Козята ми брадичка се бе превърнала в истинска брада. Преди няколко дни се погледнах в огледалото и оттам ме погледна лице от онези, които виждаш във филмите със заложници. Като онзи приличащ на призрак държавен служител някъде отвъд океана, освободен след месеци, прекарани в плен в някаква тъмница.

Само че аз *все още* бях заложник.

Продължавах да се озъртам към тях.

Трудно ми бе да ги гледам, без да мога да отида при тях и да я изоблича. Защото освен че се чувствах гол, уплашен и раним, сега бях и разгневен. Гневът се надигаше в мен като внезапно гадене. От онзи гняв, който досега запазвах единствено за Бог — понякога вярвах в него, понякога не — заради болестта на Ана. Който ме караше да стискам юмруци и да си представям как ги стоварвам в лицето на Васкес. И в нейното.

Но все пак потиснах подтика да отида при нея и да ѝ кажа, че съм по петите ѝ. Че зная какво е направила с мен. Трябваше да изчакам подходящия момент. За да върна парите на Ана, трябваше да открия Васкес. А за да открия Васкес, имах нужда от Лусинда.

Тя щеше да ме заведе при него.

Предположих, че Лусинда вече не е брокер.

В сряда сутринта на следващата седмица чух откъс от разговора им. Мъжът спомена нещо за „продажба на акции“ на клиент и как този клиент се превърнал в същинска „дойна крава“ за него. Това означаваше, че той е борсовият агент, а не Лусинда. Защото един борсов агент може случайно да познава хората от другите брокерски къщи и да започне да ги разпитва за колежката им Лусинда. И щеше да се окаже, че такава не съществува. Не, очевидно си бе сменила работата. Би могла да е адвокат, застрахователен агент, дори циркова акробатка. А и несъмнено не се казваше Лусинда.

Знаех обаче как се казва човекът, чиито пари смяташе да прибере. Знаех, защото същата сутрин, докато пиеха кафе, към тях се приближи някакъв мъж и каза: „О, здрасти, Сам Грифин, как си?“.

Не беше особено добре, да си кажем правичката. Господин Грифин пребледня. Лицето му придоби цвета на восък, а Лусинда извърна лице и се зае да изучава ценоразписа на стената.

„Чудесно“ — отговори господин Грифин, след като си възвърна дар слово.

Тогава Лусинда стана и се премести с чаша в ръка — като всеки друг служител, тръгнал към метрото. А господин Грифин трябваше да остане на мястото си и да разговаря с неканения гост още цели пет минути. Когато онзи най-накрая си тръгна, Грифин въздъхна и избърса потта от лицето си с шарената салфетка.

Изнервяше ме, че съм толкова близо до жертвата, без да съм в състояние да я предупредя. Сякаш да стоиш до дете, което не вижда връхлитащата го кола, и да не можеш да му кажеш да се дръпне. И да гледаш ужасната гледка в едър план на забавен кадър. Най-лошият вид воайорство.

Мисля, че веднъж ме видя.

Една сутрин ги следвах към някакво кафене северно от Китайския квартал.

Бяха се настанили на маса до прозореца. Видях Сам Грифин да протяга ръка към нейната и тя да не се дърпа.

Не можех да не си спомня начина, по който аз самият усещах тази ръка. Само за миг. Спомних си какво ми бе направила тази ръка, неописуемото удоволствие, с което ме бе дарила онзи ден в хотел „Феърфакс“. Като да отвориш китайска кутия и да откриеш в нея втора, после трета и така нататък, всяка следваща по-малка, да ги отваряш все по-бързо и по-бързо, докато накрая кутиите свършват, а ти едва успяваш да си поемеш въздух.

Все още се мъчех да си поема въздух, погълнат от спомените, когато излязоха от кафенето. Трябваше да се обърна и тичешком да прекося улицата. Трябваше да задържа дъх, да преброя до десет и бавно да се обърна, стиснал палци, за да видя дали не са ме забелязали.

Не. Бяха тръгнали нанякъде с такси.

Тогава ги изгубих.

Един ден.

Два.

Три.

Седмица. Без Лусинда. Без господин Грифин. Нямаше ги никъде. Мерех с часове Пен Стейшън от единия край до другия.

Нищо.

Започнах да изпадам в паника, да си мисля, че съм изпуснал влака. Че вече е замъкнала господин Грифин някъде за следобеден секс и Васкес вече ги е хванал в крачка. Че вече е взел портфейлите им и е питал господин Грифин защо чука чуждо и кръшка. Може би дори вече се е обадил на господин Грифин и е споделил ужасната си нужда от

заем. Само десет хиляди долара, нищо повече, и след това ще му се махне от главата.

Започна следващата седмица, а аз все още не можех да ги открия. Бях готов да се откажа. Бях готов да призная, че четиридесет и пет годишен бивш рекламен шеф няма шанс да спечели в този бизнес. Че съм безнадеждно извън стихията си.

Бях готов да се предам.

Тогава си спомних нещо.

ИЗВЪН РЕЛСИ 35.

Човекът на рецепцията каза:

— Добре. За колко време я искате?

Беше същият, който ми бе дал ключовете за стая 1207 през ноември, когато стоях пред него, а Лусинда ме бе хванала под ръка.

Намирах се в хотел „Феърфакс“ и администраторът ме питаше за колко време искам да наема стая 1207.

Добър въпрос.

— Колко струва за две седмици?

— Петстотин двадесет и осем долара — каза той.

— Отлично — казах аз. Средствата ми бяха изтънели. А цена 528 долара си беше направо находка за Ню Йорк. Дори за стая с петна от кръв по мокета и дюшек, пропит с миризмата на секс.

Платих в брой и получих ключа. Върху изтърбушеното канапе — единствената истинска мебел във фоайето — имаше купчина списания. „Спортс Илюстрейтид“ от миналата година, „Попюлър Механикс“, два броя „Ебъни“ и стар „Ю Ес Нюз & Уърлд Рипорт“ със заглавие „Сняг в Палм Бийч“. Взех „Спортс Илюстрейтид“.

Пътувах в асансьора с някакъв мъж, облечен в яке на университета в Оклахома. Всъщност може би наистина беше оттам. Имаше леко смаяния вид на турист, подлъгал се по снимката на първата страница на рекламна брошура. Снимка, направена сигурно през 1955 г., когато „Феърфакс“ все още се е радвал на чековете на благосъстоятелни граждани. Сигурно вече бе пробвал късмета си на „Тука има — тука няма“ и си бе поръчал оригинален „Ролекс“ от мъжа на ъгъла. Изглежда, вече бе готов да си тръгне към къщи.

Както и аз.

Но имах да изпълнявам задача, затова не можех да го направя.

За миг, докато се мъчех да се преборя със заяждащата ключалка, изпитах опасението, че в стаята някой ще ме нападне. Разбира се, никой не го направи. Но въпреки това поех с облекчение дъх, когато най-сетне влязох и затворих вратата.

Стаята изглеждаше малко по-малка, отколкото ми се бе сторила преди, сякаш въображението ми я бе направило някак си по-съизмерима с онова, което се бе случило тук. Но това бе просто стая в западнал евтин хотел, достатъчно голяма за двама души, които предпочитат да стоят плътно прилепени един към друг. Стая, която подбуждаше към секс ако не с друго, то поне с ограничените си размери. Бе от онези помещения, в които двама души са компания, а трима — катастрофа, както си спомнях от това какво бе да седя на стола и да гледам какво става, сякаш от птичи поглед.

Легнах на леглото, без да свалям обувките си, и затворих очи. Само за няколко минути.

Когато ги отворих, се беше почти стъмнило.

Отначало няхах никаква представа къде се намирам. Нима съм в леглото си у дома? Нима Диана е до мен, или е слязла долу, за да забърка нещо вкусно за вечеря? А Ана е в съседната стая и разговаря по интернет с приятелите си, а учебниците и тетрадките ѝ са разхвърляни по цялата стая, за да отклонят вниманието ми?

В стаята миришеше на мухъл. По-силно дори отколкото в обзаведения ми апартамент. Матракът бе твърд и на буци. Призрачните образи на стол и маса, които не познавах, стърчаха до леглото. И накрая се събудих, сякаш от радиобудилник, нагласен да свири прекалено силно. Изстенах, трепнах и се огледах да намеря бутона, но такъв нямаше.

Станах и отидох в банята, за да наплискам лицето си със студена вода. Тялото ми бе цялото изтръпнало, устата ми бе пресъхнала. Погледнах часовника си. Седем и двадесет и пет.

Бях проспал целия ден. Когато се върнах до леглото, видях на пода да лежи броят на „Спортс Илюстрейтид“, който бях взел от фойейето долу.

Погледнах датата.

Осми ноември.

Една седмица преди да се кача на влака в 09:05 за Пен Стейшън и светът около мен да започне да се сгромолясва.

ИЗВЪН РЕЛСИ 36.

Седях на дивана във фоайето.

Носех бейзболен каскет, нахлупен ниско над челото.

Следях минувачите със зорките очи на телохранител.

„За колко време я искате?“ ме бе попитал администраторът, когато се регистрирах.

А и защо изобщо я исках?

Мислех си за онзи ден, когато излязохме от Пен Стейшън и взехме такси. Денят, в който тя най-сетне каза „да“. И ме попита „Къде?“.

И аз се бях заел най-добросъвестно да избира хотел от таксито.

А може би не беше така.

Сега се сещах, че аз ѝ посочвах един, но тя поклащаше глава, после друг, но пък не ѝ харесваше как изглежда. И накрая, когато вече приближавахме работата ѝ, видях „Феърфакс“ и тя каза: „Да, този става“. Така че, ако се замислиш сериозно, не бях аз онзи, който бе избрал хотела.

По-скоро го направи *тя*.

Хотелът, в който се бях сблъскал с неподходящия човек в неподходящо време. Само че не се бях сблъскал в действителност. Бяха ми заложили капан, в който влязох по най-глупавия начин.

Което ми бе дало това предчувствие. Идеята, която ми хрумна, когато стоях с празни ръце на Пен Стейшън.

Нямаше никаква причина тя да си помисли, че бих могъл да се сетя за играта ѝ с Васкес. Последния път, когато ме видя, аз си спасявах живота с тичане надолу по стълбището в Испанския Харлем.

Не беше необходимо да си сменят адресите.

Само жертвите.

Отърваването на господин Грифин от по-голямата част от парите му и от цялото му достойнство имаше голям шанс да стане на същото място, на което се бе случило и с мен.

Затова седях на дивана във фоайето.

Чаках.

Сънувах.

Беше отново във влака. Във влака от 09:05 за Пен Стейшън.

Отново ровех в джобовете си, защото кондукторът стоеше до мен и ми искаше пари.

— *Сто хиляди долара* — каза той.

— *Защо толкова много?* — попитах аз.

— *Цените скочиха* — отвърна ми той.

Когато Лусинда предложи да плати вместо мен, отказах.

Изчетох и двата броя „Ебъни“.

Търпение, казвах си, докато минаваше поредната сутрин. В края на краищата Лусинда бе проявила с мен голямо търпение. Всички онези дружески обеди и романтични вечери, които трябваше да изтърпи, за да ме накара най-накрая да се кача в онази стая. Щом тя можеше, значи можех и аз.

От „Попюлър Механикс“ научих основните положения в парното отопление. Кой гаечен ключ е обявен за най-добър откъм цена и полезно действие. А слагането на покрив и нареждането на керемиди стана направо детска игра.

Един следобед се обадих на Бари Лендж, за да проверя как върви разследването. Да се докосна до *истинския* свят, както ветераните от Виетнам наричаха света, намиращ се далеч от фронта. Точно там се намирах и аз — на фронтовата линия, застанал на стража, за да не допусна вражеско нападение.

Това военно сравнение бе напълно уместно. Всяка сутрин тренирах. Лицеви опори, клякане и ставане, коремни преси — типичните неща. Така че когато следващият път Васкес ми заговори пренебрежително, да мога да му покажа колко съм добър.

И още нещо. Пистолетът на Уинстън бе у мен. Държах го в стая 1207, увит в хавлиена кърпа и скрит зад радиатора в банята.

Колкото до истинския свят:

Бари Лендж вдигна телефона и каза, че нямало смисъл да му се обаждат. Все още провеждали разследването. Все още доизкусурирали това-онова. Засега обаче нещата не изглеждали в розова светлина по отношение на мен. Трябвало да приема предложението му навреме. Скоро щял да ми се обади.

Благодарих му за отделеното време.

След това проверих гласовата си поща. Имах съобщение от Диана.

„Търси те детектив Палумбо. Каза, че е важно. Обясних му, че си извън града.“

Времето ми привършваше.

Знаех го. Времето привършваше за мен и за Сам Грифин. Ако за него вече не бе изтекло.

Беше петък сутринта.

Разлиствах стария „Ю Ес Нюз & Уърлд Рипорт“ със заглавието „Сняг в Палм Бийч“.

От време на време администраторът — същият беше и портиер — ме поглеждаше. Измерваше ме с поглед от горе до долу, без да каже нито дума.

Хотел. От най-евтините. Хората, които идваха тук, нямаха къде другаде да отидат. Затова никой не очакваше от теб да отидеш някъде или да направиш нещо. Тук можеше да се мотаеш на спокойствие, да седиш по цял ден на дивана и да четеш стари списания колкото ти душа иска.

„Гор е убеден в пълната си изборна победа“ — тържествено обявяваше едно от заглавията.

Когато отново вдигнах поглед, портиерът не беше сам. Имаше помощник за следобедния час пик. Чернокож мъж в същата безлична зелена униформа се бе подпрял на рецепцията и му говореше нещо.

Бях оставил клетъчния си телефон горе, а исках да се обадя на Ана. Станах и тръгнах към асансьора. Портиерът ми кимна. Чернокожият млъкна, погледна ме за момент и се обърна отново, за да продължи разговора си.

Мислех си, че познавам портиера — имам предвид чернокожия. Бях го виждал преди месеци в деня, когато бях влязъл в същия този

асансьор заедно с Лусинда. Вратите се отвориха. Влязох и натиснах копчето. Слязох на моя етаж, като си тананиках песен, чийто текст не знаех. Отворих вратата на стаята си и влязох. И точно в този миг се сетих, че греша. Бях го виждал в друг ден.

Качих се отново в асансьора и слязох долу.

Чернокожият продължаваше да си бърбори с портиера. Беше обърнат с гръб, така че не можех да кажа със сигурност дали съм прав.

„Чък ли ти викат?“

Заобиколих рецепцията, като непрекъснато поглеждах настрани със затаен дъх, докато лицето на мъжа бавно се разкриваше пред очите ми — от една четвърт до пълен профил. Чертите постепенно ставаха все по-ясно различими.

„Ако ми беше авер, щяхме така да ти викаме.“

Помните ли? Как висях онзи ден на ъгъла на... как беше... Осма улица и авеню С? Висях в Алфабет Сити и чаках Васкес. Но вместо него дойде друг човек. Или по-точно, блъсна ме.

„Защо не гледаш къде вървиш?“

Лицето вече бе три четвърти открито. Почувствах как ме избива студена пот и главата ми се замая.

Беше той.

Абсолютно сигурно.

Чернокожият, който ме бе претърсил и миришеше на кръв и помада.

Извърнах се бързо към портиера, който вдигна очи, сякаш чакаше да го попитам нещо. Например: „Колко печен е Чарлз?“. Много печен — или поне по-печен от онова, което бях преди седем месеца.

Но какво пък, дори леваците имат звездния си миг.

В края на краищата този път знаех нещо, което те не знаеха.

Знаех как са го направили.

И знаех къде ще го направят отново.

ИЗВЪН РЕЛСИ 37.

Купих си слънчеви очила от „Вижън Хът“ на Четиридесет и осма улица. Бях абсолютно сигурен, че чернокожият не ме е познал. Не би могъл да познае в брадатия и изглеждащ недохранен мъж във фоайето онзи, когото бе замъкнал в пряката в Алфabet Сити.

Въпреки това малко предпазни мерки нямаше да са излишни.

Направих петдесет и две лицеви опори и седемдесет и пет клякания, преди да стане седем.

Слязох долу, отидох до портиера и му казах здрасти.

— Здравсти — отвърна ми той.

— Днес не е особено натоварено, а? — казах аз.

— Не.

Изведнъж не остана почти нищо, което бих могъл да му кажа.

— Откога работите тук? — Добре умеещият да води разговор винаги пита другия за него самия.

Портиерът ме изгледа малко подозрително. На около четиридесет или четиридесет и пет — така поне предположих. Мазната му коса бе сресана в стил помпадур — мода, безвъзвратно отлетяла преди около четири десетилетия.

— От отдавна — каза той.

— Имате ли почивни дни?

— *Защо?*

— Моля?

— Защо искате да знаете дали имам почивни дни?

— Не зная. Просто да си поприказваме.

— А, загрех — каза той.

— Моля?

— Каква искате? Бяла, черна, мулатка... *каква?*

— Моля?

— Искаш ли да се забавляваш, или не?

Изчервих се.

— Не. Просто... да си поговорим...

— А — каза портиерът. — Ясно.

Очевидно в този хотел портиерите вършеха и някои други неща, освен да ти пренесат багажа.

— Вие единственият портиер ли сте? — попитах, за да насоча разговора към темата, която ме интересуваше.

— Защо?

— Просто се чудех дали...

— Какво *точно* искате, господине? — Вече беше раздразнен. — Ако имате вземане-даване с Декстър, обърнете се към него, става ли?

Декстър. Значи така се казваше. Декстър.

— Кога е на работа... Декстър?

Портиерът сви рамене.

— Всяка сряда и петък.

— Аха.

— Искате ли да ви преместя някъде багажа?

— Багажът ли? Не.

— Добре. Е, аз съм портиер. Така че ако не искате някой да ви премести багажа...

Искаше да млъкна. Оттеглих се към канапето и останах да седя там още около половин час. Или може би до обяд.

Когато след няколко дни слязох с чашата си сутрешно кафе, на рецепцията стоеше Декстър.

Седнах на дивана във фойето. Ръцете ми трепереха.

Опасявах се, че Декстър ще ме познае, и това ме накара отново да изпитам страх. Може би изглеждах малко заплашително с големите тъмни очила, но външният вид може и да лъже. Така например Декстър изглеждаше повече или по-малко безобиден в бледозелената си униформа и със списание в ръцете. Даже можеше да ти заприлича на момче, което би ти помогнало с багажа, стига да го помолиш любезно. А не като някой, който ще те лепне за стената в тясна пресечка и ще се смее, когато те удрят в корема.

Усетих нещо като смътна болка — отглас от онзи удар в слънчевия ми сплит. Може би по този начин тялото ми се опитваше да ме предупреди. „Какво правиш, Чарлз? — казваше то. — Не помниш ли как боли? Ти плачеше. Не можеше да си поемеш дъх, забрави ли?“

Изобщо не бях забравил.

Имаше друга причина да ми треперят ръцете.

Сряда и петък, бе казал портиерът, когато го попитах за работното време на Декстър.

А днес бе вторник.

ИЗВЪН РЕЛСИ 38.

Извадих пистолета от скривалището му зад радиатора. Беше се нагорещил толкова, че чак пареше. Просто исках да се убедя, че е все още там. Че не е изчезнал, не е паднал надолу и не е откраднат от камериерката.

Държах го като молитвена броеница. Като нещо, което би могло да направи така, че да се сбъдне най-съкровено ми желание.

Прибрах го на мястото му.

Когато излязох от асансьора във фоайето, Декстър седеше зад бюрото си, подпрял глава с двете си ръце. Май четеше някакво списание за женски културизъм.

Бавно отидох до рецепцията и се заех да разглеждам старите туристически брошури. „Повозете се на Кръговата линия“ — предлагаше една от тях. „Забележителностите на Бродуей.“ Все неща, за които жителите на Ню Йорк дори не се сещат.

Тази сутрин фоайето бе общо взето тихо. Някаква двойка очевидно чакаше такси. Час по час мъжът подаваше глава през входа и обявяваше, че таксито още го няма. Жената кимна и каза, че ще закъснеят. Мъжът каза, че знаел. После заяви, че таксито *все още* го няма и жената го повтори.

Човекът с якето на университета в Оклахома, когото бях срещнал в асансьора, се оплакваше на администратора, че в стаята му нямало католическа библия.

— Ти занасяш ли ме? — отговори му онзи.

Някакъв старец стоеше в проходилката си за възрастни непосредствено до асансьора. Може би всъщност се движеше, но прекалено бавно, за да се види с просто око.

Радвах се, че не бях сам. Трудно е да си представиш, че ще ти се случи нещо лошо, ако наблизко се тътри старец и някой се оплаква, че в стаята му нямало католическа библия.

Декстър погледна право към мен и ме попита дали знам колко е часът.

— Осем — казах аз.

И веднага застанах нащрек в очакване да ме познае.

„Чакай малко, познах те. Какво правиш тука, да ти го начукам?“

Но Декстър отново се зае със списанието си.

Освен проблема с краката старецът, изглежда, страдаше от някакъв вид емфизем — гърдите му свиреха, хриптяха и клокочеха и при най-малкото движение.

Жена с петнадесетсантиметрови токчета, която очевидно не страдаше от никакви двигателни заболявания, наперено влезе във фоайето в компанията на дребен мъж с лошо скроен костюм. Понесе се покрай рецепцията и без да спира взе ключа, който администраторът вече беше извадил.

— Хайде, миличък — обърна се тя към дебелака. — Хайде.

Дебелакът беше забил поглед в протъркания килим във фоайето. Остана в това положение, докато най-накрая спасителните врати на асансьора не се отвориха.

Появиха се две млади двойки с багаж и попитаха за цените на стаите. Двете жени — или по-скоро момичета — се оглеждаха с неприкрито отвращение. Изглеждаха стареца, сякаш се разхождаше гол-голеничък. Май не останаха особено въодушевени и от моя външен вид.

Чух ги да шепнат на приятелите си, които сякаш бяха склонни да останат — цената си я бива, нали? Но жените в крайна сметка победиха — момчетата свиха рамене и казаха „не, благодаря“. После и четиримата изчезнаха.

— Следващият месец... имам... рожден ден — каза старецът в проходилката.

Беше успял да се добере до мен. Спомних си една игра, която играехме като малки. Наричаше се зелено-червено и целта ѝ беше да успееш да минеш покрай някой, без да бъдеш забелязан, че се движиш. Пазачът трябваше да затвори очи и да каже: „Зелено, червено, едно, две, три“, след което трябваше бързо де се обърне и да улови останалите, преди да са замръзнали по местата си. Не беше приятно да си пазач. Беше малко нереално и страшно — гледаш някого на пет метра зад теб, после се обръщаш и го виждаш замръзнал на място на

по-малко от метър и половина. Същото беше и със стареца. Всеки път, когато поглеждах към него, изглеждаше закован на място. И изведнъж се бе озовал до рамото ми.

— Осемдесет... и три... — каза той. Трябваше да спира след всяка дума, за да може да си поеме достатъчно въздух. Сигурно във Вегас биха направили облог дали ще са осемдесет и четири.

— Честит рожден ден — казах аз.

— Живях тук... двадесет години — каза старецът между конвулсивните вдишвания.

Помислих си, че е било точно по времето, когато хотелът е започнал безвъзвратно да запада.

— Е, всичко добро — казах аз.

Обикновено ми е трудно да разговарям със старци. Разпервам ръце и проявявам снизходителност, сякаш са някакви чужденци. Но тази сутрин разговорът бе за предпочитане пред мълчанието. Ужасно се страхувах за две неща. Едното бе, че Лусинда, Васкес и Декстър вече са обрали и пребили господин Грифин. Второто — че още не са го направили.

— Благодаря — каза старецът.

Трябваше да отида до тоалетната. Нерви. Стисках се вече от час, но непрекъснато си повтарях, че не мога да напусна поста си. Сега вече се налагаше. Отидох до асансьора и натиснах копчето.

Вратите се отвориха с шумна въздишка. Влязох и натиснах копчето за дванадесетия етаж. Краката ми трепереха. „Хайде... хайде...“ — подканвах вратите. Най-сетне те започнаха да се затварят. Фоайето започна да се стеснява все повече и повече, докато накрая не остана видима съвсем тясна ивица.

Достатъчна обаче, за да видя как Лусинда и Сам Грифин влизат в хотела.

ИЗВЪН РЕЛСИ 39.

Точно заради това бях дошъл тук.

Въпреки че ми идеше да изкрещя: „Не! Не днес!“.

Въпреки че не бях готов.

Все пак успях да се добера до дванадесетия етаж, без да припадна. Дотук добре. Успях да стигна до стаята си, без да бъда нападат. Не ме свърташе на едно място. Крачех из стаята като животно в клетка. Истината обаче беше, че повече приличах на лъва от „Вълшебникът от Оз“. Онзи, който търси смелост.

Но все пак *имах* смелост, нали? Просто се беше скрила някъде. Да, разбира се. Смелостта се криеше в кърпа зад радиатора в банята. Отидох там и я получих — махнах кърпата и взех смелостта в ръцете си.

Погледнах в огледалото и видях към мен да се взира слепец. Слепец с пистолет.

Излязох отново от стаята, но този път тръгнах по противопожарния изход — по тъмното стълбище, което щеше да ми позволи да *надзърна*, когато стигна до фойето. Пъхнах пистолета в джоба си.

Покрай стените висяха някакви черни ивици, които приличаха на азбест. В тъмните ъгълчета на площадките се разбягваха плъхове. Стигнах до фойето и бавно отворих вратата — само колкото да погледна с едно око. Но нямаше нищо за гледане. Лусинда и Сам вече не бяха там.

Влязох във фойето. Декстър продължаваше да стои зад бюрото си, но имаше вид, сякаш току-що е застанал там. Може би защото изглеждаше неспокоен. Сякаш се притесняваше за бакшиша си.

Отидох до рецепцията, макар че краката ми трепереха.

— Може ли за момент? — обърнах се към администратора. — Мога ли да ви попитам нещо?

— Какво?

— Жената, която влезе преди малко?

— Да? Коя жена?

— Жената, която влезе с мъжа. Преди минута-две. Тъмнокоса. Много красива. Мисля, че я познавам.

— Е, и?

— Ами, любопитен съм дали наистина е тя. Как се казва?

Изглежда ме така, сякаш съм попитал за телефонния номер на жена му или за точните размери на хуя му. После отсече:

— Не мога да давам такава информация.

— Добре — не се предадох аз, — тогава само ми кажете в коя стая е и ще ѝ се обадя.

— Първо ми кажете името ѝ.

— Лусинда?

Администраторът погледна списъка.

— Не.

— Тогава да пробвам с мъжа. Сам Грифин.

— Не.

За миг ми идеше да му кажа да провери пак и ако продължава да ми отговаря с „не“, да го нарека лъжец. Нямаше никакво съмнение, че мъжът се казва Сам Грифин. Но после си дадох сметка, че не администраторът беше лъжецът.

Сам Грифин не се бе регистрирал с истинското си име.

— Няма значение. — Отидох до стъклената врата и се загледах към обляния в слънчеви лъчи тротоар.

„Ето значи как го правят — помислих си. — Декстър знае номера на стаята предварително.“

Лусинда избира хотела. И след като каже на Васкес кога, Декстър му съобщава къде. В коя точно стая. Така че Васкес да ги чака на стълбите. По всяка вероятност на Декстър му се плаща всеки път. Работи тук в сряда и петък, но понякога идва и във вторник. Ако Васкес му каже.

Върнах се при рецепцията. Декстър продължаваше да чете списанието ри до звънеца.

Трябваше да науча номера на стаята.

— Извинете — казах.

— Да?

Наведох се напред.

— Става въпрос за онази жена — прошепнах аз. — Тя ми е *съпруга*.

— Какво?

— Чаках я, за да се уверя, че идва тук. Разбирате ли?

Да, разбираше. Беше администратор, така че разбираше много добре. Само че продължаваше да не иска да говори.

— Не мога да ви дам номера на стаята.

— Може би ще успеете срещу стотачка.

Но дори сега той се поколеба. Облиза нервно устни, озърна се за евентуални подслушвачи, но въпреки това отказа. Имах около двеста и осемдесет долара.

— Двеста и осемдесет — прошепнах му и след като той не каза нищо, добавих: — И няма да кажа на никого, че предлагаш курви.

Той почервения. Започна да пелтечи. Измери ме с поглед. „Колко ли неприятности може да ми навлече този тип?“ Накрая прошепна:

— Добре.

— За двеста и осемдесет долара искам и резервния ключ — добавих.

— Стая осем нула седем — каза администраторът.

И когато му плъзнах парите, ми даде ключа.

ИЗВЪН РЕЛСИ 40.

Върнах се на стълбището.

Този път усетих, че не съм сам.

Но не веднага. Бях се съсредоточил изцяло върху изкачването. Бях зает да поставям единия си крак пред другия и да се вслушвам в тежкото си дишане. Помислих си, че сигурно дишам като стареца във фоайето — като някой, който вече е с единия крак в гроба.

И тогава чух някой друг.

Беше поне няколко етажа над мен. Може би беше пиян — който и да беше, мъжът се препъваше и от време на време псуваше.

На испански.

Лусинда и Грифин вече би трябвало да са в стаята. Лусинда сигурно в момента свенливо смъкваше дрехите си. С гръб към господин Грифин, докато махне роклята и чорапите. А господин Грифин сигурно благодареше на бог за дареното му щастие.

Васкес? Би трябвало да заеме позиция на стълбите срещу стаята.

Извадих пистолета, поех дълбоко дъх и продължих нагоре.

Когато стигнах на площадката между седмия и осмия етаж, го видях да стои на вратата към коридора. Нервен и потен.

— Кой си ти бе? — Васкес се обърна да види кой се качва по стълбите. Изглеждаше замаян.

— Чарлз Шайн — казах аз.

— Ъ?

— Искам си заема.

— Стаята е заета.

Първите думи, излезли от устата на Сам Грифин.

Бях отключил предпазливо стая 807, като не изпусках Васкес от мушката. Постарах се да влезе преди мен.

Думите на Сам бяха насочени към Васкес. Но когато ме видя да вървя след него с насочен пистолет, раздразнението му премина в

паника.

— Какво... кой сте вие?

— Чарлз! — Лусинда отговори вместо мен. Лежеше на леглото, облечена в черно дантелено бельо. Или *съблечена* по черно дантелено бельо. Очевидно вече бе започнала с шоуто.

Четиримата — ужасеният Сам Грифин по светлосини боксерки, Лусинда в нейните черни дантели, Васкес в тюркоазния си шушляк и аз със слънчевите очила и пистолета — застинахме неподвижно.

— Здравсти, Лусинда — казах аз.

Струваше ми се странно да държа оръжие. Насочено към хората, които ме бяха измамили с повече от сто хиляди долара. Усещах мощта му, сякаш бе някакъв придатък към ръката ми. А ръката ми в момента наистина притежаваше митична сила. Можеше да мята мълнии. Всички се плашеха от оръжието. Дори господин Грифин.

— Вижте какво — с треперлив глас се обади той. — Можете да вземете всичките ми пари.

„Можете да вземете всичките ми пари.“ Не бях ли казал същото на Васкес навремето?

— Не искам парите ти — казах аз. — Тя ги иска.

— Какво?

— Тя иска парите ти.

Сега освен уплашен господин Грифин започна да изглежда и объркан. Дожаля ми за него — съчувствие към сродна душа, към някой, който бе на път да мине през същия шок и крах на всички илюзии, през които бях минал и аз.

— Не разбирам — каза господин Грифин. — Кой сте вие?

— Няма значение.

— Вижте, не искам никакви неприятности — каза господин Грифин.

— Ще ти вземат всичко, което имаш — казах аз. — Вече си си навлякъл достатъчно неприятности.

— Не зная за какво говориш — каза Лусинда. — Двамата със Сам се обичаме... ние...

— Срещна я във влака, нали, Сам?

Сам кимна.

— При това съвсем случайно... просто се случи. Разбирам. Говорели сте си за какво ли не. Тя е красива, сладка и разбираща, а ти

направо не си можел да повярваш, че е тъй силно привлечена от теб. Прекалено хубаво, за да е истина. Нали, Сам?

Сам продължаваше да ме гледа уплашено, но поне слушаше.

— Задай си един въпрос. Не е ли *прекалено* хубаво, за да е истина? Запитай се дали изобщо ти е споменавала къде живее. А? *Адресът*, Сам. Дали някога е показвала, че е познала някого във влака — приятел или съсед. Повечето хора се познават дори и само по лице, нали? Поне един-единствен човек?

— Той ме е проследил, Сам — каза Лусинда. — Навремето ходехме, преди да те срещна. Ревнува. Изгубил си е ума.

Какво пък, опитът наистина беше достоен. Беше много добра актриса, беше отчаяна и се опитваше с все сили.

Васкес помръдна. Определено се бе приближил. Играеше си с мен на зелено-червено.

— Назад — казах му. — Една великанска назад.

Насочих пистолета към него. Васкес отстъпи.

— Не зная кой е този побъркан *шибаняк* — обърна се той към господин Грифин. Също се бе включил в играта — видя накъде бие Лусинда и се опита да се присъедини. — Просто минавах по коридора и този тип изведнъж опря пистолет в главата ми.

Сам имаше малко коремче и тънки ръце, по които изпъкваха сини вени. Беше скръстил ръце пред бледите си неокосмени гърди, сякаш едва се сдържа да не заплаче. Очевидно не знаеше на кого да вярва — а може би за него вече нямаше никакво значение. Искаше просто да се махне оттук.

— Чуй ме, Сам. С какво ти каза, че си вади хляба? Каза ли ти къде работи?

— Тя е застрахователен агент — отвърна той, но не изглеждаше особено убеден.

— В коя компания, Сам?

— „Мючуъл ъф Омаха“.

— Искаш ли да им се обадим, Сам? Обади се на „Мючуъл ъф Омаха“ и попитай за нея. Хайде, давай.

Сам погледна към телефона на нощното шкафче. Лусинда също.

— Показа ли ти снимката на малката си дъщеричка, Сам? На красивото малко момиченце на люлката? Същата, която можеш да си купиш в магазин за картички?

— Трябва да укротим тоя побъркан скапаняк — обади се Васкес. — Той е полудял. Ще ни застреля. С мен ли си, Сам?

Но Сам не беше с него. Сам изглеждаше окаяно. Все още бе объркан, но беше сломен от логиката. Може би *наистина* се бе запитал дали срещата му с Лусинда наистина не е прекалено хубава, за да е истина. Може би винаги бе знаел, че тя е прекалено красива, прекалено умна и прекалено недостъпна за него.

— Каквото и да ти е казала, е било лъжа, Сам. Пълна лъжа. Нагласен ти е номер, разбираш ли какво ти казвам? Щяха да те изненадат. Щеше да излезеш от стаята и този Васкес щеше да ти скочи в коридора. Щеше да те обере. После щеше да изнасили *нея*. Само че това *нямаше* да е изнасилване, защото тя вече е дала съгласието си. Двамата са комбина.

Васкес отново се движеше. Този път напред.

— Не разбирам защо трябва да я изнасилва... — каза господин Грифин.

— За да изглежда всичко правдоподобно, Сам. И за да се почувстваш виновен, че не си го спрял. Че не си я защитил. Така че когато започне да те изнудва — теб и *Лусинда*, или както се казва — когато ти поиска малък заем, а после и не чак толкова малък, да си платиш. Дори и да започнеш да премисляш, дори да решиш дали да не кажеш на жена си. Защото това все още ще остави въпроса със съпруга ѝ. А тя щеше да ти каже — *недей*, щеше да те *умолява* да не го правиш, да се тръшка, че не може да каже на съпруга си за връзката ви и за *изнасилването*. Дори и да няма никакъв съпруг, Сам.

Господин Грифин вече ми вярваше. Може би не стопроцентово, но все пак достатъчно.

— Мога ли... да си ида? — каза той. — Мога ли просто... да се махна оттук?

— Да не си се побъркал? — каза Васкес. — Да не искаш да се измъкнеш и да ни оставиш тук с тоя луд шибаняк?

— Вижте, искам само да си ида у дома — каза Сам. — Не зная какво става тук и не ме интересува. Наистина. Аз просто... просто ме пуснете, става ли?

Васкес посегна към джоба си и го удари през устата с нещо черно. Сам падна. Всичко стана много бързо. От устата му потече кръв.

Още един пистолет.

Бях направил всичко по план. Бях се сдобил с ключа и бях изненадал Васкес на стълбите. Бях се озовал в стаята. Щях да си върна парите. Дори планът ми да бе малко неясен относно въпроса *как точно* ще си върна парите. Може би щях да държа Лусинда на мушка, докато Васкес отиде да ги донесе. Или може би щяхме да идем за парите заедно. Само че бях допуснал една грешка. Бях забравил, че Васкес е въоръжен. Не го бях претърсил и не го бях накарал да хвърли пистолета си.

Имаше няколко секунди, в които не всичко беше изгубено. Когато преимущество то все още бе на моя страна. Васкес държеше пистолет и Сам лежеше на пода, но аз все още бях единственият, който бе насочил оръжието си към някого.

Сигурен бях, че Васкес си мисли, че е едно да държиш насочен към някого пистолет, а съвсем друго — да дръпнеш спусъка. Не вярваше, че съм способен да го направя.

Но не знаеше едно нещо. Казват, че парите уравновесяват всичко, но още по-добре го прави истинското, пълното отчаяние. То е в състояние да изравни и планини.

Дръпнах спусъка.

Нищо не се случи.

И през онази хилядна от секундата, в която Васкес разбра, че щастието му се е усмихнало и той започна да вдига пистолета си, разбрах защо не се бе случило нищо.

Бях забравил да сваля предпазителя.

Хвърлих се към Васкес, като използвах единственото преимущество, което ми бе останало. Изненадата.

Атаката ми изби пистолета от ръката му и го запрати някъде под леглото. Сега бяхме повече или по-малко в равностойно положение.

Може би дори имах предимство. Защото имаше вероятност отчаянието ми да е дори по-страшно от това на Васкес. Нямах какво да изгубя. Детектив Палумбо щеше да се обади след някой и друг ден, а дори да не го направеше, оставаше Бари Лендж. Така че отчаянието беше на моя страна. А и с Васкес нещо не беше съвсем наред. Беше пиян, друсан или нещо подобно.

Васкес изпъшка и се опита да се освободи от хватката ми. Но приличаше на здравата пребит боксьор тежка категория в дванадесети

рунд, муден и с несигурна походка. Това ми вдъхна кураж.

С крайчеца на окото си виждах Сам — беше застанал на колене и гледаше ръката си, която бе яркочервена, защото бе докоснал с нея устата си. Изглеждаше замаян и объркан.

— Мръсен... *недал*... — Васкес пышкаше от усилията да се измъкне от хватката ми, но без особен успех. Бях го стенал здраво с ръце и няхах никакво намерение да го пускам.

Васкес залитна към стената. Бях го хванал в мечешка хватка, затова той правеше онова, което правят мечките, когато искат да се отърват от нещо на гърба. Търкат гърбовете си в най-близкото дърво. Васкес използваше най-близката стена.

Стегнах всичките си мускули преди да се ударя в стената и да направя на парчета висящата на нея евтина репродукция. Слънчевите ми очила отхвъркнаха нанякъде.

Стоварихме се тежко на пода. Усещах миризмата на Васкес — противна смес от чесън, цигари и пържени яйца. Мокетът бе така изтънял, че сякаш се търкаляхме върху цимент. И за първи път бях абсолютно сигурен, че ще победи. Обхванах с дясната си ръка гърлото му и натиснах с всички сили, които можех да изстискам от себе си. А точно в този момент можех да изстискам много. Поне за сто и десет хиляди долара.

Васкес започна да хърка и се зачудих дали ще го убия. „Ако трябва, ще го направя.“

Противникът ми направи един последен опит да се освободи от мен, но едната му ръка беше заклещена между тялото ми и пода, а аз бях стиснал другата му толкова силно, че макар и да се опита рязко да я изхвърли напред, не можа да се освободи.

Отпусна се. Усетих как силите му го напуснаха — или поне онова, което бе останало от тях след алкохола или дрогата, с която се беше наблъскал.

Не го бях убил, но въпреки това победих.

Победих.

Видях две обувки на нивото на очите си. Отначало помислих, че са на Сам. Но Сам беше в другия край на стаята и плюеше кръв в шепите си.

Вдигнах глава.

— Я виж ти — каза Декстър. — Та това бил Чък.

ИЗВЪН РЕЛСИ 41.

Декстър бе дошъл в разгара на битката.

Никой не бе чул как вратата се отваря, докато се търкаляхме по пода.

Декстър взе пистолета ми, свали с небрежно движение на палеца предпазителя и насочи дулото към главата ми.

Хванаха ме и ми запушиха устата. Вързаха ръцете ми отзад със собствения ми колан. Свалиха обувките ми и напъхаха единия ми студен и влажен чорап в устата ми.

Същото направиха и със Сам. За миг той се опита да се съпротивлява и Васкес го изрита в главата.

Надушвах кръвта на Сам.

Миришеше почти сладко, но като знаех откъде идва, от тази сладникавост ми се гадеше. Това беше проблем. Защото ми се прииска да повърна, а мисълта да повърна с чорап в устата ме накара да изпадна в паника.

А и не ми бе по-трудно да се паникьосам в действителност, отколкото на думи. Запитах се как ли смятат да постъпят с нас — със Сам и с мен. Имах силното чувство, че *те самите* все още не знаят.

Изглеждаха объркани. Тихо си мърмореха — понякога на испански, понякога на английски.

— Nosotros tenemos que hacer algo — казваше в момента Лусинда.

Бях учил една година в гимназията испански, но единствената дума, която си спомнях, бе *gracias*. Въпреки това усещах смущението им.

Чух Васкес да шепне нещо на Лусинда.

— После... можем да идем... в Маями и...

В думите му имаше смисъл. В края на краищата Сам вече им беше безполезен — като дойна крава, разболяла се от неизлечима болест. Всичките им усилия и време, за да го домъкнат тук, се бяха оказали напразни.

Бяха съвсем основателно разстроени. Изобщо не бяха щастливи от факта, че се бях появил. Аз бях причината за провалянето на плановите им. Аз. Бях им развалил работата и им бях създал проблем, който не бяха очаквали. Защото оръжията им бяха страхът и измамата, а аз бях направил тези оръжия абсолютно безполезни.

В такъв случай какво оставаше?

— Ти, мръсен *шибан*... — Васкес седеше на леглото, поставил ръце на коленете си. Говореше на мен. — Казах ти повече да не ми погаждаш лайняните си номера. Казах ти да си ходиш на Лонг Айланд и да си стоиш там, нали? Преди изгуби *пари*, скапаняко. *Пари*. Трябваше да си благодарен на бога. А *сега* какво ще правиш, а?

Може би да се моля.

Мисълта за молитвата идваше не от заплахата в думите му. А от факта, че самият Васкес сякаш изглеждаше уплашен, докато ги изговаряше. „А сега какво ще правиш, а?“ — сякаш това бе въпросът, който си задаваха те самите. И отговорът не им харесваше. Когато внушаващи страх хора започват да говорят уплашено, тогава вече можеш наистина да започнеш да се страхуваш.

Тримата заедно влязоха в банята. Някой — мисля, че беше Декстър — възразяваше срещу нещо. Чувах как гласът му става все по-висок и нервен.

Когато излязоха, Декстър не изглеждаше никак доволен. Сякаш беше изгубил.

Двамата с Васкес явно тръгваха нанякъде.

— Десет минути... — чух Васкес да прошепва на Лусинда. — И после се махаме... Малката Хавана... мой братовчед...

Двамата с Декстър излязоха.

— Какво ще правите с нас? — измуча Сам през чорапа в устата си.

Лусинда не му отговори.

— Няма да кажа на никого — продължи Сам. — Ако ме пуснеш, няма да кажа нито думичка, кълна се. Моля те...

Лусинда продължаваше да мълчи. Може би така й бе наредено — никакво общуване с врага. Може би след нуждата да разговаря със Сам месеци наред сега й бе приятно да не й се налага да го прави. А може би знаеше точно какво ще направят с нас и бе решила, че е по-добре да не го споменава.

— Чорапът... задушаваше ме — изстена Сам. — Моля те...

Лусинда най-накрая реагира, но не с думи. Стана и отиде до Сам — съвсем кратка разходка, не повече от три-четири крачки.

— Моля те — продължаваше Сам, — махни го... моля те...
Задушавам се...

Лусинда посегна, за да му махне чорапа.

В мига, в който ръката ѝ докосна устата му, той я захапа. Лусинда изкрещя.

Може би се бе запитал същото, което се бях питал аз. И бе достигнал до същите отговори. Сигурно и той бе решил, че няма какво да губи.

Тя го изрита — „Скапаняк!“ — с надеждата да се освободи, но Сам стискаше като питбул — от онези, които ги обучават да залавят крадци и да не ги пускат, дори и да бъдат застреляни.

Лусинда крещеше и удряше главата му с другата си ръка, но Сам *продължаваше* да стиска, за да спаси скъпоценния си живот.

Опитах се да стана и да отида до тях, но трябваше да пълзя, защото ръцете ми бяха завързани на гърба. Наложих се да се придвижвам на прекъсвания. Опитвах се да помогна на Сам. Защото всеки момент щеше да се случи нещо лошо. Виждах го.

Първо, защото Лусинда най-накрая бе успяла да освободи ръката си от устата му. Второ, беше вдигнала пистолета в лявата си ръка и го стовари върху главата на Сам. Устата на Сам бе окървавена. Нейната и неговата кръв се смесваха пред очите ми, защото Лусинда стовари пистолета в лицето му още веднъж. След това отново и отново.

— Моля те — моля те, аз съм *баща*... Имам *три деца* — стенеше Сам. Докато пистолетът разбиваше челюстта му. Докато чупеше носа му. Предполагам, че се надяваше по този начин да я накара да престане да го удря. Но думите му само я вбесиха още повече. — Три деца... моля те... *баща* — продължи да стене Сам, но Лусинда не спираше да го удря. Все по-силно и по-силно. Чувах ударите на метал в кост. Сякаш ѝ казваше — удари ме, а тя изпълняваше желанието му.

Успях да се придвижа на двадесет сантиметра, на тридесет сантиметра, на една крачка по-близо до тях, когато разбрах, че няма смисъл.

Вече не.

Сам беше мъртъв.

Васкес и Декстър се върнаха.

Декстър носеше два чувала за боклук — от онези здравите, достатъчно големи, за да поберат шумата от цяла градина. Или пък два трупа.

Може би затова никой не се впечатли особено, когато видяха, че Сам е мъртъв. Васкес дори го срита леко, за да се увери напълно.

— Ухапа ме — каза Лусинда и Васкес кимна.

След това взе една възглавница и се обърна към мен.

— Време е за сън.

„Васкес е въоръжен, но не иска да рискува да го чуят.“

Щяха да ме удушат.

След като Лусинда уби Сам, аз бях зает с нещо. Докато тя ставаше и отиваше в банята да измие кръвта от ръцете си и докато гледах бездиханното тяло на Сам, се бях сетил нещо. Декстър бе взел пистолета ми и го бе дал на Лусинда, когато двамата с Васкес излязоха.

Което означаваше, че има още един пистолет.

Пистолетът на Васкес. Къде се беше дянал?

Под леглото. Бях го избил от ръката му и го запратих някъде под леглото.

Може би на не повече от метър и половина от мен.

„Ще ме удушат.“

Докато Васкес и Декстър се върнат, бях успял малко да разхлабя възела и се бях преместил до не повече от половин метър от пистолета.

Достатъчно, за да го достигна. Стига да можех да освободя ръцете си навреме.

— Време е за сън — каза Васкес.

Не е вярно, че животът преминава като на лента пред очите ти.

Мога да ви го кажа със сигурност.

Казват, че това се случвало в момента непосредствено преди смъртта, но не е вярно. Или поне не за мен. Пред очите ми не мина целият ми живот. А само една съвсем малка част от него.

Бях на седем години и бях на брега на океана.

Опитвах се да карам сърф и не внимавах. Една висока вълна ме събори от дъската и ме завлече на дъното. Когато ме измъкнаха, бях посинял, погълнал много вода и (ако не бяха усилията на спасителя)

мъртъв. Оттогава винаги се бях страхувал от удавяне. От онзи ден всеки сън, свързан със смъртта, беше свързан с даване. С липса на въздух в дробовете ми.

Точно този момент от живота си видях и сега.

Преди Васкес да постави бялата възглавница върху устата ми, успях да си поема дълбоко дъх.

Обикновено издържах три минути, без да дишам. Може би дори четири.

Старт.

Возглавницата миришеше на пот и прах. Раздвижих ръце зад гърба си, за да охладя още повече възела на колана.

Натиснах навън с двете китки едновременно. Отпуснах ги. После натиснах отново. И отново ги отпуснах.

Беше болезнено като коремна преса. Васкес ме натискаше с цялата си тежест. Едва успявах да раздвижа ръцете си.

Но не се отказвах. Въпреки че коланът ми прерязваше кожата като някакво затъпено острие.

Ставаше бавно. Чух някой да минава покрай мен. Леглото изскърца. Лусинда прочисти гърлото си. Някой пусна радиото.

Ръцете ми не помръдваха. Продължавах да се напругам и да натискам, но беше като да буташ заключена врата. Или като да тичаш насън. Натисках, но нищо не поддаваше. Гръдният кош започна да ме боли. Имах чувството, че ръцете ми се измъкват от ставите си. И ми крещяха.

„Не! Няма да успееш. Невъзможно е. Забрави.

Спри!“

Дробовете ми лумнаха в пламъци. Не си чувствах ръцете.

Коланът поддаде.

Само мъничко.

Достатъчно, за да придвижа малко ръката си.

Натиснах с всички сили.

Китките ми кървяха.

Дланите ми бяха наполовина свободни. Потяха се. Потта им помагаше да се плъзгат по-лесно през колана. Това беше добре, беше чудесно. Продължавах да натискам.

Дланите ми бяха три четвърти навън. Трябваше да натисна само още малко, съвсем малко. Оставаха обаче пръстите ми.

Те бяха проблем.

Натиснах за последен път. С всички сили. Заради всичко, при което си заслужаваше да се върна. За Ана. За Диана.

Сега.

Натисках, натисках, натисках...

Едната ми ръка се освободи.

„Умирам.“

Лявата. По-близката до леглото.

„Причернява ми. Не виждам. Умирам.“

— Хъ — чух гласа на Васкес.

— Внимавай — обади се отнякъде Декстър.

Трескаво се мъчех да напипам пистолета. Дробовете ми се пръскаха. Ръцете ми шареха под леглото във всички посоки. Къде беше проклетият пистолет?

Напипах го. Пръстите ми се склупчиха около него.

„Какво е това? Какво става?“

Измъкнах го изпод леглото.

И точно в този момент, в мига, когато можех да обърна нещата, умрях.

АТИКА

Тлъстия Томи се оказа прав.
Получих съобщение по пощата.

Уважаеми господин Уидоус,
С настоящето Ви уведомяваме, че ограниченията в щатския бюджет не позволяват продължаването на учебните програми за възрастни в щатските затвори. Занятията ще бъдат прекратени от първо число на следващия месец. Ще получите официално съобщение за прекратяване на договора.

Това означаваше, че ми оставаха още два учебни часа.
Само два.

Надзирателите страняха от мен, сякаш бях пипнал някаква заразна болест. Възможно ли беше загубата на работа да е заразна? Когато отидох в столовата на надзирателите да си сипя кафе, всички се дръпнаха. Преди го правеха просто заради работата ми. А сега — защото вече я нямах.

Оттеглих се с кафето си в ъгъла на помещението, известен като Музея.

„Музеят“ бе кръстен така преди много време от някакъв надзирател, чието име отдавна никой не помнеше. Беше грубо подредена колекция от конфискувани в затвора оръжия. „Жила“, „вълчи зъби“, „изкормвачи“ — това бяха думите, с които престъпниците наричаха ножовете. Направени от пружини на легла, писалки, вмъкнати тайно отвертки — от всичко, което можеха да докопат. Имаше също така и истински оръжия — хитроумни изобретения, събрани от всевъзможни части и способни да забият доста правдиво копие на куршум в тялото на човек от близко разстояние.

Сбирката се попълваше непрекъснато. При всяка чистка се появяваше нещо ново.

Гледах тези груби инструменти на смъртта — щях да ги гледам, докато тишината заради присъствието ми не станеше непоносима или докато не дойдеше време за час.

Кое то се случеше първо.

Писателят продължаваше да оставя творбите си с монотонна и болезнена точност.

Всеки път, когато влезех в час, на бюрото ме очакваше поредната спретната купчинка листа.

Собствената ми история бавно започна да се връща при мен глава по глава, все по-болезнена и по-болезнена. Като мъчително бавно обвинение срещу Чарлз Шайн. Бях абсолютно убеден, че целта на писателя е именно *мъчението*.

Имаше и други неща. В края на двадесета глава се бе появила нова бележка.

„Време е за среща, не мислиш ли?“

Написана с кафяво мастило, само дето не беше никакво мастило. А кръв. Целеше да ме уплаши.

Да, *време е* за среща, помислих си. Въпреки че дланите ми се изпотяха и яката започваше да ме стяга като примка.

Писателят не беше в класната стая. Знаех го.

Няколко часа след като получих последната бележка разпуснах класа, но някой остана.

Вдигнах поглед. Седеше на един чин и ми се усмихваше.

Малик ел Махид. Това бе мюсюлманското му име.

На около двадесет и пет. Черен, дебел и целият в татуировки.

— Да? — казах, въпреки че знаех какво ще се случи.

— Хареса ли ти дотук? — попита той, без да престава да се усмихва. Повтаряше онова, което ми бе надраскал авторът.

— Ти — казах. — Ти ги носиш.

— Точно така.

— Кой?

— *Какво* кой?

— Кой ти ги дава?

— Значи казваш, че не са мои?
— Да. Не си ги написал ти.
— Правилно, мамка му. Дори не съм прочел и ред от тях.
— Кой?
— Знаеш кой.

Да.

— Искан да се видите, ясно?

„Искан да се видите още сега.“

— Добре — отговорих колкото се може по-спокойно.

Но докато събирах листата по бюрото, забелязах, че ръцете ми треперят. Листата се тресяха право пред очите на Малик и въпреки че се мъчех с всички сили да накарам ръцете си да се успокоят, не можех да ги накарам да ме послушат.

— Другата седмица — каза Малик. — Става ли?

Казах, че става. Следващата седмица.

Но сега трябва да продължа историята.

Трябва да обясня какво стана.

ИЗВЪН РЕЛСИ 42.

Когато измъкнах пистолета изпод леглото, светът се срути. Свърши.

Имаше силен блясък, последван от гореща вълна. След това земята имплодира и почерня.

После дойдох на себе си.

Отворих очи и си помислих, че съм мъртъв.

Васкес ме беше убил. Мъртъв бях. Намирах се в рая.

Само че не можех да се намирам в рая.

Защото бях в ада.

Вземете Дантевия „Ад“ и отворете на шести кръг. Черните задушливи пари. Кипящи казани. Писъците на агонизиращи души. Отворих очи и не можех да видя нищо. Все още бе сутрин, но всичко бе потънало в мрак.

Осмият етаж на хотел „Феърфакс“ някак си се бе превърнал в мазе. Седмият етаж отдолу — в гроб.

Самата стая се бе килнала настрани. Беше пролет, но валеше сняг (мазилка, разбрах, когато усетих вкуса ѝ). Климатичната инсталация се бе стоварила върху левия ми крак.

Това зная сега, но не го знаех тогава. Научих го по-късно от вестниците и телевизионните репортажи. Със съвсем оскъдни допълнения от моя страна.

В гинекологичния център до хотел „Феърфакс“ се правеха субсидирани от държавата аборти. За някои хора това означаваше не гинекологичен център, а център за *аборти*.

Помните ли онзи мъж с якето на университета в Оклахома, когото бях срещнал в деня, когато се регистрирах? Същият, който се оплакваше, че в стаята му нямало католическа библия? Той се бе оказал един от онези хора. Мускулест християнин, ревностен

привърженик на правото на живот — но от онези, по-чувствителните към несправедливостта и с повишен интерес към експлозивите.

Оказа се, че не си е играл на „тука има — тука няма“ и не е пазарувал фалшиви ролекси на улицата. Прекарвал е по-голямата част от времето в стаята си, където търпеливо е скалпвал бомба от изкуствен тор и ацетати. Когато бил готов, внимателно я закрепил за тялото си.

Взел асансьора надолу към фойето с намерението да отиде в гинекологичния център и да се взриви.

Нека ви обясня за този вид бомби. Според последните новини по вестниците това не е най-стабилният вид експлозив. Не е като динамита например, или пък като пластичните експлозиви. Той е изключително нестабилен и активен.

Мъжът така и не излязъл от асансьора. Нещо станало. Асансьорът може би заседнал за миг. Или той се е размърдал малко по-енергично. Или пък взривил детонатора, без да иска. Нещо.

Бомбата експлодирала в самия център на сградата. Ако сте искали да разрушите хотел „Феърфакс“, а не съседния център за аборти, и ако сте добре запознати с разрушителната сила и конструктивните детайли на сградата, бихте избрали точно това място.

В асансьора между петия и шестия етаж.

А хотел „Феърфакс“ е имал толкова конструктивни слабости, че само е чакал подобен тласък, за да се освободи от плачевното си положение.

Носещите елементи били напукани и отдавна ръждясали. Разтеклият се навън азбест го бе превърнал в идеален модел на огнен капан. На няколко места в газовата инсталация имало течове — или така поне се твърдеше по-късно. С две думи, катастрофата просто чакала удобен момент.

Стоманени греди. Покривни секции. Хоросанени стени. Шлифовано стъкло. Хора. Всичко това се вдигнало във въздуха и после, съгласно закона на Нютон за гравитацията, се понесло *надолу*.

Върху онова, което бе останало от хотел „Феърфакс“.

И го бе сплескало като сватбена торта.

Тази сутрин в хотел „Феърфакс“ и в четирите съседни сгради загинаха сто четиридесет и трима души.

Сто четиридесет и трима, а впоследствие и още един.

Чух глас.

— Има ли някой жив долу? Има ли някой?

— Да — казах аз. „Ако чуя гласа си, значи може би съм жив.“

— Да — казах и се чух.

Нечии ръце хванаха моите. Измъкнаха ме от развалините и тъмнината и изведнъж се оказах жив и отново способен да дишам.

Това зная сега — но не го знаех тогава.

Две от стаите бяха останали непокътнати. Или почти непокътнати. Никой не знае защо. Когато някой реши да закрепил бомба за тялото си и да се затрие, здравият разум си взема почивен ден. През онази сутрин някои хора са тръгнали наляво и са останали живи. Някои са завили надясно и сега са мъртви. А един човек се намираще на крачка от смъртта си на пода в една от стаите и накрая оцеля.

При това почти невредим.

Измъкнаха ме навън, поставиха ме на носилка на улицата и се върнаха, за да измъкнат останалите, които бяха успели да открият. В това число Васкес, Лусинда, Декстър и Сам. Трима от тях бяха мъртви, а четвъртият — почти. Лицата на Декстър, Сам и Лусинда бяха покрити с одеяла. Васкес бе в безсъзнание, целият в кръв, и едва дишаше.

Оставиха го до мен на тротоара. Някакъв пожарникар провери пулса му и поклати глава. Когато някакъв с бяла престилка и червен кръст се затича към нас, пожарникарят му каза:

— Погрижете се за възрастната жена там — и посочи една старица, чиито дрехи тлееха. — Този няма шанс.

Реших да стана и да се махна. Просто да си тръгна.

Макар че сигурно съм бил изпаднал в някакъв вид шок, чувствах главата си кристално ясна.

Видимостта ми бе почти нулева. Все пак виждах тялото на Лусинда на около метър и половина от мен. Можех да докосна Васкес. Около нас сред водовъртежа от черен задушлив дим сновяха пожарникари и полицаи.

Станах. Закрачих. Изчезнах в този водовъртеж.

Повървах малко. Чудех се дали Диана не е била права, че всички неща се случват с определена цел и поради определена причина. Вече не бях сигурен. Хората ме гледаха така, сякаш съм пришълец от космоса. Но никой не ме спря. Никой не ме попита дали съм ранен или дали имам нужда от лекарска помощ. Може би хората вече са имунизирани срещу подобни неща. Вървах по Бродуей. По едно време си помислих, че косата ми пее — когато прокарах пръсти през нея, тя изпука, сякаш бе заредена със статично електричество. Накрая замахих за такси недалеч от Сентръл Парк.

Върнах се в апартамента си във Форест Хилс. Таксиметровият шофьор бе пуснал радиото. Някой говореше за експлозията. По всяка вероятност е причинена от изтичане на газ, обясняваше някаква жена. Едва по-късно откриха другите улики. Шофьорът ме попита дали съм добре.

— Да — отвърнах аз. — Не бих могъл да съм по-добре.

Когато стигнахме до Форест Хилс, улицата, на която живеех, бе пуста. Може би всички следяха новините. Никой не ме видя как влизам в блока, как отключвам апартамента си и рухвам, изпаднал в ступор.

Спах цял ден.

Когато се събудих — на следващата сутрин — отидох в банята и не можах да позная собственото си лице. Беше абсолютно черно. Като на някакъв комедиант.

Пуснах новините. Три приказващи глави обсъждаха някакви числа. За какво ставаше дума? Отне ми известно време, за да разбера. Броя на жертвите — за това говореха. Консенсусът беше някъде около 100. На друг канал твърдяха, че са 96, на трети — 150. Жертвите в хотела и в съседните сгради. Но кой знае колко са жертвите в действителност? Това казваха приказващите глави. Телата бяха изгорели, смазани, превърнати в прах. Невъзможно е да се определи, твърдеше някакъв мъж. Може би никога няма да разберем със сигурност. Ако някой от пребиваващите в хотела се появи, значи е жив. В противен случай ще се смята за мъртъв. Вече бяха започнали да обикалят болниците и центровете на Червения кръст, да разлепват снимки по стени, огради и улични лампи — отчаяна армия от опечалени хора с празни очи.

Гледах телевизия през целия ден, без да помръдна.

Не се обадих на никого. Не разговарях с никого. Бях почти парализиран. От целия този ужас. Не можех да се движа. Не можех да се храня. Не можех дори да говоря.

Илюзията за неуязвимост, която обикновено носех със себе си като някакво рождено право — същата, от която Лусинда и Васкес ме бяха лишили — сега бе отнета и на други сто четиридесет и трима души. Никой вече не бе в безопасност. Никой. Развалините от експлозията бяха откарани с камиони на градското бунище. На сметището на Стейтън Айланд. На мястото, до което можеш да стигнеш, като тръгнеш по отбивката от Уестърн авеню.

За да направят място за тоновете отпадъци, първо трябваше да преместят други тонове отпадъци. Да ги сложа от едно място на друго. И сред купищата извита стомана, мукава, консервени кутии, счупени кости, разложена храна, изпотрошени тухли и човешки отпадъци открили и захвърлено човешко тяло.

Най-сетне бяха открили Уинстън.

Полицията чакала само това. Да се намери трупът. Имаха лента със запис, на който казвам на Уинстън какво искам да направи, но не разполагаха с *Уинстън*.

Сега вече тази липса бе попълнена.

Разбрах това, когато се обадих на Диана три дни след като се бях измъкнал от района на разрушените сгради. От онова, което приличаше на Бейрут от близкото минало.

Много се зарадва, като ме чу.

— Слава богу, Чарлз — каза тя. — Мислех те за *мъртъв*.

ИЗВЪН РЕЛСИ 43.

Идеята ми хрумна точно тогава.

Когато Диана вдигна телефона и каза: „Мислех те за мъртъв“.

А може би не бе точно в онзи момент. А по-късно, след като й казах какво се бях опитвал да направя и какво ми се бе случило в хотел „Феърфакс“. Тя ахна, замълча и после ми каза, че полицията е идвала вкъщи със заповед за арестуването ми. Защото са открили тялото на Уинстън в сметището на Стейтън Айланд.

А може би ми бе хрумнало малко по-късно, докато опечалената и пребледняла телевизионна говорителка четеше списъка на мъртвите по новините. Списъкът на мъртвите или *смятани* за мъртви — известни също така като безследно изчезнали.

Името ми фигурираше в него.

Беше донякъде сюрреалистично да чуя, че официално съм обявен за изчезнал. Сякаш присъствах на собственото си погребение или на панихида в моя памет. Говорителката съобщи, че списъкът е съставен според твърдия диск на хотелския компютър, открит сред останките. В него фигурирали хората, за които се знаело, че са регистрирани гости на хотела. Също и от личните вещи, открити разпръснати навсякъде или заключени в сейфа. Куфарчета, преносими компютри, надписани часовници и бижута. Моят часовник например беше изчезнал. На гърба му пишеше „На Чарлз Шайн с цялата ми любов“. Говорителката обясни, че в списъка не фигурират и хората, успели да се спасят през аварийните изходи и добрали се до спешните отделения на болниците.

Бях вдигнал телефона, за да се обадя на някого — на когото и да било — и да обясня, че изобщо не съм мъртъв, че съм жив и здрав. В същото време се обличах — може би защото телефонното позвъняване нямаше да е достатъчно и сигурно щеше да се наложи да се покажа в плът и кръв. Ровех в чекмеджето с чорапите и попаднах на портфейла на Уинстън.

Точно тогава тази идея ми хрумна *наистина*.

Тогава се превърна от нелепа в напълно реална. От обикновена догадка в план. Бях напъхал портфейла на Уинстън в шкафчето и бях забравил за него. Но си спомнях нещо, което ми бе казал Уинстън.

„Най-лесното е да получиш нова самоличност.“

В портфейла му например имаше цели четири. Четири шофьорски книжки.

Някой си Джонатан Томас. Брайън Макдермот. Стивън Еймет.

Както и Лорънс Уидоус. Единственият, който донякъде приличаше на мен — по-млад, разбира се, но с горе-долу сходни черти.

Мислех те за мъртъв, бе казала Диана.

Както и някои други хора.

Бях се регистрирал в хотел „Феърфакс“, но така и не се отписах. По-скоро ме бяха отписали, както се казва. „Чу ли какво е станало с Чарли? Отписан е. *Мъртъв* е.“

Кое то ми напомни за още един често срещан израз.

„По-добре да бях мъртъв“. Разбира се, всеки го е чувал. Възклицание, което използваме в момент на криза, когато всичко изглежда абсолютно безнадеждно и не се вижда никакъв изход.

Освен ако има. Освен ако не си помислиш, че си добър, но си изпаднал в затруднено положение, но в края на краищата изход има.

Да си мъртъв.

Може би това бе изход.

Ако се покажа, ще съм жив.

Ами ако не го направя?

ИЗВЪН РЕЛСИ 44.

Стоях на ъгъла на „Кресънт“ и Тринадесето авеню. Пред едно заведение — „Кристъл Найт Клъб“. Не приличаше на нощно заведение. Беше просто бивш клуб на ветераните — бледите отпечатъци от предишния надпис „Клуб на ветераните 54“ още се виждаха върху тухлената стена. Но минаваше полунощ и отвътре се чуваше музика. Недалеч на тротоара повръщаше някакъв мъж с вид на латиноамериканец.

Още с влизането си усетих, че не съм попаднал в най-подходящата за мен среда.

Помните ли онзи момент от „Междувъздушни войни“, когато героят влезе в онзи чуждопланетен бар? Точно така се чувствах. Само че тукашните посетители бяха от земен произход — от онзи вид, който виждаш по вечерните новини за поредната акция на граничната полиция. Или във всяка тълпа в Лонг Айланд. Ако бях взел самолет до Санто Доминго и се бях отбил в най-близкия бар, той сигурно щеше да изглежда горе-долу по същия начин.

Бях съвсем сигурен, че съм единственият бял американец тук. А може би и единственият легален.

От две огромни тонколони гърмеше салса. Навсякъде се чуваше само испанска реч.

Всички изглеждаха разделени по двойки, но някак си не си пасваха. Жените бяха издокарани — къси бляскави поли и високи токчета. Мъжете носеха мръсни джинси и тениски. Трябваше ми малко време, за да разбера какво всъщност става.

Жените бяха „домакините“. Точно така ми се представи една от тях — отначало на испански, *huespeda*. После повтори на английски — когато я погледнах объркано, а тя успя да ме огледа по-добре и да забележи, че не спадам към обичайната ѝ клиентела.

За миг се поколеба, сякаш очакваше да разбера грешката си и да се махна. Но тъй като останах на мястото си и учтиво я чаках да продължи, тя каза:

— Аз съм Роза. Искаш ли домакия?

— Да — отговорих й. — Чудесно.

Кратко завръщане към момента, когато бях измъкнат от дупката на повърхността, където допреди малко се бе намирал хотел „Феърфакс“.

Бях оставен да лежа на носилка в очакване на линейки и лекари. После излязоха с още тела. Поставиха умирация Васкес на земята до мен.

Пожарникарят, който го бе донесъл, бе целият в сажди. Очите му бяха бели като пепел на фона на възгласа. Попита ме дали съм добре.

Отговорих му утвърдително. Чувах далечния вой на приближаваща линейка. Знаех, че разполагам само с няколко минути.

Когато пожарникарят отиде да измъква още тела, аз се наведох над Васкес, сякаш да го окуража. Да видя дали е добре. Пребърках джобовете му. Първо предните, после и задните.

В предните намерих малко дребни. Тубичка с бял прах. Кибрит.

В задния му джоб намерих портфейл. Бързо го взех и го скрих в моя джоб.

После станах и си тръгнах.

В таксито към Форест Хилс го прерових — върнах на Васкес онова, което ми бе направил в хотела.

Вътре намерих фалшива полицейска значка, подозрително изглеждаща шофьорска книжка, още бял прах в станиол, двеста долара и нечия визитна картичка, на която пишеше „Кристъл Нйт Клъб“. Собственикът на картичката се казваше Раул Васкес.

На гърба й пишеше нещо на испански.

Veinte-y-dos... derecho, treinta-y-siete izquirendo, doce... derecho.

На следващата сутрин, когато се бях събудил с черно лице, бях влязъл в интернет и бях заредил испанско-английския речник на Google.com.

Щом преведе първата дума, разбрах, че става въпрос за числа.

Двадесет и две надясно.

Тридесет и седем наляво.

Двадесет надясно.

Бях повече от сигурен, че не става въпрос за футбол.

Ето как стават нещата в „Кристъл Найт Клъб“.

Поръчваш питиета с ужасна надценка, а Роза разговаря с теб.

Така правеха останалите мъже.

Роза ми го обясни.

— Ти не си нелегален — каза тя. — Тук се събират такива. Най-често — добави, за да не ме обиди.

— А ти откъде си? — попитах я.

— От Америка — каза тя. — *А ти откъде си помисли?*

— Не. Имах предвид къде живееш?

— В Бронкс — каза тя. — Като всички. Идваме с автобус.

— О.

— А момчетата — тя махна с ръка към помещението с видимо пренебрежение, — живеят по кораби. Нали разбираш... по шестима заедно.

— И идват тук, за да пият.

— Правилно — отговори тя с усмивка, сякаш бях казал нещо смешно. — Да пият. Искаш ли още едно? — попита ме, с което ми напомни, че и аз правя абсолютно същото. Пия.

Едва бях докоснал коктейла си с текила за десет долара, но се съгласих.

— Те са самотни — добави тя, след като направи знак на човека зад бара. Мъжът имаше дебел врат, украсен с татуиран кръст. — Обичат да идват тук... нали разбираш, глупости. Няма с кого да си поговорят. Нито една *женска*. Те се влюбват в нас, нали разбираш. Пръскат всички свои *dinero*. — Разсмя се и потърка пръсти.

— Да — казах аз. — Разбирам.

— О, да... разбираш. А каква е твоята история?

— Никаква — казах аз. — Просто се мотая.

— Страхотно.

Роза бе закръглена и пълничка — както повечето „домакини“. Представих си Лусинда. Зачудих се дали и тя не е работила тук. Реших да рискувам.

— Всъщност — наведох се към Роза, — идвал съм тук и преди. Така мисля.

— Така *мислиш*?

— Бях пиян — казах. — Мисля, че беше тук. Не съм сигурен.

— Добре — каза тя.

— Имаше едно момиче... — Описах ѝ подробно Лусинда — толкова подробно, колкото би могъл да го направи само човек, прекарал часове в съзерцаването ѝ. Споменавах за неща като сладко цупене и влажни очи.

— О — каза Роза — говориш за *Диди*.

Но тонът ѝ ме накара да мисля, че не си пада особено по *Диди*.

— *Диди*? Да... май така се казваше. Да.

— Тя беше шибана рута... играчка, нали разбираш...

— Не.

— Да бе. Идва тука и преценява кой колко струва за две минути, разбираш ли? Пъчи си циците... върти си лъскавия задник... показва се пред шефа. Виждах я какво правеше. Имам ѝ зъб на тая кучка. Идва тук и за два дни, само за два шибани дни вече го чукаше.

Шефа. Раул Васкес.

— Къде е шефът? — попитах.

— Не зная — сви рамене Роза. — Не се е появявал. Защо?

— Просто питам.

Значи не знаеха. Портфейлът му бе в мен, а той не се беше регистрирал в хотела. Не разполагаха с името му и нямаше на кого да съобщят. Нямаше да има пореден близък роднина в извънредните новини.

— Е, женен ли си? — попита ме тя.

— Не.

Опитвах се да сглобя картината. Мъчех се да си представя как е започнало всичко. Нещастните имигранти идват тук да си пръскат парите по „домакини“, които в общи линии ги гледат отгоре. Лусинда е била една от тях. Спомних си слабия акцент, за който я бях попитал във влака — дали е испански. Но Лусинда не бе останала „домакиня“ особено дълго. Фръцнала беше „лъскавия си задник“ и бе увиснала на врата на Васкес. Лесно може да се досети човек защо не е имал нищо против. Тя не приличаше на останалите момичета тук. Имаше вид на жена, която прекарва деня си в купуване и продаване на акции в някой небостъргач в центъра. И бе толкова красива, че на изтупаните чиновници щяха да им изтекат очите зад сутрешните им вестници във влака.

Чия е била идеята? Негова или нейна? На кого му е хрумнала — кой е огледал потиснатата обстановка в клуба и е видял възможностите?

— Ти не пиеш — каза Роза. — Правилото е, че ако не пиеш, трябва да разговарям с някой друг, ясно?

— Ще взема още едно — казах аз.

Може би е била тя. Диди. Може би е видяла колко нелепо лесно се влюбват тези работяги далеч от домовете си и си е дала сметка, че ще е дори още по-лесно с мъже като мен. Женени мъже, които не са далеч от дома си, но може би си мечтаят за това. Мъже, които искат да си поговорят с някого също толкова силно, колкото и тези тук. Мъже с *истински* пари.

Когато барманът донесе коктейла, отворих портфейла си, за да платя.

— Уидоус^[1]? — каза Роза. — Що за име е това?

Гледаше новата ми шофьорска книжка. Да, това бе първата ми нощ като нов човек. Чарлз Шайн беше мъртъв.

— Ами... име — отговорих.

— Звучи потискащо... нали разбираш...

— Е, не съм си го избирал аз.

— Вярно — сериозно каза тя.

— Къде е тоалетната? — попитах я.

— Натам. — Тя посочи към един тъмен ъгъл. — Повечето обаче излизат на тротоара — добави тя и изсумтя. — Да можеше да го помиришеш към четири сутринта... Но така са свикнали.

— Е, аз смятам да използвам тоалетната.

— Разбира се.

Когато станах от мястото си, забелязах, че дебеловратият барман не ме изпуска от поглед. Тръгнах към дъното на помещението покрай колумбийци, мексиканци, доминиканци и перуанци, увлечени в разговори с почтително слушащите ги „домакини“. Разговорите по-скоро приличаха на монолози — мъжете седяха опрели лакти на масите и говореха на неразбираем испански. Помислих си, че моите разговори с Диди не се различаваха особено от тези.

На една от вратите пишеше „hombres“.

Влязох. В едното от отделенията беше коленичил мъж. Усетих миризмата на повръщаното му.

Влязох в една кабинка, цялата покрита с надписи. Повечето бяха на испански, но имаше и няколко на английски.

„Курът ми е дълъг четвърт метър“ — твърдеше някой.

Седнах върху капака на чинията и поех дълбоко дъх. Бях забелязал третата врата в коридора. Кабинетът му?

Изчаках мъжа да излезе, после станах и се върнах в коридора. Нямаше никого. Отидох до третата врата.

Беше отключена. Изскърца шумно и спрях. Сърцето заблъска в гърлото ми.

Нищо. Салсата продължаваше да гърми.

Промъкнах се вътре и затворих.

Стаята беше тъмна. Затърсих ключа за осветлението и го открих непосредствено до вратата.

Да, това бе кабинетът му. Така поне смятах. Не приличаше много на кабинет, но все пак имаше бюро, въртящ се стол, изтърбушено канапе и кантонерка.

Помислих си за мъжа на бара. За начина, по който ме гледаше, когато тръгнах към тоалетната. Жилите на врата му бяха дебели като въжета.

Огледах стените. Бяха облицовани с ламперия, имитираща дърво. По тях нямаше нищо. Никакъв вграден сейф. Никаква картина, зад която би могъл да се крие сейф. А числата на гърба на визитката му би трябвало да са комбинация на сейф. Ако не тук, то някъде другаде. Беше мъртъв, а аз исках да си върна парите. Трябваше да рискувам.

На стената висеше оръфан календар. Повдигнах го, но не открих нищо зад него.

Чух нечий стъпки отвън. Затаих дъх.

Стъпките приближаваха. Чух вратата на тоалетната да се отваря и затваря.

Опитах да отворя кантонерката — оказа се заключена. Чекмеджето на бюрото беше отворено. В него лежаха пожълтели изрезки от вестници. Най-горната беше от стар брой на „Нюздей“ със заглавие „Служител се хвърля от влака в Лонг Айланд“. Имаше снимка на тяло, покрито с чаршаф, лежащо до релсите в Линбрук, Лонг Айланд. Пазеше го полицаи с навъсена физиономия.

Статията също бе там.

„Служител в центъра «Роквил» се самоуби, като се хвърли от влака в Лонг Айланд“ — започваше статията. По-нататък се обясняваше, че загиналият бил семеен с три деца, че работел като юрисконсулт и не бил оставил предсмъртно писмо. Вероятно имал неизвестни лични проблеми, твърдеше говорителят на семейството му. Не съществувало никакво друго обяснение. Свидетелите във влака твърдели, че мъжът (Джон Пиърсън) вървял към края на влака заедно с други хора в търсене на свободно място и изведнъж най-неочаквано скочил.

Щях да спра да чета, но името на един от свидетелите привлече вниманието ми. Последният човек, който го е видял жив. Всъщност единственият, който го видял да скача.

Раул. Без фамилно име. Собственик на бар.

Вратата се отвори.

Мъжът с дебелия врат стоеше на прага и ме гледаше.

Стоях зад бюрото с изрезките в ръка. Чекмеджето на бюрото беше отворено.

— Астория Дженеръл — меко каза той.

— Какво?

— Най-близката болница. За да знаеш какво да кажеш на шофьора на линейката.

— Съжалявам... търсех тоалетната.

— Здравата ще те подреда — със същия мек глас каза той. — След две-три седмици ще те изпишат, разбра ли?

— Вижте, аз наистина...

Той затвори вратата. И я заключи.

Закрачи към мен.

Отстъпих назад, но гърбът ми опря стената.

Той спря и извади нещо от джоба си. Наниз монети, който обви около юмрука на дясната си ръка.

Заобиколи бюрото. Беше достатъчно близко, за да го подуша.

В този миг се сетих какво имам в джоба. Измъкнах го и го отворих.

Той замръзна.

— Нюйоркска полиция — казах. Фалшивата значка на Васкес. Бях я прибрал в джоба си и бях забравил за нея. За щастие, не съм.

— Имаме сигнал за незаконна търговия с наркотици — продължих, като се чудех дали полицаите говорят по този начин. Опитвах се да си спомня начина, по който говореше с мен детектив Палумбо.

— Тук няма наркотици — каза мъжът. — Имате ли разрешително за обиск?

Разбира се, нямах никакво разрешително за обиск.

— Току-що ме *заплаши*. Трябва ли ми разрешително, за да те *арестувам*?

— Тук няма наркотици — повтори мъжът. — Ще се обадя на адвокатата ни, ясно?

— Действай — казах аз. — Готов съм.

И минах точно покрай него.

Броях наум. Едно, две, три, четири... и се чудех колко секунди ще са ми необходими, за да се измъкна. И колко ще му трябват, докато не реши да не ме пуска, а да огледа значката ми по-добре или да настоя да изчакам адвокатата. Бях стигнал до десет, когато минах покрай Роза.

— Хей, накъде тръгна? — попита ме тя.

Минах покрай нея, без да й отговоря.

На петнадесет бях навън.

[1] Вдовец (англ.). — Б.пр. ↑

ИЗВЪН РЕЛСИ 45.

Същата нощ се прибрах.

Когато никой не можеше да ме види. Когато можех да притичам през алеята за колата и да се промъкна през задната врата. Къри изскимтя и лизна ръката ми.

Диана се хвърли в обятията ми и двамата останахме прегърнати, докато ръцете ми не изтръпнаха.

— Знаеш ли, че те съобщиха като безследно изчезнал? — каза Диана.

— Да. Нали не си...

— Не. Казах на детектива, че сме разделени, че не съм те чувала и не зная къде си. Реших, че е по-добре да се придържам към тази история, докато не кажеш нещо друго.

— Добре — въздъхнах облекчено. — Трябва да ти кажа нещо.

— Чакай малко — каза тя. — Открили са твои неща, Чарлз.

— Часовникът ми ли?

— Не. — Тя отиде в стаята и се върна. Носеше го. — Казаха ми, че са го открили днес. Било в сейфа на хотела.

Голямо, черно и издуто.

Куфарчето ми.

Същото, което бях дал на Васкес в Испанския Харлем със стоте хиляди долара на Ана в него.

Какво правеше тук?

— Намерили са го в сейфа. На него пише името ти.

Името ми, гравирано със златни букви — ясни като слънчев ден, макар куфарчето да беше покрито с фин бял прах. Чарлз Барнет Шайн.

— Доста е тежко — каза Диана. — Какво има вътре?

Понечих да го отворя, да й покажа какво има вътре, но беше заключено. И наистина *тежко*. По-тежко, отколкото го помнех.

„Разбира се. Ако имаш много пари и искаш да ги държиш някъде другаде, а не в банка, защото не си падаш по банките и всъщност им нямаш доверие, тогава сигурно ще предпочетеш да ги сложиш в сейфа на някой хотел. Под опеката на приятел и партньор. Като Декстър например.“

— Не са го отваряли — каза Диана. — Чакали са да бъде поискано.

Разбира се, никога не бях използвал заключването му. Трябваше да го програмираш сам и да помниш някакъв код. Изобщо не си бях помислял да се занимавам с подобно нещо.

Тръгнах към шкафчето в кухнята, където държахме ножовете и се сетих нещо.

Бръкнах в джоба си и извадих визитката на Васкес. Обърнах я.

Двадесет и две надясно.

Тридесет и седем наляво.

Двадесет надясно.

Преместих малките цилиндри. Куфарчето се отвори.

Вътре лежах сто и десетте хиляди долара на Ана. Както и стотици хиляди други.

Диана винаги бе вярвала, че всяко нещо се случва поради определена причина. Най-накрая трябваше да се съглася с нея.

Разговаряхме.

И пак разговаряхме.

Цялата нощ.

Казах на Диана какво съм намислил.

Отначало не можеше да повярва на ушите си. Накара ме да повторя думите си, защото не бе сигурна, че ме е чула правилно.

— Чарлз, сериозно ли говориш?

— Всички мислят, че съм мъртъв, Диана, разбираш ли? Мисля да си остана мъртъв.

Разказах ѝ всичко, което ѝ бях спестил по-рано. За музикална къща „Т & Д“. За разследването, което провеждаха в агенцията. За обвиненията, които несъмнено щяха да ми бъдат отправени.

Диана продължаваше да се съпротивлява. Направи кафе. Свряхме се в мазето, за да не събудим Ана.

Представяхме си бъдещето. По два начина.

Първо си представихме как отивам в първото полицейско управление и се предавам. Предавам се на полицията, наемам си адвокат и отивам в съда. Където по всяка вероятност губя. Обвинение в заговор с цел убийство и представени доказателства. Съдебните заседатели ще чуят касетата, на която повече или по-малко в прав текст моля Уинстън да убие някого. Трудна работа да обясниш реалната ситуация и да се измъкнеш. Така че по всяка вероятност ще ме чакат петнадесет години затвор — може би десет за добро поведение, включително с *отделното* обвинение в злоупотреба с фирмени пари.

Десет или петнадесет години. Не беше най-дългият срок на света. Може би дори бих успял да го изтърпя. Може би. Само че трябваше да се вземе предвид и една друга присъда.

Ана също имаше произнесена присъда. Наистина, не така окончателна, с възможност да бъде помилвана свише. Но това бе малко вероятно. По всяка вероятност — всъщност почти сигурно — присъдата беше смъртна. Което означаваше, че когато излежа своите десет или петнадесет години, изляза и видя как семейството ми ме чака пред вратите на „Атика“, то ще е намаляло с един човек. И може би това щеше да стане в най-близко бъдеще. Защото щеше да има и други нощи, в които да намираме Ана да се гърчи, изпаднала в безсъзнание. Щеше да има други инжекции, които трябваше да й правим с треперещи ръце. Поддържането на живота на Ана бе задача за двама души. Винаги е било задача за двама души.

И тъй както седяхме и си представяхме бъдещето, успях да си го представя цялото. Как научавам новината в затвора, може би от писмо: „С прискърбие Ви уведомяваме, че дъщеря Ви Ана почина вчера“. Молбите за разрешение да ми бъде позволено да присъствам на погребението ѝ. Отказът. Съсипаното лице на Диана през пластмасовата преграда на следващото свиждане.

Първо си представихме това.

След това си представихме едно различно бъдеще.

Бъдеще на друго място. С други имена. Бъдеще, в което щяхме да сме заедно.

Бъдеще, осигурено от 450000 долара. Бъдеще, в което ще можем да се грижим за Ана.

Това бе сумата в куфарчето. Сто и десетте хиляди долара от Фонда на Ана и още 340 000, измъкнати от други мъже.

Това бе другата причина да обмислим това второ бъдеще. Куфарчето. Някой можеше да го потърси.

През онази нощ имаше моменти, в които ни се струваше, че говорим за други хора. Че не е възможно да обсъждаме *нашето* семейство, че то трябва да е нечие чуждо. Едно повече или по-малко обикновено семейство от средната класа изведнъж се превръща в *друго* обикновено семейство от средната класа. Възможно ли бе това? Но нима понякога не се случват подобни неща? Цели семейства изчезват по програмата за защита на свидетелите и получават нова самоличност и нов живот. Разбира се, *нашето* беше различно.

Ние нямаше да бъдем скрити от властите. Ние щяхме да се *крием* от властите. От нюйоркската полиция.

Отсега нататък щяхме да се крием от всеки.

Но в края на краищата всичко се свеждаше до един прост въпрос. До Ана. Кое беше най-добрият избор за нея? Кое бъдеще ѝ предлагаше по-дълъг живот? Със или без мен? Възможно бе съдът да ме оправдае. В края на краищата дори при наличието на изневярата сред всичко останало, можех да разчитам, че съчувствието ще е на моя страна — както и някой много добър адвокат. *Можех* да се спася от обвиненията, но залогът бе петдесет на петдесет в най-добрия случай.

Трябваше ли да рискуваме? Да оставим всичко на случайността?

Причината да го направим бе Ана.

Причината да не го направим бе Ана.

Трябваше да изчезна първи — още тази нощ. А Диана? Щеше да ѝ се наложи да чака дълго време, за да се присъедини към мен. Половин година, може би цяла. И през цялото това време Ана нямаше да знае. И двамата си давахме сметка за това. Можеше без да иска да каже нещо и да ме издаде. Затова сигурно в продължение на цяла година Ана трябваше да вярва, че баща ѝ е мъртъв.

Обмисляхме го отново и отново.

Може би накрая ни победи най-обикновената умора. Продължавахме да блъскаме върху смисленото и логичното, докато те най-накрая не си смениха местата.

Към пет сутринта най-логичното, най-смисленото нещо на света изглеждаше това да изчезна от лицето на земята.

Не се обърнах назад.
Умрях.

ИЗВЪН РЕЛСИ 46.

Тръгнах си.

Но преди да изляза, преди да прегърна Диана и да останем така може би цели двадесет минути, без да кажем нито дума, се качих на пръсти при дъщеря ми.

Спеше неспокойно. Беше прехвърлила едната си ръка през лицето си, сякаш се предпазваше да не види нещо. Сигурно сънуваше някакъв кошмар. Прошепнах й довиждане.

Нямах никаква посока.

Посоката ми беше накъдето и да е, но по-далеч оттук.

В 06:00 се качих на автобус „Грейхаунд“, пътуващ към Чикаго. Мястото ми се стори толкова добро, колкото и всяко друго.

Седнах до един слаб енергичен студент по право.

— Майк — представи се той и протегна ръка.

— Лорънс. Наричай ме просто Лари — казах аз. Това бе първият път, когато използвах новото си име — когато го произнесох на глас. Стори ми се странно, също като да си пуснеш брада. Трябваше да свиквам.

Майк бе страстен запалялко. Сподели, че след завършването си иска да стане спортен агент. Бях на път да му кажа, че може би бих могъл да му помогна, че *познавам* един-двама агенти, че съм използвал атлети за рекламите си години наред, но спрях. Отсега нататък не се занимавах с реклама. Отсега нататък *никога* не съм се занимавал с реклама. Кое то ме накара да се замисля какво ще правя, ако някой ме попита за работата ми. И какво щях да правя, когато стигнех там, накъдето се бях запътил.

С изключение на дипломата ми на учител от Куинс Колидж (не защото съм искал да стана учител, а защото просто не знаех с какво ще се занимавам), винаги съм правел реклами. Как щях да си изкарвам хляба?

Заспивах на няколко пъти. И сънувах. Сънувах Уинстън. Седеше до мен в стария ми кабинет и двамата обсъждахме шансовете на Янките за идващия сезон. После Уинстън чу някакъв кучешки лай, стана и излезе. Когато се събудих, Майк ме гледаше малко странно и се запитах дали не съм приказвал насън. Но той само се усмихна и ми предложи половин сандвич с риба тон.

Когато стигнах до Чикаго, стиснах ръката му и му пожелах късмет.

— И на теб — каза ми той.

Помислих си, че сигурно ще ми трябва.

Намерих си квартира недалеч от езерото.

Разполагах с достатъчно пари, за да мога да изкарам колкото време се наложи. Всъщност повече от достатъчно за едномесечно преживяване и наема.

Съседите ми бяха предимно украинци.

Седяха на кафявите веранди пред домовете си, когато времето бе хубаво. Децата караха велосипеди по улицата и играеха хокей на трева. Месец след като се преместих имаше квартално празненство. Един плешив як украинец почука на вратата ми и ме попита дали няма да се включа.

Дадох му двадесет долара, което явно много го зарадва. Накара ме да обещаю по-късно да отида при тях.

Нямах намерение да го правя. Искях да си остана в апартамента и да чета „Чикаго Сън Таймс“. Шумът около взривяването на хотел „Феърфакс“ постепенно стихваше и сега се бе свел до една-две статии седмично. Но в днешния брой имаше обновен списък. Въпреки че очаквах да го видя, въпреки че всъщност го *търсех*, видът на името ми, изписано черно на бяло, ме накара да пребледнея. За малко щях да изпусна чашата си с кафе. Името ми бе прехвърлено от списъка на изчезналите в списъка на загиналите. Смъртта ми вече бе напълно официална.

Накрая се беше появило и едно друго име в списъка на жертвите. *Раул Васкес*. Най-накрая го бяха идентифицирали.

Станах и отидох до прозореца. Чувах музиката и смеховете от улицата под мен. И изведнъж усетих колко съм самотен.

Слязох.

Някаква местна група свиреше украински народни песни — така поне реших, защото всички явно знаеха думите и поне двадесетина души пееха и танцуваха на улицата. На тротоара бяха изнесени преносими скари. Млада жена ми предложи някаква наденичка, увита в заквасено тесто. Взах я и ѝ благодарих.

Някакъв полицай вървеше към мен.

— Хей, ти — каза той.

Замръзнах. Всеки нерв в тялото ми крещеше да побягна, да хвърля сандвича и да си плюя на петите.

— Чакай. — Полицаят ми подаде нещо.

Бира.

Смяната му бе свършила, а той живееше в квартала. Човекът просто се държеше приятелски.

Издишах предпазливо и с облекчение. За първи път, откакто бях пристигнал в Чикаго, успях да се отпусна истински. Останах долу до полунощ. Пих бира, ядох наденички и плясках в такт с музиката.

Второто по тежест изпитание беше да не мога да ги виждам. Диана и Ана.

А *най-тежкото* бе да не зная какво става с Ана.

Обаждах се на клетъчния телефон на Диана веднъж седмично. За всеки случай звънях от уличен телефон.

— Прекалено е трудно да пазя тайната, Чарлз. Завчера... — Тя не довърши.

Не беше необходимо.

Можех ясно да си представя Ана. Прекарвах часове в апартамента, без да правя нищо друго, опитвах се да не мисля за нея, но това бе като опитите ми да се отърва от образа на Уинстън в главата ми.

— Сигурно вече можем... — започнах аз, но Диана ме прекъсна.

— Не, Чарлз. Още не.

— Искат да направя панихида за теб — каза ми тя след няколко седмици. — Леля Роуз, Джо и Линда... казах им, че си *изчезнал*. Че

докато не те обявят официално за мъртъв, ще продължавам да се надявам, че все още си жив. Разбира се, Джо е на мнение, че се самозаблуждавам. Че вече е време да погледна реалността в очите. Казах му да си гледа работата. Не го прие много добре. Мисля, че роднините започват да вземат страна, Чарлз. Всички срещу побърканата.

— Добре — казах аз.

Точно това беше планът ни.

След пет, шест или седем месеца Диана и Ана щяха да дойдат при мен. И да забравят за всички роднини. Те бяха останка от предишния ни живот. Не можеха да станат част и от този. Бяхме решили, че ще е най-добре, ако постепенно започнат да се отчуждават. Отказът на Диана да приеме фактите и настояването на роднините да го направи ни предоставяше неочаквана възможност да постигнем целта си. Потокът съболезнователни обаждания от близко и далеч вече бе намалял до тънка вада. Стените бяха издигнати, бариерите — спуснати. Единственото изключение бе майката на Диана. Съгласихме се, че един ден ще трябва да се пристрашим и да ѝ разкажем истината.

Все по-ясно и по-ясно ставаше, че изчезването от лицето на земята е лесна работа — трябва само да се прережат връзките и да се охладят възлите. Бе като планирането на дълго далечно пътуване. С тази разлика, че нямаше да имам намерение да се връщам от него.

— А, обадиха се и от агенцията за застраховката ти — продължи Диана. — Бях готова да им кажа, че все още не мога да приема, че си мъртъв. Че могат да задържат парите. Но жената ми каза, че в момента се *борят* за нея. Спрели са вноските заради отстраняването ти от работа. Просто искаше да ме уведоми.

Какво пък, животът не е лишен от ирония.

Имаше и други неща, които правех, докато стоях в апартамента си.

Обличах новата си самоличност в повече плът.

Имах шофьорска книжка. Искях повече.

Уинстън бе казал, че получаването на нова самоличност е лесна работа. Оказа се, че не е далеч от истината. В наше време ти трябва само достъп до интернет.

Когато в близкото интернет кафене написах „Фалшива самоличност“, открих цели четири сайта, които бяха готови да ми помогнат.

Номерът беше да разполагаш с първата част от самоличността си. Това ти даваше възможност да придобиеш останалите. Благодарение на Уинстън, вече разполагах с първата част. Шофьорската книжка, която според сайта „Кой сте вие“ се смята за основен документ. Тоест позволява ти да получиш и всичко останало. Например карта за социално осигуряване. Получавах я, като просто пращаш формулярите по пощата.

Постепенно се превръщам в нов човек.

Кредитна карта. Карта на гласоподавател. Банкова карта. Карта за намаление в „Барнс, Нобъл и Костко“. Карта за библиотеката. Всички неща, които се очаква да носиш в портфейла си.

А след като разполагах с нова самоличност, имах нужда и от нова работа.

Един ден „Чикаго Трибюн“ публикува статия за кризата в образованието в щата. Оказа се, че Илинойс страда от недостиг на учители. Квалифицираните хора предпочитали да се ориентират към по-доходоносна работа и училищата останали с много малко преподаватели. Съкращавали се учебни програми. Щатът обмислял започването на телевизионна кампания за набиране на нови кадри. Нещо повече — били готови да назначат за преподаватели дори нелицензирани хора — всеки, който е изкарал някакви педагогически курсове в колежа и покрие изискванията, необходими за мястото на учител.

Реших да се възползвам от възможността.

Според статията най-тежко било положението в Оукдейл, на около шестдесет километра от Чикаго. Навремето индустриално градче, но в момента западащо. Населено предимно с работници и представители на различни малцинства. Някои от класовете наброявали по седемдесет ученици. Буквално плачели за нови учители.

Един ден отидох там, за да се поогледам.

Слязох от автобуса и бавно закрачих по главната улица. Магазини със спуснати кепенци и множество изпочупени прозорци. Колонки за паркиране без броячи. Сякаш единствено баровете продължаваха да развиват успешен бизнес. Беше едва ранен следобед,

но те бяха претъпкани с безработни мъже. „Скапаняк!“ — изкрещя нечий глас от бар с табела „При Баниън“. Чу се звук на счупено стъкло.

Побързах да се отдалеча.

Влязох в една закусвалня и седнах в ъгъла.

— Да? — попита ме собственикът. Беше дебел и уморен.

Престилката му сякаш не бе прана с години.

— Един хамбургер — поръчах аз.

— Какъв да бъде?

— Среден.

— Добре — каза той, но не помръдна от мястото си.

Изчаках няколко минути.

— Какво става с хамбургера?

— Чакам готвачката — отвърна той.

— Къде е отишла?

В този момент от вратата зад щанда излезе някаква жена.

Сигурно беше съпругата му. Пушеше цигара.

— Бургер — каза ѝ мъжът. — Среден.

Тя извади замразено кюфте и го метна на скарата.

— Искаш ли пържени картофки?

— Разбира се.

— Нов ли си? — попита ме собственикът.

— Не. Може и да стана. Обмислям го все още.

— Тъхъ. И защо?

— Моля?

— Защо го обмисляш?

— Може и да си намеря работа като учител.

— Учител значи? Това ли работиш?

— Да.

— Никога не съм бил добър в училище — каза мъжът. — Не ми сечеше пипето.

— Е, не се справяш зле, доколкото виждам.

— А, разбира се. Върви някак си.

Жена му ми поднесе бургера. Изглеждаше розов и мазен.

— Какво е станало с колонките за паркиране? — попитах ги.

— Все същото — отвърна мъжът. — Някой ги открадна.

— И не са ги сменили?

— Не — сви рамене той. — Нямаше смисъл. Нямаме пътни полицаи, така че никой не ги използва.

— Нямаме пътни полицаи? Защо?

— Защото нямаме нищо. Градът се разпада. Имаме едно управление с Цицero.

— О — казах. Повечето граждани биха се разтревожили, ако нямат свое полицейско управление, но не и аз. Информацията ми хареса.

Оукдейл, щата Илинойс. Все повече и повече започваше да ми прилича на място, където бих предпочел да се установя.

Изпратих кратко резюме и мотивационно писмо до учебните власти на Оукдейл.

Написах, че съм изкарал преподавателски курс в колежа, но след завършването си съм станал предприемач. Че съм развивал сравнително успешен бизнес в различни области. И сега желая да се отплатя за образованието си. Да оформям младите умове. Колкото и да бе странно, написаното не бе далеч от истината. Бях прекарал по-голямата част от живота си в опити да продам поредната кредитна карта или парче пица. Мисълта да се заема с нещо, което би било от полза не само за самия мен, идваше съвсем естествено.

Резюмето бе пълно с недомлъвки. Написах „Сити Юнивърсити“, без да уточнявам в кой точно колеж в рамките на университета съм учил. Залагах на предположението, че нуждаещите се не могат да избират. Че претрупаната с работа и с орязан бюджет учебна система, нуждаеща се отчаяно от учители, няма да има време и желание да се захваща с подробности.

Пратих документите през юли.

На 10 август получих отговор.

Канеха ме на интервю.

ИЗВЪН РЕЛСИ 47.

Започнах да преподавам веднага след Деня на труда^[1]. Английски в седми клас. Дадох ми възможност да избира класовете си и се спрях на този, защото бе най-близо до годините на Ана. Помислих си, че щом можех да помагам на нея, значи щях да съм в състояние да се справя и с другите деца на нейна възраст.

Времето бе меко, но вече усещах първите признаци на есента в лекия ветреца, подобно на леденостудените течения в океана през август. Стоях по риза на стълбите на средно училище „Джордж Уошингтън Карвър“^[2] и треперех.

Първият ми учебен ден бе най-лошият.

Звънецът замря и се озовах изправен пред петдесет и един ученици, които ме наблюдаваха скептично.

Две трети от класа бяха чернокожи, а останалата една трета искаше да бъде чернокожа. Дори белите деца бяха облечени с провиснали дънки, под които се виждаха ластиците на гащите им. Ходеха с онази нахакана походка, която изглеждаше напълно естествена за чернокожите им съученици. Киснеха в двора преди първия звънец и слушаха рап.

Когато започнах да пиша името си на черната дъска, тебеширът се счупи и целият клас прихна. Отворих бюрото, за да взема друг тебешир. Нямаше — нещо, което щеше да важи за всичките ми училищни пособия през онази първа година.

На дъската се мъдреше едно „Господин Уид“.

Започнаха да ме наричат така. Господин Уид.

Не ги поправих. Това разчупи леда в първия ден, а с течение на времето дори започна да ми харесва. С изключение на едни графити, които веднъж прочетох над писоара в момчешката тоалетна.

„Уид е педал!“

Децата също ми харесаха. Дори авторът на графитите, който засрамено си призна, след като бе хванат да допълва творбите си, и бе наказан да остане след часовете. По една случайност надзирателят му

бях аз. Бях се писал доброволец. Нямахме къде да отида и при кого да се връщам. Затова оставах след часовете, водех допълнителни уроци и помагах на училищния отбор по баскетбол.

Художникът се казваше Джеймс. Но ми каза, че повече му харесвало да го наричат Джей-Куул. Произлизаше от едночленно семейство — „само мама“, както се изрази. Веднага си помислих за Ана.

Казах му, че ако спре да пише по стените на тоалетната, че Уид е педал, ще започна да му викам Джей-Куул.

Готово, каза той.

Станахме приятели.

Постепенно станах популярен. Не само сред децата, но и сред учителите, тъй като доброволно приемах да се занимавам с неща, които иначе трябваше да вършат останалите.

Популярността обаче има и своите недостатъци.

Когато хората те харесват, неизбежно започват да ти задават въпроси. Любопитни са да узнаят откъде си, с какво си се занимавал преди, дали си женен, имаш ли деца.

Обедните почивки се превърнаха в изпитание. В курс по преодоляване на препятствия, който трябваше да минавам всеки ден и да внимавам да не сгафя. Разговарях с някого и забравях какво съм разказал на някой друг — например на Тед Роджър, учителя по математика в осми клас, който ме бе поканил да играем през уикенда софтбоул в неговата лига на играчите над четиридесет. Любезно му отказах. После се появи Сюзън Фаулър, учителка по рисуване около тридесетте, която изглеждаше самотна и отчаяна, винаги успяваше да намери свободно място до мен и повеждаше разговори за нещастните връзки и произтичащите от тях последствия.

Накрая седнах вкъщи и написах биографията на Лорънс Уидоус. От ранното му детство до настоящия момент. След това започнах да се изпитвам.

„Къде си израснал?“

На Стейтън Айланд. (Вярно, близко до дома, но трябваше да избира някое място, за което да знам нещо. И тъй като бях минавал оттам хиляди пъти на път за леля Кейт, знаех достатъчно, за да не изглеждам като пълен глупак, ако някой от Стейтън Айланд започне да ме разпитва за подробности.)

„Какво работеха родителите ти?“

Баща ми Ралф беше автомонтьор. А майка ми Ан бе обикновена домакиня. (Защо пък не? Автомонтьор е работа като всички останали, а повечето жени по онова време се занимаваха предимно с домакинството.)

„Имаш ли братя или сестри?“

Не. (Абсолютно вярно.)

„Кой колеж си завършил?“

Сити Юнивърсити. (В края на краищата така бях написал и при постъпване на работа.)

„Какво си работил преди да станеш учител?“

Въртях бизнес с козметика от дома си. Лакове и боя за коса. Кремове за лице. Лосиони за тяло. (Един мой приятел се занимаваше със същото в Мерик, така че бях запознат донякъде с нещата — достатъчно, за да се измъкна.)

„Женен ли си?“

И да, и не. (Тук беше трудният момент. В момента нямах жена и деца в Чикаго, но ако нещата се развиваха според плана, скоро щяха да се появят. Просто ей така, от нищото. Защо? Защото страдахме от голямата болест на двадесети век — проблеми с брака — и се разделихме за известно време. Но само за известно време. Сега се мъчим да се сдобрим. И се надяваме, че ще успеем и те ще дойдат да живеят при мен.)

„Имаш ли деца?“

Да. Едно дете. Дъщеря.

Придържах се към истината почти във всичко. Така ми бе полесно, когато изведнъж някой ме притискаше в ъгъла с въпрос, за който изобщо не бях подготвен. Да, животът на Лорънс Уидоус се различаваше от живота на Чарлз Шайн, но *не чак* толкова. Разликите бавно и постепенно се превръщаха в моя втора природа. Станах им близък, грижех се за тях, извеждах ги навън и ги водех на разходки в парка, докато накрая не ги осинових като мои собствени.

— Започна диализата — каза Диана.

Обаждах се от уличен телефон на две преки от апартамента ми в Чикаго. Беше октомври. От езерото духаше пронизващ вятър и

блъскаше телефонната кабина. Очите ми се насълзиха.

— Откога?

— Вече повече от месец. Не исках да ти казвам.

— Как... как го приема?

— Като всичко останало напоследък. С гробно мълчание. Моля я да ми каже нещо, да ми викне, да изкрещи, *каквото и да е*. Тя само ме поглежда. След като си тръгна, тя просто се затвори в себе си, Чарлз. Така плътно се е затворила, че понякога си мисля, че ще експлодира. Заведох я на терапия, но терапевтът каза, че не е продумала нито думичка. Обикновено можеш да изчакаш. Мълчанието става толкова нетърпимо, че хората започват отчаяно да искат да го запълнят с нещо. Но не и с нашата Ана. Гледала през прозореца петдесет минути и накрая просто станала и си тръгнала. А сега и това.

— Господи, Диана... диализата болезнена ли е?

— Не мисля. Доктор Барън твърди, че не е.

— Колко време трябва да стои там?

— По шест часа. Средно.

— И не я боли? Сигурна ли си?

— Твоето изчезване ѝ причинява болка. Направо я убива. И мен ме убива, че не мога да ѝ кажа нищо. Мисля, че *не мога* повече така. Чарлз... — Диана се разплака.

Изведнъж се почувствах така, сякаш всяка важна част от тялото ми е престанала да работи. Сякаш някой просто бе извадил сърцето ми и на мястото му бе останала дупка. Чаках Ана да дойде и да я запълни. Ана и Диана заедно. Започнах да пресмятам. Бяха изминали... колко, четири месеца?

— Обяви ли къщата за продан?

— Да. Говоря наляво и надясно, че все още обмислям дали да не се махна. Че тук има твърде много спомени. Че искам да започна отначало.

— Има ли с кого да говориш?

— Почти не. Роднините вече вдигнаха ръце. Имах разправия с Джо. С приятелите... странна работа. Отначало всички се кълнат и разправят как нищо няма да се промени, как все така ще се събираме на съботни вечери и неделни барбекюта. Но нещата се променят. Всички са семейни, аз съм сама и започват да се чувстват неловко. Става им по-лесно да не ме канят. Притеснявахме се как ще скъсаме

връзката с тях, а то се случва от само себе си. И сега разговарям предимно с мама. Това е.

— Получиш ли дори едно свястно предложение за къщата — продавай я — казах аз. — Време е.

[1] Първият понеделник на септември. — Б.пр. ↑

[2] Американски ботаник и химик, 1864 — 1943. — Б.пр. ↑

ИЗВЪН РЕЛСИ 48.

Открих къща край Оукдейл.

Не беше кой знае какво. Скромно ранчо, построено някъде през петдесетте. Но затова пък имаше три спални, малка градина и предлагаше пълно уединение.

Наех я.

И ги зачаках.

Диана продаде къщата.

Не на най-добрата цена, която можехме да получим, но не и на най-лошата. Въпреки това беше изгодна.

Когато Диана каза на Ана, че ще се местят, ѝ се наложило да се изправи срещу истинска буря от протести. Диана уж искала да се махне, за да се отърве от спомените. Ана искала да ги запази. Диана заявила, че всичко е свършило и че няма връщане назад. Ана отговорила с грубо мълчание.

Оставили по-голямата част от мебелите. Не искахме някоя транспортна фирма да научава новия адрес.

Натоварили колата и напуснали.

Някъде между Пенсилвания и Охайо Диана отбила от пътя и каза на Ана, че съм жив.

Направо агонизирахме, докато обмисляхме това.

Как точно да кажеш на дъщеря си, че баща ѝ всъщност не е мъртъв? Че изобщо не е умирал при онази експлозия в хотела? Не можех да изскоча пред нея просто ей така, от нищото. Трябваше да е подготвена.

Питахме се също така *какво* да ѝ кажем. *Защо* съм жив? Или точно, *защо* е трябвало да я караме да мисли през всички тези месеци, че съм мъртъв?

Тя беше на четиринадесет — наполовина дете, наполовина не.

Затова се спряхме върху история, която е наполовина истина и наполовина — не.

Диана отбила на паркинга на „Рой Роджърс“ на Шосе 96. Покъсно ми разказа как е минало всичко.

— Трябва да ти кажа нещо — обърнала се тя към Ана.

Дъщеря ни почти не я погледнала. Продължавала своята мълчалива стачка. Използвала мълчанието като оръжие — единственото оръжие, с което разполагала.

— Става въпрос за нещо, което ще ти е трудно да повярваш и заради което много, ама наистина много ще ми се ядосаш. Въпреки това ще се опитам да те накарам да ме разбереш. Става ли?

Този път Ана я погледнала, защото казаното било наистина сериозно.

— Баща ти е жив, Ана.

Диана каза, че отначало Ана я погледнала така, сякаш гледа някой луд. А когато Диана го повторила — така, сякаш си правят някаква отвратителна гадна шега с нея. Погледнала я почти с отвращение и я попитала *защо* ѝ причинява това.

— Вярно е, скъпа. Той е *жив*. Отиваме при него. Чака ни в Илинойс.

И тогава Ана най-накрая ѝ повярвала. Защото знаела, че майка ѝ *не е* полудяла и не е толкова жестока, че да си прави подобни шеги с нея. Тя рухнала — окончателно, напълно и съвсем явно рухнала. Изплакала цели реки от сълзи, каза ми Диана. Плакала толкова много, че Диана не можела да повярва, че в човешкото тяло имало толкова много вода. Плакала от щастие и облекчение.

После, докато Диана я галела по косата, дошъл ред на въпросите.

— *Защо* ми каза, че е умрял? — попитала Ана.

— Защото не можехме да рискуваме. От страх, да не би да се изпуснеш пред някого. Може би направихме грешка... ужасно съжалявам, че трябваше да преживееш всичко това. Мислехме, че това е единственият начин. Повярвай ми, моля те.

— Но *защо* му е да се преструва, че е умрял? Не разбирам...

— Татко ти попадна в едни неприятности. Не по негова вина. Но можеше да не му повярват.

— Кой са тези *те*?

— Полицията.

— Полицията? *Татко?!*

— Познаваш баща си, Ана, и знаеш, че е добър човек. Но отстрани може и да изглежда другояче. Трудно ми е да ти го обясня. Но е попаднал в беда и не е можел да се измъкне от нея.

После Диана ѝ разказала останалото. Имената им щели да бъдат различни. Животът им също. Всичко щяло да бъде друго.

— И трябва да си сменя *името*? — попитала Ана.

— Винаги си твърдяла, че го мразиш, забрави ли?

— Да бе. Но... не мога ли да си сменя само фамилията?

— Може би. Ще видим.

Общо взето, каза Диана, чудесната новина, че съм жив, уравнивила ужасната новина, че целият ѝ живот ще се обърне наопаки. И че сме я лъгали месеци наред.

— Джейми — казала Ана.

— Какво?

— Името ми. Харесва ми Джейми.

Чаках ги в Чикаго.

Колата отби до тротоара. Ана изскочи още в движение и се хвърли в обятията ми.

— Тате! — изплака тя. — Тате... тате... тате...

— Обичам те — казах ѝ аз. — Толкова съжалявам, миличка... Толкова...

— Шшш — спря ме Ана. — Жив си.

ИЗВЪН РЕЛСИ 49.

Новият ни живот.

Ставам в шест и половина и приготвям закуска за Диана и Ана. За Джейми. Успях да я запиша в „Джордж Уошингтън Карвър“. Когато директорът попита дали ще препратят документите ѝ от предишното ѝ училище, любимият нов учител каза — разбира се. Щял да им пише и щели да ги изпратят. Директорът каза „отлично“ и така и не повдигна въпроса отново.

Открих местния ендокринолог доктор Милбърн, така че Ана да може да продължи диализата си. Той също попита за досегашните ѝ данни. Отговорих му по същия начин, по който и на директора. Но докторът поначало не изглеждаше особено загрижен, тъй като Диана пазеше кръвните показатели от последните пет години. Явно записите наред със сегашните показатели и резултатите от прегледа му казаха всичко, от което се нуждаеше. Постави я на диализа в кабинета си и ни изписа преносим апарат, който да можем да използваме вкъщи. Новата ми медицинска застраховка — благодарение на Сдружението на учителите в Илинойс — се погрижи за всичко.

Успях да открия в Чикаго аптека, в която продаваха от специалния инсулин, нужен на Ана — онзи, който се произвеждаше от свински клетки и постепенно отстъпваше пред синтетичния, на който Ана не реагираше много добре.

Диана, която започна да използва презимето си Ким, започна работа на половин ден като администратор на рецепция, за да подпомогне семейните финанси.

И се случи нещо странно и вълшебно.

Отново бяхме щастливи.

Стана постепенно, малко по малко в едно или друго, докато накрая без страх можехме да го кажем на глас.

Беше ни даден втори шанс в онова нещо, наречено *семейство*. Прегърнахме го с всички сили. Донякъде имахме чувството, сякаш сме се върнали назад, когато бяхме младоженци, изпълнени със страст и

надежди. Наистина, не знаехме още колко време Ана ще е с нас, но бяхме твърдо решени да се радваме на всяка минута с нея. Вече разговаряхме за това, подкрепяхме се, намирахме сили един в друг. Мълчанието бе прокудено завинаги от дома ни. Станахме едва ли не идеалното семейство по отношение на общуването.

И лека-полека се завърна и близостта. Първата нощ, която прекарахме отново заедно, след като Ана бе заспала, се хвърлихме един към друг, сякаш сме били разделени с години. Сексът придоби нови измерения и донесе нови вълнения. Нахвърлихме се един към друг, чукахме се като побъркани и накрая се спогледахме с известна изненада. Това ние ли бяхме наистина?

Два месеца по-късно Диана обяви, че е бременна.

— Какво? — не разбрах аз.

— Бременна. Издула корема. Непразна. Е — каза тя, — какво мислиш? Да правя ли аборт?

— Не.

Навремето искахме още едно дете. Болестта на Ана като че ли ни бе накарала да променим решението си. Но сега си дадох сметка, че го искам също толкова силно, колкото винаги.

— Да — каза Диана. — И аз съм на това мнение.

Няколко месеца по-късно Джейми си имаше братче. Кръстихме го Алекс. Приемете, че е в чест на предишното прераждане на Джейми. И на дядо ми Александър.

Веднъж ми се размина на косъм.

Връщах се от аптеката с лекарствата на Ана и се наслаждавах на суровата чикагска зима. „Ветровития град“ не беше името, което му подходеше напълно.

Замръзнал град. Градът под нулата. Леден град. Да.

Бях облечен с дебел анорак, носех плетена шапка, лента през ушите и пухени ръкавици. Въпреки това треперех. Дъхът замръзваше върху горната ми устна и образуваше висулки. Търсех колата си на паркинга и се надявах, че ще запали.

Минах покрай някаква офис сграда и се блъснах в руса жена.

— Извинявайте — казах и се обърнах към нея.

Беше Мери Уиджър.

— Няма нищо — отвърна ми тя.

Извърнах се и продължих да вървя. Спомних си, че именно тук бе централата на един от големите ни клиенти. Сигурно бе дошла на някаква среща. Когато на ъгъла се обърнах, тя още стоеше на същото място.

Дали не ме беше познала?

Не вярвам. Все още носех брада. Целият бях увит в кожи. И въпреки това сърцето ми за миг спря. Едва дишах.

Изчаках няколко минути, обвит в облаците на собствения си дъх, след което се върнах до ъгъла и отново надзърнах.

Нямаше я.

ИЗВЪН РЕЛСИ 50.

Алекс беше на две годинки.

Непрекъснато бърбореше, висеше и се люлееше по мебелите в дневната и ни възхищаваше, изненадваше и очароваше по цял ден.

Ким отново бе започнала да работи на рецепцията.

Джейми се справяше сама. Здравословно, в ученето, дори в общуването. Беше се сприятелила с две момичета, които живееха наблизо. Ходеха си на гости с преспиване, правеха си купони с пица и заедно ходеха на кино.

А господин Уид? Преподаваше „Разделен мир“ и няколко творби на Марк Твен в часовете по английски на седми клас.

Един от класическите афоризми на Твен напоследък ми пасваше идеално.

„Слуховете за моята смърт са силно преувеличени.“

Джейми не беше единствената, която си бе създала социален кръг. След като се държах настрана в продължение на повече от половин година, най-накрая приех някои от поканите на мои колеги. Постепенно започнахме да се срещаме с други хора. На вечеря. На кино. На неделна среща.

Предишният ми живот започна да избледнява. Не само защото времето минаваше, а и защото новият ми живот беше в много отношения по добър — всъщност по-добър във всяко отношение, което наистина имаше значение. Вярно, преди печелех повече. По всички обичайни стандарти на американската представа за успех — престижна работа, добра заплата, голяма къща — новият ми живот бе на по-ниско стъпало. Но в *него* можех да измеря професионалния си успех с нещо различно от доларови знаци. Годишната ми премия бе да виждам как децата, които влизаха в началото на годината в клас с нежелание и липса на мотивация, продължават нататък запалени и изпълнени с желание да постигнат повече. Това действаше благотворно на душата ми. Пък и не се налагаше да се занимавам с намръщени и недоволни клиенти, висящи всеки ден над главата ми.

Семейният живот? Продължаваше да ме изненадва и във важните неща, и в дреболиите.

Лорънс Уидоус беше щастлив човек.

В една лятна събота взех Алекс с мен до Чикаго.

Трябваше да изпълня някои поръчки на Ким и реших покрай това да заведа Алекс в Детския музей.

Първо отидохме до „Роксмънс Дръгс“.

Аптекарят ме поздрави по име — вече бяхме станали приятели. Попита ме как я карам.

Чудесно, отвърнах.

Сподели, че напоследък било станало доста горещо.

Съгласих се с него. Намирахме се в разгара на незапомнена жегата. Понякога ми правеше доста силно впечатление, тъй като преподавах в едно лятно училище и в сградата нямаше климатична инсталация. В края на деня се чувствах напълно изцеден.

Аптекарят даде на Алекс шепа дъвчащи бонбони и той се ококори по начина, по който се кокорят децата, когато им подариш техния еквивалент на пари. Откъсна се от прегръдката ми, след което лапна един и се ухили.

От задното помещение излезе помощник-аптекарят.

— Господин Уидоус? Съжалявам, мислех, че сте ме разбрали. Казах, че очакваме инсулина в понеделник.

— Какво?

— Казах ви, че ще получим инсулин в понеделник.

— Кога сте ми го казали?

— Когато ми се обадохте.

— Когато съм ви се обадил ли?

— Попитахте ме кога ще пристигне инсулинът. Казах ви — в понеделник.

— Имате предвид жена ми. Сигурно тя ви е звъняла.

Той ме погледна объркано, поклати глава и сви рамене.

— Както и да е. Е, инсулинът ще пристигне в понеделник.

— Добре. Ще дойда тогава.

Отидохме в Детския музей.

Имаше няколко практически изложби. Алекс се покатери в една огромна лява сърдечна камера и оттам в самото сърце, седна и отказа да помръдне. Знаеше много добре, че не мога да се покатеря дотам, и разбра временната си независимост. Трябваше да го изчакам да слезе самичък.

Накрая се появи от дясната камера.

Видя колко тежи на Марс.

Изпрати съобщения на Морзова азбука.

Рисува с пръсти на компютър.

Сложи си птичи криле.

Заведох го в кафето на музея, където му купих хотдог и пържени картопки — но само, при условие че няма да каже на мама, която в последно време бе предприела кръстоносен поход срещу нездравословната храна.

Докато седяхме там, изпитах чувство, което би могло да се нарече и ретроспекция.

Нещо ме торможеше. Беше се настанило на рамото ми и бръмчеше в ухото ми. Опитах се да го прогоня, но то така и не се махаше. Не ми даваше мира.

Спомних си как се хранех с Лусинда, Диди или както ѝ беше името. Спомних си как излях душата си пред нея в деня, когато ме попита за дъщеря ми. За Ана. Спомних си, че ѝ разказвам нещо.

Побиха ме тръпки.

Извадих клетъчния си телефон и се обадох на Ким.

— Скъпа?

— Да, здрасти. Как сте?

— Чудесно. Имам чувството, че съм участвал в маратон.

— Явно си прекарвате добре.

— Определено. Виж, искам да те питам нещо.

— Да?

— Обаждала ли си се на „Роксмънс“ тази седмица? За инсулина на Ана?

— На „Роксмънс“? Не. Защо?

— Не си? Сигурна ли си?

— Да, Чарлз... уф... да, *Лари*. Сигурна съм.

— Може би си забравила? Възможно ли е?

— Не. Не съм им звъняла. Щях да си спомням. Искаш ли да подпиша клетвена декларация? Защо питаш?

— Нищо. Просто ми казаха нещо.

Казах довиждане и затворих.

Загледах сина си. Бореше се със сандвича си. От стените на музея отекваха гласове, на съседната маса едно дете пицеше, сякаш го колежа. Алекс ме погледна.

— Тати... добре?

ИЗВЪН РЕЛСИ 51.

Влязох в интернет.

Върнал се три години назад. До деня на експлозията.

Имаше 173 резултата за хотел „Феърфакс“.

Всичко — от статиите във вестниците и списанията до споменаванията в телевизионните предавания и интернет вицовете.

„Чу ли за новите тарифи на «Феърфакс»? Направо са бомбастични.“

Повечето от статиите бяха онова, което би могло да се очаква.

Разкази за пожарникари герои и за невинни жертви. И сред историите на невинните жертви отново видях името си — първо в списъка на изчезналите, след това — на загиналите.

Чарлз Шайн, четиридесет и пет годишен, ръководител в рекламна агенция.

Както и имената на Декстър, Сам и Диди.

И неговото — подредено по азбучен ред точно в края на страницата.

Продължавах да чета. Имаше и още истории. За атентатора.

„Родният град на бореца за правото на живот си спомня“, гласеше заглавието на една от статиите. Джак Кристмас, роден в Енид, Оклахома. Много добро момче, много прилежно, твърдеше учителят му в трети клас. Макар че негов съученик си го спомняше като „малко отнесен“.

Имаше и статия за самия хотел.

„Миналото на хотела не предостави никакви улики.“ Бил построен през 1949 година. Първоначално приютявал предимно бизнесмени. Постепенно западнал и се превърнал в рай за евтини проститутки и посетители с ниски доходи.

Имаше няколко статии за местния тероризъм.

Статия за организация на име „Деца на Бога“. Манифест от движение на противниците на абортите. Няколко евентуални връзки с

военизирани организации. Припомняне на атентата в Оклахома Сити и паралели с този в хотел „Феърфакс“.

Нов списък. Този път с кратки некролози за жертвите.

„Чарлз Шайн бе творчески директор в «Шуман Адвъртайзинг». Автор на някои от най-значителните проекти. «Чарли беше истинско съкровище за компанията — и като творец, и като приятел. Дълбоко скърбим за загубата му» — казваше Елиот Фирт, президент на «Шуман Адвъртайзинг». — Остави след себе си съпруга и дъщеря.“

Самюъл М. Грифин бе възхвален като „бляскава звезда в света на финансовото планиране“, „Беше всеотдаен и любящ баща“, казваше брат му.

Имаше и за Декстър. „Беше един от нас — съобщаваха от компанията собственик. — Всеотдаен служител.“

Дори Диди имаше некролог. Или поне реших, че е неин.

Дездемона Гонзалес, тридесетгодишна. Любяща сестра на Мария. Дъщеря на майор Франк Гонзалес от Източен Тексас.

Прехвърлих се към вестниците от Източен Тексас. Знаех, че местните вестници ще се надпреварват да публикуват историите на загиналите съграждани.

Открих я. Статия в „Роксъм Тексас Уикли“.

Франк Гонзалес, майор от запаса, седи на верандата на дома си и с мъка скрива болката от загубата на най-малката си дъщеря, убита при атентата в хотел „Феърфакс“. Дездемона Гонзалес, тридесетгодишна, живеела в Ню Йорк през последните десет години, казва баща ѝ. „Не се обаждаше много често — сподели той, — но понякога звънеше на празници и подобни неща“... Приятели на семейството признаха, че господин Гонзалес и дъщеря му са се отчуждили през последните години... Като тийнейджърка Дездемона е била арестувана за притежание на наркотици и твърдяла, че баща ѝ я тормозел. Семейен приятел, пожелал анонимност, нарече всички тези обвинения „неоснователни“.

Върнах се към общите некролози.

Един от тях липсваше.

Усетих нещо в кръста си. Като ледена струйка, потекла обратно нагоре по гръбнака ми.

Върнах се още по-назад и отворих всяка връзка. Препрочетох всичко. Нито едно споменаване.

Влязох в страницата на „Дейли Нюз“ и потърсих по ключова дума „Феърфакс“.

Тридесет и две статии.

Започнах с първата, написана в деня на експлозията. Имаше снимка на местопроизшествието. Възрастна жена, плачеща на ръба на тротоара, пожарникари, застанали по средата на улицата с отпуснати ръце. Прегледах цялата статия. Прехвърлих се на следващата.

Горе-долу същото като в останалите материали, само че в хронологичен ред. Атентатът, жертвите, героите, атентаторът, разследването, погребенията.

Отне ми два часа. Нищо.

Започвах да мисля, че греша. Сигурно бях разбрал погрешно нечий коментар. Подобни неща се случват непрекъснато.

Реших да погледна материалите от следващата седмица — седмицата, в която бе публикувана последната статия, един месец след атентата. И толкова.

А после да изключа компютъра и да целуна спящите си деца. Да се вмъкна тихичко в леглото до Ким и да се притисна до топлото ѝ тяло. Да заспя с мисълта, че всичко е наред.

Започнах с понеделник. Прехвърлих се във вторник.

За малко щях да го пропусна.

Беше съвсем кратък материал — забутан под лавината на войната в Близкия изток, тройно убийство в Детройт и скандал, в който бе замесен кметът на Ню Йорк.

„Героично оцелял се оказва не чак такъв герой“.

Избрах страницата, затаих дъх и зачетох.

Беше от онези истории, които журналистите започват да пишат, когато се свършат героите и жертвите. И които те карат да поклатиш глава и да се замислиш за иронията на съдбата.

„Тяло, извадено от развалините... без документи... неколкоседмична кома... мозъчна операция... според отпечатъците от пръстите... първоначално сметнат за мъртъв... колата му в гаража на

хотела... невявяване в съда... полицейски говорител... затворническа болница...”

Прочетох я бавно, от началото до края. След това още веднъж.

Инсулинът на Ана.

Произвеждаше се от свински панкреас, от който се е произвеждал всеки инсулин. До момента, в който не измислили как да го синтезират в лабораторни условия. Откритието бе сравнително ново. Ана използваше естествен инсулин, откакто се разболя. Когато опита синтетичния, показателите ѝ си останаха все така високи.

Бяха ни обяснили, че това се случвало понякога. Някои хора реагирали по-добре на естествения инсулин, затова Ана остана на него.

Дори и след като започнаха постепенно да го изваждат от употреба — дори и след като откриването му ставаше все по-трудно и по-трудно. Но нямаше място за притеснения. Винаги щеше да има аптеки, които да предлагат естествен инсулин, увери ме докторът.

Разговарях в столовата с Джамил Фарадей, главния училищен възпитател.

Веднъж годишно Фарадей водеше в класните стаи затворници, за да даде нагледен пример на учениците какви не бива да стават. Затворниците, някои от които дори бяха израснали по тези места, разказваха за наркотиците, за кривия път, по който са поели, за живота в баровете.

След това отговаряха на въпроси.

„Някога убивали ли сте?“ — попита един ученик някакъв бивш наркоман с белег, минаващ през цялата му долна челюст.

Не, отвърна той, и тълпата ученици изстена.

— Смятам да накарам учениците си да напишат писма на затворници — казах на Фарадей. Ядеше картофено пюре с мляко и тлъсти пилешки крилца.

— Защо?

— Ами, нещо подобно на онова, което правиш и ти. Но писмено. Така децата ще си потренират правописа, а пък затворниците могат да

им предадат някои житейски уроци.

— Добре — каза той.

— Чудя се...

— Да?

— Навремето познавах един, който свърши в затвора. Беше ми съсед. Мисля дали не мога да започна с него.

— Какво е направил?

— Не зная точно. Наркотици, доколкото чух.

— Тъхъ.

— Имаш ли представа дали мога да открия къде е?

— В кой затвор ли?

— Да.

— Не зная — сви рамене Фарадей. — Ако искаш, мога да попитам моя човек в Чикаго.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се. Стига да не забравя. Откъде е?

— От Ню Йорк.

— Аха. Как се казва?

— Васкес.

— *Васкес?*

— Да. Раул. Раул Васкес.

ИЗВЪН РЕЛСИ 52.

Той знаеше къде съм.

Извадили го полумъртъв от развалините — но само полумъртъв.

Прекарал седмици в кома. Не знаели кой е.

Колата му била паркирана в гаража на хотела. Не се явил на работа. Сметнали са го за мъртъв.

Взели отпечатыци от пръстите му като последна възможност да разберат името му. Раул Васкес. Не се явил на две дела за нападение и въоръжен грабеж и на едно за сводничество.

Бил преместен в затворническа болница, докато не се възстанови напълно, за да бъде изправен пред съда в Бронкс.

Лежал в затвора, мислел и накрая си спомнил.

Нещо, което му разказала Диди. Нещо за дъщеря ми. За специалния свински инсулин, който й бил необходим, за да остане жива. „Защо свински инсулин?“ Беше ме попитала, помните ли? Като загрижена любовница, а не като опитна изнудвачка, измъкваща допълнителни подробности. Васкес лежал в затвора и умирал от яд. Бях успял да се скрия от него. Бях изчезнал. Но после си дал сметка, че има нещо, което трябва да правя. Че независимо колко внимателно се крия, трябва да го правя.

„Обажда се господин Уидоус. Пристигна ли инсулинът ми?“

Колко ли аптеки са му казали „не“? И са попитали: „Уидоус ли?“.

Но той продължавал. Не преставал да се обажда. Разполагал с цялото време на света. И с цялата необходима мотивация.

Може би е започнал с Ню Йорк. След това е продължил с Пенсилвания. И така нататък.

Един ден стигнал до Илинойс.

До „Роксманс Дръгс“.

И когато този път попитал дали инсулинът му е пристигнал, помощник-аптекарят не казал „не“.

А „все още не“.

„Но ще пристигне в понеделник.“

Две седмици след разговора ми с Джамил възпитателят ме откри след последния час и ми подаде някакъв лист.

— Какво е това? — попитах.

— Твоят човек — отвърна ми той. — Само че са трима.

— Трима ли?

— Да. Трима на име Раул Васкес. Но щом е от Ню Йорк, значи сигурно е този. — Той посочи първото име в списъка. — Най-вероятно е този.

Лежах в леглото и не можех да заспя.

Ким дотолкова бе свикнала с нощния ми ритъм, че не й беше необходимо да се обръща, за да знае, че лежа с отворени очи и гледам тавана.

— Какво има, скъпи? — попита ме тя. — Случило ли се е нещо?

Още не можех да й кажа. Нямах необходимата смелост. Веднъж бяхме избегнали катастрофата. Бяхме си създали нов живот. Бяхме щастливи. Не можех да й кажа, че в крайна сметка не сме успели да избягаме. Че миналото протяга ледените си пръсти към нас.

— Нищо — казах аз.

Мислех.

Кога щяха да го пуснат условно при дванадесетгодишна присъда?

Кога щеше да излезе на свобода?

Тогава щеше да дойде тук. Знаех го. Щеше да дойде за мен и за семейството ми. И щеше да направи онова, което бе направил на Уинстън, на Сам Грифин, на мъжа във влака в Линбрук и бог знае на колко други.

Онзи ден дойде в дома ни като коминочистач.

„Една нощ легнали да спят и така и не се събудили.“

Да, щеше да дойде.

Освен...

Освен ако аз първи не отидех при него. Не знаеше, че зная, че е жив. Не знаеше, че зная, че ме е открил.

Но какво значение имаше?

Той беше в затвора. Заключен зад решетките.
За да се добера до него, трябваше да вляза в „Атика“.
Как бих могъл да го направя?

АТИКА

Беше последният ми час.

Оградих датата в календара. Сънувах я в сънищата си.

Минах през металния детектор.

— Последен ден, а? — каза надзирателят. Казваше се Стюи. Стори ми се, че изглежда почти тъжен. Може би хората свикват с онези, на които се подиграват. А кой знае кога щяха да си намерят друг като мен?

Преди да вляза в час се отбих в столовата на надзирателите.

Беше обикновена стая със сгъваеми маси и столове и малък телевизор, настроен обикновено на повторенията на „Смъртен риск“. Явно надзирателите си падаха по Дейзи Дюк — и по-специално когато бе с къса прическа. Един неин стар плакат все още висеше на стената. Някой бе дорисувал с молив гърдите върху бялата ѝ блуза.

Сипах си кафе, добавих мляко на прах и го разбърках с пластмасова бъркалка.

Небрежно тръгнах към музея на надзирателите, разположен в левия ъгъл.

— Имаш твоето дванайсет нула едно, братко — каза Тлъстия Томи. Беше се разположил върху два метални стола пред огромна порция.

Естествено е служителите да възприемат жаргона на мястото, където работят. Надзирателите в Атика често говореха като затворниците. А 12:01 означаваше свобода — времето, когато получаваш заповед за освобождаване.

„Може би — помислих си. — Ще видим.“

Отпих от кафето си и заразглеждах жилата и изкормвачите, докато Тлъстия Томи нагъваше. Беше единственият друг човек в столовата.

Когато най-после тръгнах към изхода, Тлъстия Томи вдигна поглед, но не се сбогува.

За да стигна до класната стая, първо трябваше да мина през една черна заключена врата. Трябваше да почукам два пъти и да изчакам, докато надзирателят ми отвори. След това минавах през „алеята за боулинг“, както наричаха мястото за разходки. Беше очертана с жълта пунктирна линия, подобно на разделителната линия между платната на магистрала. Едната страна за затворниците. Другата — за надзирателите. Или за онези, които са нещо средно.

Минах покрай надзирателя, казваше се Ханк.

— Здравсти, Чип — каза той. — Ще ми липсваш. Беше най-добрият ми агент.

Превод: най-добрият ми приятел.

— Благодаря — казах му, макар да знаех, че не говори сериозно.

Когато учениците насядаха по местата си, им казах, че днес ги виждам за последен път. Че ми е било много приятно да им водя уроците. Че се надявам, че ще продължат да четат и да пишат самостоятелно. Казах също, че в най-добрите класове учителят става ученик, а ученикът — учител, и че тук е станало точно така — че съм се учил от тях. Никой не изглеждаше особено трогнат, но когато приключих, един-двама ми кимнаха, сякаш наистина щях да им липсвам.

Малик не беше сред тях. Миналия път ми бе донесъл съобщение. С указания къде ще ме чака авторът.

Казах на учениците си, че можем да използваме последния час за размисъл. Накарах ги да напишат кратко есе за това какво означава курсът за тях. Този път можеха дори да напишат имената си.

След това се извиних, че ще ида до тоалетната.

Минах покрай чернокожия надзирател, който би трябвало да стои пред вратата, и в този случай наистина се намираше там. Казах, че ще се върна след няколко минути.

— Ще уведомя медиите — отговори ми той.

Малик ми бе казал, че ще ме чака при затворническата аптека.

Работеше там.

Работата в аптеката ти дава „проблясък“, обясни Малик — тоест даваше достъп до дрога.

Знаех, че дава достъп и до още нещо. До производителите и разпространителите на лекарства. Можеш да им се обадиш и да ги

попитах за разни неща, които те интересуват. Като например къде се разпространява определен рядък вид инсулин.

Може би в края на краищата не им бяха трябвали години, за да ме открият.

Аптеката представляваше един дълъг тезгях, ограден с метална мрежа. Има затвори в затворите, отбелязах аз. Аксиома, която е в сила и за живота. Прозрение, което бих могъл да споделя и с класа си — стига да го имах.

Продължих покрай аптеката по празния коридор, който завиваше рязко наляво и сякаш не водеше към нищо определено. Но не беше така.

Малик ми бе казал къде ще ме чака. Потърсих мястото и го открих.

Тясна ниша в стената.

Нещо като задънена уличка. В стари институции като „Атика“ ги има много — малки скрити ъгълчета, в които затворниците въртят бизнес, пласират дрога или правят свирки. Където си разчистват сметките. Задънена улица. Доста подходящо за положението ми.

Влязох навътре — бе съвсем тихо и спокойно — и спрях.

— Тук ли си?

Чувах дишането му някъде наблизо.

— Тук ли си? — прошепнах отново.

Той излезе от сенките.

Изглеждаше променен — това бе първото, което мина през главата ми. Изглеждаше различно от човека, когото помнех.

Главата му. По-малка и с друга форма, сякаш е била стискана с менгеме. От челото му се спускаше белег. Това бе едното. Освен това имаше *татуировка* на дясното рамо. Син часовников циферблат без стрелки — за отбелязване на изминалото време. А по-надолу по ръката — надгробен камък с надпис „12“ — срокът на присъдата.

— Изненада — каза той.

Не беше. Но исках да си мисли точно това.

— Как я караш, Чък? — каза той и се усмихна. По същия начин, по който се беше усмихнал на вратата на дома ми в деня, когато сложи ръка върху главата на дъщеря ми.

— Лари — казах аз.

— Лари. Да бе, разби ме. Страхотно го извъртя този номер с умирането. Всички ли успя да измамиш, а, *Лари*?

— Не. Не всички.

— Правилно. Не трябваше да позволяваш на момичето ми да види портфейла ти, Лари. Грешен ход. Глупост.

Домакинята в „Кристъл Найт Клъб“. Уидоус... „Що за име е това?“

— Мислех, че си мъртъв.

— Така ти се иска.

„Да — помислих си. — Така ми се иска.“ Но настъпва момент, в който преставаш да искаш.

— Търсех те, *Лари*. Къде ли не. Взе нещо мое, нали разбираш. Искam си го. Така че те търсих. И те *намерих*. При това два пъти.

— Два пъти?

— Веднъж в Чикаго. Да-да... точно така. Изненадах те, а? Да, знам точно къде беше. В Оукдейл, Илинойс. След това тръгна към мен.

— Да.

— Направо ми дойде на крака. Късмет, а?

— Наистина.

— И знаеш ли как те открих?

— Не.

— Детето ти. Чрез аптеките. Първо в Чикаго. После Бенингтън. И накрая последното нещо, което научих, е, че се фръцкаш право пред шибаната входна врата.

— Да.

— Рекох си, ето го твоето дванайсет нула едно, пич. Идва ти направо на тепсия.

— Защо не каза едно здрасти?

— Казах. Казах ти здрасти. Накарах момчето ми да ти напише едно здрасти от мое име.

— Малик ли?

— Не Малик. Един подопечен. Евреин, преподавател по литература — накълцал жена си. Пише ми всички молби за помилване. И страхотни четива за през нощта. Последното му е „На Чарли Шайн му го начукват“.

— Да. Това си го биваше.

— Помислих си, че ще избягаш. След като видиш историята си и всичко останало.

„Не — помислих си пък аз. — Ако исках да избягам, щях да го направя още в Оукдейл.“ Това бе предложила Диана: „Да избягаме“. „Добре — отговорих й. — Но ако избягаме сега, ще трябва да бягаме непрекъснато. До края на живота си. Затова не трябва да го правим.“

— Имаш нещо мое, *Лари* — каза той.

— Част от него първоначално беше моя.

Васкес се ухили.

— Да не мислиш, че си дошъл на някакви шибани *преговори*? Че се пазаря с теб? Ти си ебаният. Това ти е ролята в живота. Приеми я. Падни на колене, отвори уста и кажи: „Моля те, недей“. Искam си *парите*.

— Докторът каза, че този боклук ми трябва, разбра ли? — крещеше някой откъм аптеката.

— Ти си в затвора — казах му.

— Ти също. Заключен си. Излежаваш си присъдата. Мислиш си, че си в безопасност *навън* ли? Помисли още веднъж, шибаняко. Мога да те издам. Мога да им кажа — ето го Чарли. Ако изкараш късмет. Защото вместо това мога да пратя някого в дома ти да начука жена ти. Като едното нищо. Колко голяма е сега дъщеря ти? Готова ли е да се боцне с нещо друго, а?

Направих крачка към него.

Рефлексът просто надделя над тялото ми и каза — виж какво, ще спрем този тип и ще му запушим устата веднъж завинаги. Но когато го блъснах, когато посегнах към гърлото му, коляното му рязко полетя нагоре и ме уцели в чатала. Паднах на колене. Той застана зад мен, хвана ме за гърлото и стисна. Зашепна в ухото ми.

— Точно така, Чарли. Браво на теб. Вбесих те, а? Виж сега. Какъв късмет извади да се озовеш в Бенингтън! На шестдесет километра оттук. Направо под носа ми! И после, ако това не е достатъчно, да влезеш през проклетата врата тука и да започнеш да преподаваш. Какъв късмет е *това*? Това късмет ли е или *какво*? Или направо *страхотен* късмет? Ти какво ще кажеш, Чарли? Мислиш ли, че е страхотен късмет? Не зная. Донесъл си ми нещо, нали, Чарли? — Спусна ръка и провери десния ми джоб. Напипа го — ножа, който бях

прибрал от музея на надзирателите. — Донесъл си нещо, с което да ме намушкаш ли? А, Чарли?

Бръкна в джоба ми, извади ножа и ми го показва.

— Би трябвало вече да ме познаваш по-добре, Чък. „Разбира се, ще се срещнем при реката. Разбира се, ще дойда сам.“ Разбира се. А аз срещам твоето куриерче там, а? И му отнасям главата, а, Чарли? С кого, по дяволите, си мислиш, че си имаш работа? Да не мислиш, че сме сборище от кретени?

Опря ножа в гърлото ми. Натисна в адамовата ми ябълка. После се ухили и ме блъсна на пода. Усетих парлива миризма. Урина и амоняк.

Исках да му отговоря още сега.

Да му кажа — да, знаех с кого си имам работа. Да му кажа, че точно затова чаках половин година в Бенингтън преди да кандидатствам за учителското място в затвора. Защо се погрижих първо да ме открие там, да научи, че живея в Бенингтън и преподавам в гимназията. За да изглежда като щастливо стечение на обстоятелствата, че съм дошъл да преподавам и тук. В същия затвор, в който лежеше. Исках да му кажа, че точно затова съвсем преднамерено забравих ключовете в джоба си, когато минах през металния детектор — за да разбере дали мога да вмъкна вътре оръжие. Пистолет. И когато научих, че това *не е* възможно, как започнах да посещавам столовата на надзирателите, защото бях чул за музея им.

Исках да му кажа, че е прав. Че не знаех с кого си имам работа, когато седях с Уинстън при реката. Че не знаех дори и по-късно, в хотел „Феърфакс“. Но че сега зная. Че съм научил.

И още едно нещо. Последното нещо. Как когато стоях в столовата пред музея с гръб към Тлъстия Томи, си *прошепнах* онова, което бях научил. Като молитва към бога на преебаните планове. Защото научих, че за да го разсмееш, трябва да си изработиш план. А ако искаш да го накараш да се усмихне, трябва да съставиш два плана.

Два.

Бръкнах в *левия* си джоб. Извадих пружинния пистолет от дърво и тенекия, който внимателно бях заредил в столовата.

Застрелях Васкес право между изненаданите му очи.

ТАЙМС ЮНИЪН

ЗАТВОРНИК УБИТ ПРИ НАПАДЕНИЕ В АТИКА

от Брент Хардинг

Раул Васкес, тридесет и четири годишен, затворник в Атика, бе убит вчера, след като набелязаната му жертва успяла да му отнеме самоделния пистолет и да го рани смъртоносно. Лорънс Уидоус, четиридесет и седем годишен, който преподава английски език в затвора два пъти седмично, бил нападен от Васкес близо до аптеката на затвора. Работещият в аптеката свидетел видял с очите си как Васкес нападнал господин Уидоус. „Здравата го душеше — разказа Клод Уедърс, също затворник в Атика. — След това бум — и Васкес падна.“ Господин Уидоус, който се отърва с леко порязан врат, не е сигурен какво точно е провокирало нападението, но вярва, че може би е свързано със забележките, които отправил към един от учениците си, съкилийник на господин Васкес. Господин Уидоус, чиито курсове бяха прекратени заради орязването на щатския бюджет, се радва, че се е отървал жив. „Сякаш ми бе даден втори шанс“ — сподели той.

ИЗВЪН РЕЛСИ — КРАЙ

Прибрах се вкъщи.

Ким се втурна от кухнята, спря и впери очи в мен.

Сякаш бях привидение.

Кимнах ѝ и прошепнах:

— Да.

Тя бавно ме доближи и обвини тялото си около мен като одеяло.

Всичко свърши, казваше ми тя. Вече можеш да си починеш.

Алекс се затича надолу по стълбите. Викаше: „Тати си дойде!“ и ме задърпа за ризата, докато не го взех на ръце. Бузите му бяха омазани с шоколад.

— Къде е Джейми? — попитах Ким.

— Прави си диализа — отвърна тя.

Целунах я по главата. Пуснах Алекс на земята. Качих се горе в спалнята.

Джейми се бе включила към преносимия апарат за диализа. Седнах на леглото до нея.

— Скоро ще се връщаме в Оукдейл — казах ѝ. — При приятелите ти. Става ли?

Тя кимна.

Вече е на диализа три пъти седмично.

Обсъждахме идеята да я включим в списъка за чакащите трансплантация на панкреас — най-новата надежда за диабетици в нейното положение. Но това означава да се тревожи за лекарства против отхвърляне до края на живота си, затова бе трудно да преценим дали наистина това е най-добрият вариант за нея. Засега закача вените си към тази ужасна машина три дни в седмицата, а аз седя до леглото ѝ и слушам нейното бръмчене и бълбукане, докато кръвта ѝ минава през нея и се връща в болното ѝ тяло.

Понякога звукът ме унася и изведнъж Ана отново става на четири години и двамата отново стоим в зоопарка през онзи отдавна отминал съботен следобед. Храним слоновете. Вдигам я на ръце и

усещам как мъничкото ѝ сърчице бие под дланите ми и сякаш ме поздравява. Във въздуха се усеща лек хлад и листата бавно се отронват от клатещия се над нас жълто-кафяв балдахин. Просто Ана и татко ѝ, хванати за ръце и търсещи спомени.

И зная, че ще стоя тук завинаги.

Ще стоя, докогато е нужно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.